Nr 15. ÅRG. 40. 10 OKT. 1935. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

»UNDER GUDS GODA HAND.»*

Då jag nyligen sysslat med två märkliga gestalter från tiden för Israeliternas återvändande från fångenskapen i Babylon till sitt land, Esra och Nehemja, har jag fäst mig vid ett uttryck som återkommer upprepade gånger i deras uttalanden: »Eftersom vår Guds goda hand var över oss.» Då det förekommer gäller det den långa och farofyllda färden från det land, där de befunno sig, till det som var målet för deras kallelse och deras längtan och det arbete som skulle utföras därborta. Ena gången gällde det den hjälp, som gavs under förberedelserna för färden, den andra utgjorde denna förvissning motiveringen för ett avböjande av den eskort som erbjudits dem av konungen i Babylon. Esra säger: »Jag blyges för att av konungen begära krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss mot fiender på vägen, eftersom vi hade sagt till konungen: 'Vår Guds goda hand är över alla dem som söka honom, och så går det dem väl, men hans makt och hans vrede är emot alla dem som övergiva honom.' Därför fastade vi och sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde oss», (Esra 8: 22, 23).

Våra vänner: Fröknarna Frida Prytz, Lisa Gustafsson och Dagny Nordgren samt herr Gösta Goës, kring vilka vi äro samlade i afton, stå också i begrepp att företaga en lång och farofylld resa till det land, som anvisats dem av deras kallelse och deras längtan.

Färden är alltid mer eller mindre farofylld, men synes vara det i alldeles särskild grad just nu, då det spända politiska läget kan när som helst medföra en urladdning, varigenom resans risker skulle betydligt ökas.

Nu finns det väl ingen konung som

* Föredrag av d:r *Karl Fries*, vid S. M. K:s avskedsmöte för de utresande missionärerna på K. F. U. M. i Stockholm den 30 sept. 1935.

till skydd mot dessa risker skulle vilja erbjuda våra syskon någon eskort vare sig i form av »krigsfolk och ryttare» eller av vad slag det vara må, men vi äro övertygade om att dessa våra vänner skulle ha avböjt ett sådant erbjudande i samma ande vari Esra avböjde den babyloniske konungens erbjudande. De veta sig äga en osynlig eskort. De erinra sig ordet i Ps. 34: 8: »Herrens änglar slå sitt läger omkring dem som frukta honom och befriar dem», och än härligare: »Vår Guds goda hand är över alla dem som söka honom, och så går det dem väl», (Esra 8: 22).

Hur tryggt är det icke att vara i Herrens hand, att ledas av hans hand och beskyddas av hans hand.

Vi erinras om orden i Moses avskedssång (5 Mose Bok 33: 3): »Folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid din fot, de hämta upp av dina ord.»

Att vara under Guds goda hand betyder alltså icke endast att få åtnjuta hans mäktiga beskydd. Det betyder också att stå under hans ledning och att vara honom så nära, att man kan uppfatta hans tal, uppsamla hans ord och följa hans anvisning.

Det är detta vi önska våra vänner under den förestående resan. En sådan resa kan och bör icke blott innebära förflyttning från ett land till ett annat. Den kan även innebära en värdefull vilotid — om de yttre förhållandena annars äro gynnsamma. Men den kan och bör också vara en tid av arbete (genom språkstudier eller studier av annat slag) och av inre samling genom enskilt och gemensamt bibelstudium — det som Mose talade om: »De hämta upp av dina ord.»

Men resan kan och bör även erbjuda tillfällen till direkt missionsarbete. Missionsuppgiften börjar inte först efter ankomsten till fältet. »Åkern är världen» även i den bemärkelsen att »fältet» finnes överallt.

Vi ha stannat inför Esras användning av ordet om »vår Guds goda hand», som ju gällde den förestående resan till Palestina.

Då Nehemja ungefär 15 år senare kände sig manad att också bege sig dit från Babylon för att bygga upp Jerusalems förfallna murar, och då han för detta ändamål sökte utverka konungens tillåtelse och fullmakt, använde också han samma uttryck: »Konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds goda hand var över mig», (Neh. 2: 8).

Våra vänner åsyfta icke blott att komma till Kina. De vilja också uträtta något där. De vilja hjälpa till att bygga upp det som är nedbrutet och förfallet. De vilja följa den stora hednaaposteln Paulus i spåren, som skrev: »Efter den Guds nåd, som blev mig given, lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare. — En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd nämligen Jesus Kristus, men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, så skall det en gång visa sig, huru det är med vars och ens verk», (1 Kor. 3: 10—13).

Vi våga i ödmjuk frimodighet tro, att vår mission är fast grundad på den

orubbliga hörnstenen Jesus Kristus, men det gäller för varje enskild missionär och för varje ny period av byggnadsarbetet att se till, om materialet är fullt provhålligt, och se till att arbetet utföres »under Guds hand» d. v. s. efter den plan, som han har uppgjort och undan för undan delger sina arbetare. Må då också deras gärning därborta utföras »under Guds goda hand»!

Esras slutord lydde: »Därför fastade vi och sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde oss», (Esr. 8: 23).

Också vi — både de som äro ute på fältet, de som nu anträda resan dit, och vi som stanna här hemma — vilja följa detta goda föredöme. Även i afton skola vi avskilja tid till gemensam bön. Vi ha ju också annars våra regelbundna gemensamma bönestunder, men viktigast är den enskildes bön i det fördolda. Må vi alla befinnas trogna däri!

BEREDDA GÄRNINGAR.*

När kineserna, d. v. s. de icke kristna kineserna, ämna företaga sig något viktigt, gäller det för dem att först få reda på en passande dag. Det är dock ej egentligen fråga om tid eller omständigheter, utan om en dag, som av ödet begåvats med lyckobringande förmåga, då de hemlighetsfulla makter, som styra händelserna, äro gynnsamma för ett sådant företag, och det är spåmän och teckentydare, som kunna finna ut för gemene man, när en sådan tidpunkt infaller. I den gamla kinesiska almanackan finns det för övrigt ett urval av sådana dagar, och de äro utmärkta med gula eller röda streck; de röda i synnerhet äro lyckosamma, varför bröllop och andra familjefestligheter samt resors företagande eller arbetens påbörjande förläggas till sådana rödstreckade dagar.

Nu äro ju vi lyckligtvis befriade från den träldom, som ligger i att vara bunden vid almanackans märken eller spåmannens konster, men det är nog ändå så, att det ges ett inre sammanhang mellan dag och arbete, tillfälle och företag. Det är Gud, som har tingens gång i sin hand, och som vet när rätta tidpunkten är inne för allt som skall ske. Därför heter det i Pred. 3: 1: »Allting har sin tid, och vart företag under himmelen har sin stund.» Läsa vi något längre ned i den 11:e versen, så se vi, att »allt har han gjort skönt för sin tid, ja, han har ock lagt evigheten i människornas hjärtan, dock så, att de icke förmå att till fullo, ifrån begynnelsen intill änden, fatta det verk, som Gud har gjort». Detta visar oss, att lika väl som tidpunkten är avvägd för tilldragelsen, lika väl är också varje händelse så avpassad, att den passar in på sin plats i Guds stora plan. När han får länka händelserna, då kommer allt på sin rätta plats, men när vi själva söka gripa in och ordna tingens gång, då är det som vårt liv

* Föredrag av missionär *Carl F. Blom* vid S. M. K:s avskedsmöte för de utresande missionärerna på K. F. U. M. i Stockholm den 30 sept. 1935.

går sönder, och vi ställa till oreda även i världen omkring oss.

I Ps. 118: 24 står det om »dagen, som Herren har gjort». Betyder icke detta månne, att Herren vill visa oss just vilken tidpunkt, som är den rätta för var sak han anförtror åt oss att utföra? Herren gör icke sina dagar efter vårt mönster, utan det gäller för oss att anpassa oss efter hans och lita på honom. Troshjältarna, som uppräknas i Ebr. 11, gjorde sina storverk »genom tron». Det betyder väl att de litade på Gud och så vågade gå åstad och göra vad han ville, när han ville. Vår uppgift är icke att välja utan att lyda. För resten förstå vi ej nog av vad Gud gör och tillstädjer för att själva kunna välja ut eller välja bort något av det han förelägger oss. Det står i Pred. 11: 6: »Så ut om morgonen din säd och underlåt det ej heller om aftonen, ty du vet icke, vilketdera som är gagneligast eller om det ena jämte det andra är bäst.» Vår Frälsares ord om att göra och låta, som det stod i äldre bibelöversättningar, äga sin tillämpning även i vårt dagliga liv. Det är ej blott vad man gör, som är av vikt, utan även det man »låter». Det händer så lätt, att det går så för den, som alltför mycket sysslar med frågorna om möjligheter och utsikter, som det står i 4 versen av samma kapitel: »En vindspejare får aldrig så, och en molnspanare får aldrig skörda.» För den som i förtröstan på Herrens ledning går åstad i barnslig lydnad gäller löftet i Gal. 6: 9, »vi skola skörda, om vi ej tröttna». Därför få vi just nu lita på Gud och gå på med vårt arbete.

Svårigheter ha vi nog att vänta, kanske flera och större nu än vanligt. Dessa böra dock ej avskräcka oss, utan i stället sporra oss till större nit och mera hängivenhet. De höra ju ock till dagen, som Herren gjort. Det är nu en sådan tid som antydes i Ps. 11: 3: »När grundvalarna upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta?» Det kan ju kännas hopplöst ibland, och ej blott utomkring, när såsom nu de mellanfolkliga och inomfolkliga rättsbegreppen vackla, samhällets och samfundens ordning upplöses och människorna stå rotlösa i en gungande värld. Även inom sig själv kan man känna stöden svikta och huru det som varit självklara satser blir en undrande fråga med svävande svar. Men om vi läsa vidare, se vi i nästa vers av psalmen, att just under dessa förhållanden »Herren är i sitt heliga tempel, Herrens tron är i himmelen; hans ögon skåda, hans blickar pröva människors barn». Vad söka väl hans ögon och varför prövar han människohjärtana? Är det icke för att se, om det finns någon som vill »träda in i gapet», någon åt vilken han kan anförtro lidandet såväl som tjänandet. Han som känner sitt verk från begynnelsen intill änden, han vet vilka gåvor och förutsättningar han nedlagt hos var och en, och vartill de passa just nu. Det var den vise Mordekai som i Esters bok 4: 14 sade till den unga drottningen att det torde hava varit just »för en sådan tid som denna», som hon kommit till sin höga ställning. Och varför ha vi kommit till en sådan tid som denna, om icke emedan Herren givit oss krafter att

öva och uppgifter att utföra just i denna tid. Svårigheterna äro våra tillfällen, ej våra hinder, och det är vår insats i nuet, som behöves för att sak och tid skola motsvara varandra, såsom Herren menat det.

Räknar nu Gud så med oss, så få vi också räkna med honom i allt. Han som har nedlagt själva evigheten i våra hjärtan, han kan och skall också se till, att varje detalj, varje tidsmoment motsvarar hans syften för dem som älska honom. Vi behöva aldrig räkna med några andrahands orsaker. Allt når oss genom honom som älskat oss, och allt få vi taga emot ur hans hand. Även för våra i fångenskap försmäktande vänner, som nu i över ett år varit i de kinesiska kommunisternas händer och fått utstå obeskrivliga lidanden, gäller denna förvissning. De få genom sitt vittnesbörd, genom sitt tålamod, sin ståndaktighet utföra ett verk, som de annars aldrig fått tillfälle till, så att de äro även där Herrens sändebud i sanning. Det var ju så med Herren Jesus, när han av den romerske ståthållaren förehölls vilken makt denne hade över honom. »Du hade alls ingen makt över mig», svarade Herren honom, »om den icke vore dig given ovanefter.» Herren är i sitt heliga tempel. Hans ögon skåda människobarnen, och därför råder han även över världshändelserna, huru mycket än folken larma, och vi få vila stilla i förtröstan och tillit under alla förhållanden. — Men lika väl som vi slippa att se några andrahands orsaker, lika viktigt är det att vi ej heller ha några andrahands ändamål. Från begynnelsen till änden skall det vara han allena. »Den herre I tjänen är Kristus», säger Paulus till Kolosserna i kap. 3: 24, och det gäller oss alla, i vilken ställning vi för övrigt befinna oss. Om våra syftemål beblandas med självviskhet eller människofruktan eller andra lägre bevekelsegrunder, föras vi ohjälpligen ur spåret. Det som ej är inriktat på Gud, leder ej till Gud. Det är endast »med den Osynlige likasom för ögonen», som vi kunna härda ut och vinna vår tros mål och livets ändamål. Är livet sålunda inramat av Gud, då blir det också sant för oss, vad sångaren sjunger i Ps. 118: 26: »Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn!» Herrens välsignelse vilar över dem som vandra på hans vägar, å hans vägnar, vare sig de komma eller gå. Våra kära vänner, som nu anträda sin resa, kunna taga detta till sig som ett löfte, att Herrens välsignelse skall vila över dem varje steg på vägen, och att de vid framkomsten också skola förnimma att de äro välsignade, som komma i Herrens namn. Detta gäller dem som återvända till arbetet, och som känna till förhållandena därute, som kanske på förhand tryckas av den väntande arbetsbördan. Det gäller också för de unga, som ännu ingenting veta av allt det som väntar dem, men som mottagit kallelsen från Gud och nu gå åstad i hans namn mot de okända öden. »Vi välsigna eder från Herrens hus», står det i fortsättningen av samma vers. Det är vår bön om välsignelse, som skall följa hela vägen, bön att Gud ville bära bördorna och bära dem själva över alla djup.

»Var dag har nog av sin egen plå-

ga», säger Frälsaren i avslutningen av sitt härliga löfte om befrielse från bekymmer för morgondagen. Det är få bibelord som så missbrukas som detta. Man suckar, »var dag har nog av sin egen plåga», och så ser man på plågorna och förbiser löftet. Det finns ett annat ord, som man borde läsa, när hälst man påminnes om, att var dag har nog av sin egen plåga. Det lyder: »Herrens nåd — är var morgon ny», och märkvärdigt nog står det i Klagovisorna kap. 3: 22, 23. Sådana toner behövas bland våra klagovisor, och om de få större rum i livet, skall det bli mera glädje och frimodighet däri. Och vi ha ju all anledning att vara frimodiga, när Herrens nåd är över oss var dag och vi ej behöva göra oss någon omsorg, utan få kasta den på honom, när och hur den än må komma. I sanning: »Lovsång höves oss!» Det var en gammal Herrens lärjunge ute i Kina, som jag brukade besöka, där han bodde i sina grottor på den branta bergsluttningen. Var morgon vid soluppgången samlade han sin familj på plattformen framför grottorna till bön och sång. Det var en egendomlig sed de hade att just som morgonsolen spred sina första strålar över berg och dal sjunga en liten vers, som började med orden: »Lovad vare Frälsaren!» Och denna vers sjöngo de sju gånger. Min gamle vän hade läst i Ps. 119: 164: »Jag lovar dig sju gånger om dagen», och då det kunde hända, att han glömde bort någon gång, om han delade upp lovsången på flera tillfällen, så sjöng han alla sju lovsångerna i följd. Han hade anledning att lova Gud, och så ha vi. »Allt har han gjort skönt för sin tid», och det blir skönhet i vårt liv, när han får göra vad han vill med oss.

Ny missionsarbetare.

Gösta Goës.

S. M. K:s senast avskilde missionär, *Gösta Goës* från Göteborg, som tillsammans med de övriga i höst utresande nu avrest från Stockholm, är född i Billdal, nära Göteborg, den 19 april 1911. Hans föräldrar äro teckningsläraren *C. Axel Goës* och hans hustru *Ingrid Amalia Goës* född Smärling. Uppfostran i hemmet har varit präglad av gudsfruktan samt kärlek, och Gösta Goës har också av sina föräldrar fått en god utbildning, som fört fram till studentexamen år 1931 och avgångsexamen från Göteborgs Handelsinstitut år 1933.

År 1932 ledde Gud Gösta Goës till S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka på Säter, och han var med där tre dagar. Herren kom honom nära, han fick nåd att tala ut med Gud och fick förlåtelse och hjälp till att övervinna tvivlen, som tidigare anfäktat honom. 1 Joh. 4: 1—4 var särskilt det ord, varigenom Gud talade till honom. På hösten samma år kom, särskilt vid missionär Malte Ringbergs och sedan vid missionär Aug. Bergs besök i

Göteborg, kallelsen till att träda in i missionsarbetet.

Fullt villig att svara ja till kallelsen blev emellertid Gösta Goës först följande år, 1933. Han deltog då i S. M. K:s »veckor» både på Mauritzberg och Säter vid Jonsered, och under den sistnämnda kom morgonen d. 19 aug. genom Ebr. 13: 20, 21 mera frälsningsvisshet, frälsningsfröjd och visshet om att få göra Guds vilja, fastän han på samma gång hade en stark känsla av sin egen oförmåga och ovärdighet. Han sökte sedan först erhålla plats på kontor, men misslyckades och förstod så småningom, att detta ej var Guds väg för honom. På frågan om det verkligen var Guds mening att använda honom i den heliga tjänsten kom svaret genom 5 Mos. 18: 1: »De ... skola ingen lott eller arvedel hava med det övriga Israel; *av Herrens eldsoffer och hans arvedel skola de hava sitt underhåll.*»

Våren 1934 tillbringade Goës vid Bibelskolan i Oslo och vittnar själv om tiden där såsom varande välsignelserik och lärorik, en tid då han erfor glädje i att vittna om Gud och fann styrka och hjälp av ett sant och uppriktigt brödraskap i Kristus. Hösten samma år vistades G. vid Kina Inlandsmissionens hem för manliga missionärskandidater i London och har sedan deltagit i andlig verksamhet i hemlandet och genom självstudier ytterligare sökt utbilda sig för uppgiften i Kina. Till missionär för S. M. K. antogs G. vid februarisammanträdet i år.

Må han få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla hågkomst och förbön med tacksägelse. *M. L.*

Högtidsdagar i Göteborg.

Söndagen den 8 sept. avskildes i Masthuggskyrkan, Göteborg, *Gösta Goës* till missionär i Kina.

Det var en strålande solskensdag. Masthuggskyrkan ligger högt, och det var en fröjdefull syn att se folket komma strömmande från gatorna upp till templet och fylla detsamma. Där syntes många av de vänner, som under åratal i stor kärlek tagit del med i bön och offergärning för vår mission. Även av de unga, som under senare år kommit med i samma gärning, var ett stort antal med.

Då högmässan började, var det alldeles fullsatt i kyrkan och att höra den församlingssången blev en upplevelse. Kyrkokören sjöng också underbart vackert.

D:r *Karl Fries*, vår missions ordförande, predikade över högmässotexten, Matt. 12: 33—37. Den predikan skall nog sent glömmas av dem, som hade förmånen att vara med och höra den.

Efter högmässans slut skedde missionärsavskiljningen. Det var gripande att se vår vän gå fram till altaret åtföljd av sin far och de övriga assisterande. Missionsföreståndare *E. Folke* och kyrkoherde *G. Klingner* trädde inför altaret, och med utgång från Dom. 6: 14 talade så vår älskade missionsföreståndare till Gösta: »Gå åstad — se jag har sänt dig.» Det var kärleksfulla, hjälpande och uppmuntrande ord, som den erfarne beprövade missionsledaren talade till den unge man, som nu skulle få gå ut och börja den gärning vartill Gud kallat honom.

Efter missionsföreståndarens tal gåvos minnesord av de assisterande. Särskilt gripande var det då Göstas fader gav sin son detta ord: »Herren bevare din utgång och din ingång från nu och till evig tid.»

Efter det Gösta läst trosbekännelsen följde själva avskiljningen.

Det är en förunderligt stor och helig förmån att våra missionärer få avskiljas i kraft av Guds ord och löfte, avskiljas för »hans tjänst och för hans rike». Gud vare tack för en sådan invigningsstund, den kommer nog att träda fram i minnet gång på gång och bli till en kraftkälla för den unge missionären.

Efter gemensam middag på K. F. U. M. för en stor skara vänner, reste vi ut till Askims kyrka, där missionshögtid var anordnad. Det var ju Gösta Goës egen församlingskyrka, och där hade många av hans barndoms-, lek- och skolkamrater liksom hans föräldrars och hans egna vän-

ner samlats. Från Göteborg kommo också bussar och bilar, fulla med kyrkobesökare.

Och det blev en högtidsstund. Kyrkan var så vackert klädd med blommor, det hade »vännerna» gjort. Mycket sång var det både från altaret och läktaren. Kyrkoherde Rosengren hade ordnat med en hel liten vesper. Kyrkokören bestod av »Länkar», och de sjöngo ett par sånger, allt så vackert. Missionssekreterare *Martin Lindén* predikade över aftonsångtexten varefter vi fingo vara med om något som ej är precis så vanligt. Kyrkoherde Rosengren, församlingens kyrkoherde, samt kyrkoherde Klingner i Masthuggets församling, gingo och togo upp kollekt med hävar. Sedan talade *Gösta Goës.* Han berätade ur sitt liv i hemmet och skolan och sedan Gud fick börja tala med honom. Det är alltid lika underbart att höra om hur Gud griper in, ja, tager fatt i en människa, och att han kan helt förvandla håg och sinne, samt giva nåd att taga emot kallelsen till tjänst, även om denna kallelse gäller att gå ut till hednaland.

Till sist steg missionsföreståndare *E. Folke* upp i predikstolen och talade om kritiska tillfällen i Kinas missionshistoria och om försummade och tillvaratagna möjligheter. Och han lade på våra hjärtan att vi måtte bedja Gud om nåd att gripa tillfällena och ej draga oss undan.

Högtiden slutade ej med denna dag. Även på måndagen fingo vi samlas omkring missionsgärningen. Då var nämligen anordnat ett möte i Betlehemskyrkan, Göteborg. Där talade d:r *K. Fries, undertecknad* och missionsföreståndare *E. Folke.* Den senare berättade, att predikant Samuel Johansson anordnat ett avskedsmöte i Betlehemskyrkan för honom, då han första gången reste ut till Kina år 1887. Och sedan ha vännerna där, år efter år, i stor kärlek öppnat kyrka och hem för våra missionärer.

Vilken glädje var det ej att se allt det folk som mötte upp denna kväll. Vi kände, att det var ett varmt missionsintresse bland dem som samlats, och att offerkärleken också var stor utvisade den kollekt, som den kvällen frambars till helig tjänst. Vi tacka Gud för all den kärlek, som vi fingo se så många bevis på i denna kyrka och under dessa mötesdagar. Gud välsigne pastor Landberg och Betlehemskyrkans församling och kyrkoherde Klingner och Masthuggets församling. Där gavs en stor missionsgåva på söndag f. m. Och för Askims församling och dess kyrkoherde utbedja vi riklig välsignelse, den församlingen som gav, förutom den stora kollekten, även en av sina söner.

Till alla våra vänner, som under bön och arbete, förberett denna högtid, ville vi säga ett innerligt tack. Vi minnas varje stund med stor glädje.

Lisa Blom.

Avskedssamkvämet den 30 september.

Våra i höst utresande missionärer, som tidigare ämnat gå ombord på båten i Genua, beslöto sedan förra numret av vår tidning utkommit att i stället gå ombord i Bremen. På grund härav måste avskedsmötet hållas tidigare än som angavs i Missionstidningen Sinims Land för den 10 sept.

Måndagen den 30 sept. samlades en stor skara missionsvänner på K. F. U. M:s Centralförening i Stockholm. Norrlandssalen blev till vår glädje fylld till trängsel, och en frimodig, glad och förtröstansfull stämning präglade samvaron.

De föredrag som höllos av d:r Fries och missionär Blom äro införda såsom uppbyggelseartiklar i detta nummer av Missionstidningen Sinims Land. De utresande missionärerna talade också, och deras anföranden vilja vi här i korthet referera.

Fröken *Frida Prytz,* som nu utreste för femte gången, erinrade om 2 Tess. 1: 11, 12, Pauli bön för församlingen i Tessalonika, och bad de närvarande bedja så för henne. Hon ansåg det vara en stor nåd att få gå ut igen och en stor glädje. Så framlade hon ett par böneämnen: Hon ville så gärna ute i Kina få nåd och tillfällen till att undervisa i Guds ord så att själar därigenom föras till Gud och bli välsignade,

och hon ville också så gärna få bli till hjälp och välsignelse genom enskilda samtal. Till slut tackade hon för vad hon fått under tiden hemma och uttalade än en gång sin glädje över att få gå ut igen. »Kina det är mitt hem, mitt andra fosterland. Mina rötter därute äro djupare än härhemma.»

Fröken *Lisa Gustafsson* läste några verser ur Ps. 103 och yttrade: Att jag står här i kväll och får säga tack och farväl, det tycker jag själv är ett mycket stort under. Allt det i mig är, min ande, min själ och min kropp, allt är fyllt av lovsång till Gud för att han givit mig nåd att få gå tillbaka till min kallelses land. Det är med ödmjuk tacksamhet som jag ser framåt. Försoningens ämbete har blivit mig anförtrott. Jag får gå ut med budskapet om Herren Jesus och hans frälsning. — Så tackade hon för kärlek i dubbelt mått, ty den långa sjukdomstiden hade gjort att hon fått kärlek mera än de flesta. Och även hon lade fram böneämnen: bön om nåd till att kunna anpassa sig efter nya förhållanden, bön om hjälp till att komma ihåg och på nytt lära kinesiska språket, som säkert till en viss grad förlorats under den långa vistelsen hemma, bön om nåd till att bära frukt som förbliver och om att det alltid må vara gott mellan Gud och oss. —

Herr *Gösta Goës* lämnade såsom minnesord Ps. 52: 10: »Jag förtröstar på Guds nåd alltid och evinnerligen.» Guds nåd hade uppenbarats under gången tid. Den hade fostrat, den hade gjort gemenskap med Gud möjlig och den hade varit grunden för kallelse till att vara ett vittne i hednaland. Och på Guds nåd fick han förtrösta med tanke på framtiden. En vän hade till avskiljningen givit ordet: »Min nåd är dig nog.» Ja, Guds nåd var nog för den dagen och för alla dagar. — Såsom särskilt böneämne angav Goës: Bön om nåd till att vara trogen i det lilla.

Fröken *Dagny Nordgren* erinrade om Ps. 100: 2, »Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med fröjderop.» Hon hade läst en berättelse av den indiske författaren Tagore om en tiggare, som gav sin konung ett risgryn och fick se huru denna gåva förvandlades till guld. Då önskade han att han givit mera. — Så ville nu fröken Nordgren giva en gåva åt sitt hjärtas konung, ja, giva sig själv. Hon bad också om förbön och nämnde såsom böneämne: Bed Gud giva mig nåd att ge allt, så att Gud kan använda mig i sin tjänst. — För sitt liv ville hon hava såsom motto de ord, som stå skrivna över Sammariterhemmets portal: »För att tjäna.»

*

Flera missionsvänner lämnade minnesord till de utresande, och en stund användes för gemensam bön. Vi avsluta detta referat med att anföra minnesordet, som missionsföreståndaren lämnade de utresande: »Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom» (Nah. 1: 7).

M. L.

Bönemöten för S. M. K.

Varje tisdag kl. 7 e. m. hålles nu bönemöten för Svenska Missionen i Kina i »Kinarummet», Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

Varannan fredag kl. 2 e. m. hålles liknande bönemöten på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., nu närmast fredagarna den 11 och den 25 okt.

Till dessa bönemöten hälsas alla Missionens vänner varmt välkomna.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 22 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande härom, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen,

vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

"Hans Stjärna i Östern",

S. M. K:s illustrerade missionskalender, håller på att förberedas för utgivning. Det är i år den 32:a årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggat. 55, 3 tr., *Stockholm.*

De utresande missionärerna.

Onsdagen den 2 okt. anträdde våra missionärer: *Frida Prytz, Lisa Gustafsson, Dagny Nordgren* och *Gösta Goës* från Stockholm sin utresa till Kina. Från Bremen, där de skulle gå ombord på Norddeutscher Lloyds S/S Scharnhorst, ha vi mottagit meddelande, att deras resa dit varit mycket god.

Må de stund för stund i fortsättningen av resan få vara inneslutna i missionsvännernas förböner!

Kinalänkarna i Stockholm.

äro *torsdagen den 17 dennes kl. 7 e. m.* inbjudna till *Ingenjör och Fru Axel Welin,* Bellmansgatan 15, 4 tr. *Obs.!* Ändrad dag. — Välkomna!

Pilgrimerna på berget Tientai.

I sista numret av Chinas Millions, organ för Kinainlandsmissionen, förekommer en skildring av en vallfärd till detta »heliga berg», beläget i provinsen Chekiang, som ger oss en gripande inblick i huru hedningarna få söka utan att finna.

Det heter däri: Då jag besökte berget sågs en ständig ström av människor, som strävade upp för den branta, nära tre mil långa stigen upp till bergets topp. Där såg man grupper av tiggare med sina barn, som hoppades att träffa på bättre lottade människor, som ville göra goda gärningar och dela med sig av sin mat och sina penningar. Där såg man ock rika personer för vilka prästerna hade skaffat bekväma bärstolar i väntan på att få sin del av deras håvor, för att dessa därför skulle få belöning i ett kommande liv. Där fanns t. o. m. sådana som på en gång gåvo allt de hopsparat under sitt liv.

Ibland pilgrimerna såg man också präster, somliga i dyrbara kläder, vilkas ansikten buro vittne om välmåga men ingåvo allt annat än förtroende. Andra voro botgörare med blott sandaler på sina bara fötter, bärande sin börda av täcke, kläder och några heliga böcker och risskålen hängande vid gördeln. Somliga präster voro buddister, andra taoister. De senare kändes igen på det långa håret och deras asketiska utseende. Grupper av nunnor vandrade mödosamt uppför bergsstigen vanligen åtföljda av män som buro deras korgar.

I ett av templen skulle invigning äga rum. Denna går så till, att nio högar av pulvriserad rökelse placeras och brännas på novisens kala hjässa. De som ej kunna utbärda smärtan anses ej vara värdiga. Sådana brännmärken bära präster och nunnor på sina rakade huvuden som intyg på deras värdighet.

Under tre dagar åtnjuta präster och nunnor fri förplägning som bekostas av pilgrimernas offergåvor. Deras utseende ingiva emellertid allt annat än förtroende. Girighet, synd och last utmärker dem i allmänhet. Dock hör man även om allvarliga sökare, som leva i avskildhet, och man möter även sådana ute på vägarna.

Skaror av gamla kvinnor kommo vandrande i större och mindre grupper. Det var med möda de kunde stödda på vandringsstaven gå på sina förkrympta fötter. Flera buro gula och blå påsar med rökelse och ljus, som de skulle offra i templen. Deras ansikten buro inga drag av glad förväntan, utan tvärtom av fruktan.

Varför vandrade dessa den långa vägen? Varför utsatte de sig för trötthet och faror? Det var rikedom, barn och hälsa som de väntade sig få av gudarna. En penningsumma kunde kanske rädda från hotande olyckor i ett kommande liv. Två dollar för en bön av prästen skulle rädda en själ ur skärselden, femtio cent skulle

försäkra om syndaförlåtelse och frihet från straff efter döden. Tre hundra dollar eller mer skulle giva en god ställning i ett kommande liv, där ingen behövde träla i jorden utan alla vore mandariner. Efter erlagd betalning utförde prästen vissa ceremonier och överlämnade sedan ett kvitto, som skulle brännas efter den offrandes död för att kunna uppvisas och få giltighet i den andra världen. Somliga kvinnor låta prästerna stämpla den dräkt de skola svepas uti för att kunna tryggt passera de undre regionerna.

Många av dem vi gåvo våra skrifter och talade med syntes förvånade över att det fanns en annan väg. De vågade ej hoppas att få komma till himmelen. På sin höjd väntade de att slippa något av helvetets kval eller att få leva ett lättare liv i deras nästa inkarnation på jorden. Vår väg syntes dem vara för lätt och för billig. Att en annan skulle ha betalt deras skuld och att de blott behövde tro på honom, det gick vida över vad de kunde fatta eller begripa.

Vilken nåd men ock vilket ansvar att få äga evangelium! *E. F.*

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Nåd, idel nåd!»

(Några anteckningar till Guds ära om rent personliga erfarenheter av Guds godhet emot min familj under de senaste månaderna.)

I fjol sommar hade vi den stora glädjen att få resa till det vackra och härliga berget Kikung för vederkvickelse till både kropp och själ. — Under den gångna vintern sade min Birgit och jag ofta till varandra, att vi nog finge stanna hemma denna sommar, ty vi kunde ju ej ha råd att resa bort var sommar. Men så kom våren och med den vårtröttheten, och då önskade vi nog att det skulle bli möjligt komma bort ett slag på sommaren. Då sade vi till varandra: »Låt oss tala med Gud om saken! Han låter då det bästa ske för oss.» Så började vi bedja Gud leda. Det dröjde ej många veckor, förrän vi en dag fingo ett brev från en person i Sverige. Han hade förr varit missionär i Kina och ägde en bungalow på Kikung. Så här skrev han: »Men nu tänkte jag be Dig att Du och Din lilla maka utan ersättning använda Eder av vårt hus (på Kikungshan) i sommar.» — Vi blevo jublande glada och tackade Gud för detta. Det var en fingervisning på var han ville vi skulle tillbringa sommaren. — Men pengarna! Det behövs extra pengar för sådant. Återigen gingo vi med åkallan, bön och tacksägelse till Gud med den saken. Vi bad honom t. o. m. att han skulle giva oss pengarna senast den 20 maj (sista dagen av vårstormötet i Hoyang) för att vi med klarhet skulle kunna säga kineserna om vi voro hemma i Hoyang under sommaren eller om vi reste bort. Annars om vi sade att vi troligen ej reste och sedan fingo tillfälle att resa, så skulle de tro att vi ljöge. — Även denna gång hörde Gud på ett underbart sätt. Kl. 2 e. m. den 20 maj fick jag posten för den dagen och däri extra gåva täckande de extra utgifterna förenade med en semesterresa. Under tårar böjde Birgit och jag knä och tackade Gud, som så i detalj tog hänsyn till oss och våra små tankar och böner.

Underbart var det för oss att vara ensamma i huset under sommaren, i synnerhet med tanke på vad jag här nedan vill berätta. Vi behövde ej vara rädda att störa någon. Det var Gud som berett allting väl.

Den 31 maj i fjol gav Gud oss en liten gosse, som vi kalla Bo. Ju längre vi äga honom, dess kärare blir han oss. Frisk, kry, glad och förnöjd var han. Men så omkring den 15 maj detta år fick han mässlingen. Den gick ej så lätt över, som hemma i Sverige, utan blev mycket svår. En dag trodde vi Bo skulle dö. Då samlade vi församlingens manliga och kvinnliga ledare till förbön för lille Bo. Vi smorde honom med olja och bådo Gud att om Bo på jorden skulle få förhärliga Guds namn, han måtte få bli frisk. Men säge Gud, att han när han växte upp skulle gå bort i synd, att Gud då måtte taga

hem honom nu. Vi blevo tröstade i våra hjärtan, men Bo blev ej mycket bättre. I början av juni reste vi över till Yuncheng för att fara vidare till läkare. Men på resan blev Bo så frisk att vi sågo det meningslöst besöka läkare. Men efter en veckas uppehåll i Yuncheng fick han någon sjukdom, som liknade dysenteri. Den ville inte bli bra. Så fort vår missionärskonferens var slut beslöto vi oss för att snarast söka komma till Kikung. Där kunde vi ju stanna i ro under sommaren, och där funnes ju läkare, som kunde se till lille Bo.

Nerkomna till Kikung vid midsommar kunde läkaren endast säga, att det tydligen var en svit efter mässlingen. Det verkade som dysenteri, men bakteriologiska undersökningar gåvo ingen klarhet. Läkaren gav olika slags medicin, som dock ej hjälpte. Han tog hjälp av tvenne andra läkare, men ingen klarhet vanns. Så beslöto de försöksvis ge insprutningar (av emmetin) mot dysenteri. Tretton skulle det vara. En var dag. De första sex syntes varje dag göra Bo bättre. Men så kom den sjunde.

Det var den 15 juli. Vi hade till gäster vid frukosten haft miss Fischbacher och mr Fischbacher i C. I. M. Så hade vi morgonbön ute på verandan och talade om Guds Ord. Under tiden hade doktorn, som hade bråttom till en konferens, gått in bakvägen, givit Bo injektionen och gått. Efter tio minuter kom barngumman ut och säger: »Kom, frun, och se på Bo. Han är så underlig.» Ögonen hade farit upp, vi sågo bara vitan. Huvudet var tillbakakastat, tungan hade fallit in i svalget och hela kroppen ryckte i konvulsioner. (Orsaken till detta veta vi ej ännu i dag. Läkaren och vi tro, att det vatten kocken gav ej var helt kokande eller rent. Kanske hade det skadat.) Mr. Fischbacher och jag rusade efter doktorn. Denne bad en annan läkare följa med, och om tio minuter voro vi tillbaka. Då hade miss Fischbacher, fröknarna Boqvist och Gustavsson, som voro där, hela tiden bett till Gud för Bo. Redan tre gånger hade Birgit lagt ner gossen i tro att han var död. — När läkaren kom, sade han: »Detta ser illa ut! Ej mycket av liv kvar!» Så började tre läkare 1 ½ timmes arbete för att försöka få hans lilla hjärta att slå igen. Under den tiden voro ben, armar och näsa iskalla och ingen puls kändes. Fyra varmvattensflaskor, tre yllefiltar och ett vadderat täcke kunde ej få honom varm, fastän det var en het dag. Sex insprutningar måste läkarna ge honom för att få igång hans hjärta och för att lungorna ej skulle fyllas med slem. Under tiden arbetade de allt vad de kunde med konstgjord andning. Och så småningom började hjärtat slå, men ej som vanligt, utan som en bil som vill starta, men ej kan. En kraftig surrning och ett långt uppehåll. Flera gånger skakade läkarna på huvudena åt varandra och menade att det var hopplöst. De ansågo att han var så gott som död tre minuter. Men han levde upp. — På eftermiddagen kom ett anfall till, men lättare, och så var krisen över. — Läkarna sade: »Vi ha aldrig sett varken ung eller gammal vara så nära döden och dock leva upp igen. Det var ej vi som räddade honom, utan bön.»

Birgit och jag blevo rädda för medicin och ville ej ge honom mera sådan. Nästa eftermiddag låg han där medvetslös och såg så eländig ut att det skar i faders- och modershjärtat. Då beslöto vi oss för att åter ha en stund i bön för lille Bo. Det var två fysiskt uttröttade och andligt kämpande, som ur djupen ropade till Gud om ljus och ledning. Jag tror nästan vi nämnde alla de löften, som vi kunde minnas ur Ordet. — Men så hände det underliga. Vi kunde inte bedja och kämpa längre. Vi kunde bara lova och prisa. Hjärtat var fullt av jubel och bördan var borta. Vi hade ju hela tiden bett Gud antingen låta Bo leva eller taga hem honom, såsom han såg bäst. Men nu fingo vi med ens en sådan förvissning att han skulle få leva. Medan tårar glittrade i ögonen, sade vi till varandra: »Nu kommer han att leva, han ska inte dö». — Till klockan 8 samma kväll inbjödo vi ett 20-tal av våra vänner att komma och bedja för Bo. — Till vår stora glädje voro

vi 17 eller 18 som samlades den kvällen. Bland dem var läkaren, som hela sommaren skött Bo. Även läkarens fru var med. Så läste vi Guds Ord ur Jakob 5, smorde Bo med olja och bad för honom. — Det var uppriktig, deltagande vänskap i handtagen, när de sade adjö till oss. — Vi ville inte ha någon annan att vaka den natten, ty vi trodde att Bo var helad. Det var därför en svår besvikelse att se honom även nästa morgon så ytterst klen. Tron sattes på prov. — Många vänner bådo för honom, och många frågade om hans tillstånd. Samma afton kommo många för att hälsa på oss. Då var det en missionär, som hörde om hur vi kände det svårt, att han nu ej helt var stark. Hon gav oss detta ord, som blev oss till ovärderlig hjälp: »Bliven efterföljare åt dem som genom *tro och tålamod* få till arvedel vad utlovat är» (Hebr. 6: 12). Med ett gick det upp ett ljus. Gud ville i kärlek ej endast lära oss tro utan även tålamod. När denna sanning blev klar, löstes hela gåtan.

Så fingo vi se huru roten till sjukdomen verkligen var bruten och lille Bo dag för dag blev starkare. Nu är han fullt frisk även om benen ej ännu orka bära honom, som de gjorde när han innan sjukdomen sprang omkring.

En annan Guds nåd vill jag även nämna här. I slutet av denna vecka hade jag hoppats få välkomna Birgit och Bo till vårt hem i Hoyang igen. Själv reste jag hem till arbetet 14 dagar före dem. — De sista fyra, fem dagarna har jag varit innerligt tacksam till Gud att de ej varit här, då kommunisttrupperna varit inom en mils avstånd från staden. Här råder ännu krigstillstånd och mycken oro i staden. Fastän de röda i dag äro fem mil västerut, kunna de när som helst vara här igen. De röva, härja och mörda hemskt. Jag beder just Gud om ledning, om jag skall stanna här i staden eller gående fly härifrån på små omvägar*. Gud har försorg om oss. Jesus Kristus är densamme i går, i dag och desslikes i evighet. Vi äro hans. Nåd, idel nåd.

Hoyang, Shensi den 9 september 1935.

Martin Bergling.

* Enligt något senare underättelser blevo de röda slagna på flykten och en bataljon regeringstrupper kom till Hoyang, så att missionär Bergling kunde stanna kvar och de övriga missionärerna återvända dit. *Red.*

Där skuggorna börja vika.

»Än mörkret är mäktigt bland dimmiga dälder, men dagen begynner på höjderna gry.»

Det är alltid med glädje, som jag ställer färden mot Pinglu, inte bara därför att den platsen äger min första kärlek som missionär, utan också därför, att det är något av genombrottsårens friskhet och liv, kamp och strid i arbetet där.

Vi hade väntat omkring sju timmar vid Gula floden i gassande sol, då äntligen en båt kom och tog oss över till det mitt emot belägna Pinglu. När vi så äntligen kommo över på den sidan, dröjde det inte länge, innan de kristna började möta oss med glada, soliga ansikten. Åh, vad de hade väntat på oss! Där komma medlemmar från den familjen, som hör till förstlingsfrukterna där. Hur väl jag minns den glädje jag kände, då sonhustrun från den familjen först kom och sökte upp oss på den lilla missionsstationen, just i samma stund, som min första bibelkvinna kommit, och vi skulle ta upp kvinnoarbete där! Nu är hela familjen över på Herrens sida. — Och där är den grälsjuka, för evangelium förr så likgiltiga buddistgumman, som jag trodde var omöjlig för himmelriket! Se nu bara hur hon lyser med hela sitt runda ansikte — en förvandlad människa! Så hjärtligt fattar hon mina händer och välkomnar oss! Och där är tiggargumman, som vi funno på gatan en söndagsmorgon i ett bedrövligt själsligt och kroppsligt tillstånd! Hon tävlar med den andra kvinnan att lysa. Och där är så många andra, som vi känna mer eller mindre eller inte alls. — Nästa dag skall bibelkursen börja, och så småningom börjar stormötet. —

Det är svårt att få något riktigt lugn under den första klassen. Alltemellanåt

komma nya deltagare, och det är ett ständigt hälsande och frågande: »Hur har Ni kommit hit?» och »Var är den och den?» Andra dagen blir lugnare, och snart går det att skilja på dopkandidater och andra.

Männen samlas också till bibelkurs, och det är både livligt och trångt på den lilla stationen. Emellan klasserna är det också ett rörligt liv. Då läses katekes och traktater, då sjunga de körer och predika för varandra, och småbarnen, som det vimlar av i Kina, låta höra att de finnas till. Men ingen störs av dem. — Jag tycker, jag kan se hur änglarna blicka ner och se med glädje på den där skaran, som så nyss famlat i hedendomens mörker. — Men vår ärkefiende gnisslar tänderna mot oss och har ont i sinnet. Där gå hans förra offer fria. De bojor han bundit dem med ha brustit, och de, som förr suckat under hans förtryck, sjunga och jubla över sin nyvunna frihet.

Jag hade hört att en av de kristna blivit plötsligt »sjuk» ett par gånger, men icke fäst större vikt vid det. Då vi just slutat en klass, frågade bibelkvinnan, om jag kände till hur det var med den kvinnan. Jag fick då veta, att hon var en f. d. spåkvinna, d. v. s. en sådan som under ett medvetslöst tillstånd talar vad som människor tror vara gudarnas budskap till dem. Efter det hon blivit omvänd, hade hon slutat med denna djävulstjänst, men hennes förre herre var inte villig att släppa henne. Så hände det, att hon ibland under kursen föll i någon slags vanmakt och såg djävulen komma sig till mötes och säga: »Följ mig!» Vad skulle hon göra för att bli fri? var nu frågan. Jag frågade henne, om hon verkligen helt lämnat det gamla, och om hon inte hade några ouppgjorda synder. Då hon svarade, att allt var klart, hade jag bara att visa henne på Jesu fullkomliga verk på Golgata, och att djävulen inte hade den minsta makt över henne som ett Guds barn. Efter detta upprepades inte historien så länge vi voro samlade, och jag hoppas att hon har vunnit fullkomlig seger. Ett annat tillfälle, då vi sågo, hur striden mellan ljus och mörker pågår, var under stormötesdagen, då en kvinna från en by måste resa hem. Helt oskyldigt steg hon på djuret vid en dörr strax intill missionsstationen. Då började helt plötsligt en av sökarna och mötesdeltagarna att svärja och banna, utom sig av vrede. Varför? Jo, den nämnda dörren råkade leda till hans butik, och det bådade ju inte gott för hans affärer, att en kvinna steg på riddjuret just där. — Så djupt sitter hedendomen. Skuggorna vika inte på en gång.

Men se på det fullpackade kapellet med stilla lyssnande människor, hör lovsången från hjärtan, som Guds Ande fått gripa, se hur den ena efter den andra går för att mottaga dopet och införlivas med Kristi församling, och även du måste instämma i lovsången! Ljuset från korset segrar. Skuggorna vika, och dagen gryr.

Med varm hälsning och tack för förbön!

Ingrid Aspberg.

Insänd litteratur.

HEMMETS BIBEL. Med fotografiska reproduktioner av utvalda klassiska konstverk. *Åhlén & Åkerlunds Förlag, Stockholm.*

Till bokhandeln har nyligen utsänts de båda första häftena av en ny praktbibel. Trycket är rent och tydligt, behagligt för ögat. Varje kapitel börjar med stor bokstavsvinjett och avdelningarna inom kapitlen äro tydligt markerade med kraftig begynnelsebokstav.

Vid tillkomsten av detta bibelverk har biskop G. Aulén samt professorerna Tor Andræ, H. Cornell och Axel L. Randahl medverkat. Det innehåller cirka 300 helsidesreproduktioner av medeltidsmålningar, renässansmästares skapelser och det bästa som åstadkommits på området i nyare tid. Det beräknas utkomma i 48 häften med två häften var tredje vecka, ett synnerligen vackert bibelverk med en i allo värdig prägel. *M. L.*

"DIN BRODERS BLOD ROPAR". Bilder från inbördeskriget i Jarkend 1933—34. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 310 sidor. Pris häft. 4: — kr., klotb. 5: 50.

En rikt illustrerad, synnerligen gripande skildring från missionsarbetet i våra dagar. Boken har utgivits med tanke på att missionens vänner och andra för Östturkestan intresserade härhemma skulle vilja ha en inblick i vad deras landsmän, de infödda kristna och folket i övrigt haft att genomgå under denna svåra tid. Innehållet är sådant, att denna tanke borde vara väl motiverad, och boken rekommenderas på det varmaste. *M. L.*

KORSADE KLINGOR. Av Lars *Rustböle.* Övers. från norskan av Elsa Aulin. *Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping.* 215 sid. Pris häft. 3: — kr., kr., klotb. 4: — kr.

»Om det inte funnes solskensmänniskor, skulle livet bli som en polarfärd», så läsa vi på ett ställe i denna bok, en berättelse om en solskensmänniska, som väl fick lida mycket, men som ock fick se huru ljus och kärlek triumferar över ovänskap och hat. Skildringen är från Norge och en del av de skildrade förhållandena kanske mera typiska för Norge än Sverige (t. ex. skildringen av jordskredet), men detta hindrar ej att boken även i vårt land bör kunna läsas med intresse och behållning.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1935.

Allmänna Missionsmedel.

1055. E. J., Vetlanda 50: —
1056. J. J., Hädinge 10: —
1057. K. E., Gila Uppsala 25: —
1058. E. B., Duvbo 10: —
1060. H. J—n 50: —
1062. B. o. K. L., Sthlm 30: —
1063. G. K., Björköby 20: —
1064. Koll. i Eksjö vid C. Bloms besök, 1 sept. 30: 80
1065. »1890—1935» 50: —
1066. K. J., Ucklum, »en tacksamhetsgärd» 10: —
1067. Del av offergåvan vid invigning av Ev. Lutherska Missionshuset i Värna 1 sept. 100: —
1068. Koll. i Värna, 2 sept. 41: 35
1069. Dito i Björsäter, 3 sept. 35: —
1070. Testamentsmedel efter avl. fröken Emma Beskow, Sthlm 2,760: —
1071. »Tionde» 10: —
1073. »Onämnd, i brevlådan» 1,000: —
1074. I. E., Gbg 5: —
1075. Boda S:a Missionsförsaml., Ovanmyra, till Elna Lenells underh. 31: 30
1076. »En länk» 10: —
1077. E. L., Uppsala 50: —
1078. Galtås Mfg 50: —
1079. »En gammal missionsvän», gm E. O., Mölnbo 5: —
1080. L. S., Rögle 10: —
1081. Onämnd 25: —
1082. Koll. i Karlskrona, 6 sept. 45: 66
1083. Utjämning 14: 34
1084. K. F. U. K., Kristianstad, resebidrag till C. F. Blom 15: —
1085. »Margits minne, 10 sept.» 1,000: —
1086. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1087. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs d:o 100: —
1088. Grebo Mfg, till Nath. Engbäcks d:o 150: —
1089. K. F. U. K., Klippan 25: —
1090. Koll. i Ulriksdals missionshus, 4 sept. 25: 54
1091. »Herrens tionde» 15: —
1092. E. o. J. R—n, »Herrens tionde» 200: —
1093. Karl Johan-Erie, »tackoffer» 10: —
1094. Läukarna i Piteå 20: —
1095. »Okänd» gm F. V., Vimmerby 20: —
1096. »Mitt tackoffer på 60-årsdagen», gm A. B., Skellefteå 60: —
1097. »Små kärlekstjänster», gm d:o 39: —
1099. Koll. v. missionärsinvigning i Masthuggskyrkan, Gbg, 8 sept. 453: 17
1100. D:o vid missionshögtid i Askims kyrka, 8 sept. 250: —
1101. D:o vid d:o i Betlehemskyrkan, Gbg, 9 sept. 527: 15
1102. Kinavänner i Vänersborg 21: —
1103. Kinakretsen, Alingsås 39: —
1104. S. N., Uppsala, för missionärskand. M. Markgrens utbildning 80: —
1105. H. W., sparb.-medel 18: 25
1106. Ch. D. T., Storängen 100: —
1107. Onämnd, gm L. U. 25: —
1108. J. N., Kläckeberga, till I. Ackzells underh. 20: —
1109. A. J., Linköping 50: —
1111. D. S., Skellefteå 10: —
1112. S. N., Jkpg 10: —
1113. Naglarps Mfg 100: —
1115. »Joh. 15 : 16» 200: —
1116. E. S. H. 100: —
1118. C. J. B., Tenhult 20: —
1119. Koll. vid Kinaafton, gm M. S. Östersund 20: —
1121. M. S., Jkpg, »tackoffer» 1,060: —
1122. Koll. i Ormaryd 6: 60
1125. H. Lj., Skövde 5: —
1127. A. Å., Västerås 10: —
1128. E. S., Rödjenäs 10: —
1130. »Onämnd», till Ville Berglings underh. 2,400: —
1131. A. S., Falköping, en blomma på Valfr. Jansons grav, Katrineholm 5: —
1132. R. G., Sthlm 10: —
1133. L. L., d:o 10: —
1134. Eksjö Mfg juniorer till Arvid Hjärtbergs underh. 25: —
1135. Del av testamentsmedel efter avl. fröken Sigrid Uddenberg, Sthlm 13,730: —
1137. »Dalecarlian» 20: —
1138. »En länk» 25: —

1139.	L. M. F., till Maria Nylin o. Frida Prytz underh.	900: —
1141.	»Herrens del»	30: —
1142.	Kinaländkar, Klippan, sparb.-tömn. till Hanna Lundbergs underh.	127: —
1143.	L. H., Lund, »Herrens tionde»	9: 15
1144.	»Ove», gm d:o	—: 85
1145.	»Tacksam Kinaländ»	17: 40
1146.	M. o. J. M.	100: —
1147.	En fickspärbössa	10: 75
1148.	A. D. B., Sthlm	10: —
		Kr. 27,104: 31

S. M. K:s Pensionsfond.

1136.	Testamentsmedel efter avl. fröken Sigrid Uddenberg, Sthlm	3,770: —
		Kr. 3,770: —

Särskilda ändamål.

1059.	F. M., Koppom, till arb. i Loyang	10: —
1060.	R. C., till H. Linder för evang. underh.	50: —
1072.	A. H., Sthlm, till I. Ackzell att anv. efter gottf.	45: —
1098.	L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, för d:o	25: —
1110.	Rundsbygdens småskola, till Hanna Wang, för d:o	5: —
1114.	J. B., Sthlm, till Birgit Bergling, för d:o	50: —
1117.	I. A. M., till deras tre evang:s underh.	300: —
1120.	F. G. D., Lundsbrunn, »ett löfte åt Gud», till Maria Petterssons barnh. i Sinan	25: —
1123.	Juniorföreningen i Näsby, till Ebba Widén, att anv. efter överensk.	10: —
1124.	J. H., till d:o för d:o	10: —
1126.	»Kinaländ» till infödd medarbetare i Hoyang	20: —
1129.	L. N., Ursviken, till F. Prytz, att anv. enl. överensk.	10: —
1140.	A. G., Malmö, till två inf. evang. underh.	250: —
		Kr. 810: —

*

Allmänna Missionsmedel	**27,104: 31**
S. M. K:s Pensionsfond	**3,770: —**
Särskilda Ändamål	**810: —**
Summa under sept. mån. 1935:	**Kr. 31,684: 31**

Med varmt tack till varje givare!

»Gud är trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, vår Herre.» 1 Kor. 1: 9.

REDOVISNING

över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo juli—september 1935.

In natura: J. R., Norrköping, en linneborddug; Apoteket »Delfinen», Göteborg, Medicin; Th. S., Duvbo, frukt; C. O., Duvbo, frukt; A. N., Solhem, en linneduk; G. E., Duvbo, frukt, honung; E. H., Stockholm, korkmattor; F. M., Mörby, kaffe.

Kontant: Onämnd, Duvbo, till bordet 5: —; E. K., Nye, 10: —; Onämnd, Tyringe, 5: —; L. Vetlanda, 25: —; J. S., Stockholm, 5: —; Ur Hemmets sparbössa 14: —; Onämnd, Vetlanda, 10: —; Ur Hemmets sparbössa 37: —.

Med varmt tack till varje givare!

August och Augusta Berg.

»Herren vedergälle dig för vad du har gjort. Ja, må full lön tillfalla dig från Herren.» Rut 2: 12.

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Under Guds goda hand. — Beredda gärningar. — Ny missionsarbetare. — Högtidsdagar i Göteborg. — Avskedssamkvämet den 30 september. — Fr. Red. och Exp. — Pilgrimerna på berget Tientai. — Från missionärerna. — Insänd litteratur. — Redovisning.

Stockholm 1935. Svenska Tryckeriaktiebolaget.
35402

N:r 16. ÅRG. 40. 25 OKT. 1935. PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

JAG ÄR, JAG HAR, JAG MÅSTE.*

Joh. 10: 9—16.

Vi ha helt nyligen haft glädjen att på detta rum säga farväl till några av våra utresande kamrater och vänner, och i afton äro vi åter samlade, men nu för att hälsa några nyligen återkomna medarbetare välkomna till hemlandet. Jag önskade att till Er få rikta några ord, som jag hoppas kunna vara såväl Er som oss övriga till glädje och uppmuntran. Låtom oss då stanna för trenne utsagor av vår Frälsare, som förekomma i den upplästa texten. Han säger att han är, han har och att han måste.

Han är dörren.

Genom densamma gingo vi en gång in, den dag som vi mottogo frälsningen i Jesus Kristus och blevo hans lärjungar. Men en dörr är till icke endast för att man skall ingå genom densamma, utan även för att man skall kunna utgå genom den. »Ingå och utgå» är ett Guds barns företrädesrättighet. Aposteln Paulus säger, att vi icke mera äro gäster och främlingar, eller, som en annan översättning återgiver det: »utländingar». Vi äro medborgare med de heliga och Guds husfolk. Så få vi då gå ut och in, fram till de dukade nådeborden och hava umgänge med älskade trossyskon. Vi hälsa Eder därför hjärtligt välkomna i vår mitt och tillönska Eder en god och givande vilotid!

Han är densamme.

Mycket förändras och många av dem vi förut känt och umgåtts med hava kanske förändrats; men han, Jesus, är »densamme i går, i dag och desslikes i evighet».

Vi läsa i Domareboken om att en ängel uppenbarade sig för Manoa,

* Anförande av missionär *August Berg* vid välkomstmötet för hemkomna missionärer på K. F. U. M., Stockholm, den 8 okt. 1935.

Simsons fader, och att Manoa, sedan han fått löfte om sonens födelse, frågade efter ängelns namn. Härpå fick han till svar: »Varför frågar du efter mitt namn? Det är alltför underbart.» Ja, Herrens namn är, så slutar profeten, »Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.» Som sådan ha vi och Ni fått lära känna honom, och sådan skall han i fortsättningen även visa sig vara. Han förändras icke.

Han är den gode Herden.

Herdens uppgift är att leda oss till friska vatten och att vederkvicka vår själ och att låta oss vila på gröna ängar, ja, att »oss skall intet fattas». Han står fast vid sina löften!

Han har.

»Andra får, som icke äro av detta fårahuset.» Detta talar till oss alla om uppgifterna. Vi, som missionsvänner, såväl som de aktiva missionärerna ha att med herdesinne bibringa de miljoner hedningar, som sakna evangelium, kunskapen om den gode herden, som längtar efter att få lägga även dessa på sina axlar. Då vi stanna inför den sanningen, att Kinas invånareantal beräknas uppgå till 470 miljoner och att av dessa mera än 6 miljoner finnas på Svenska Missionens i Kina område, då känna vi oss bävande inför den stora uppgiften och det oerhörda ansvaret. Men vi stimuleras också av vår Frälsares tredje utsaga:

Jag måste.

O detta kärlekens »måste»! »I måsten födas på nytt.» — »Jag måste stanna i ditt hus!» — »Jag måste bliva upphöjd, för att den som tror på mig skall hava evigt liv!» — »Jag måste verka dens verk, som har sänt mig medan dagen är.» — »Jag måste draga dessa andra till mig.» Dessa ord giva oss alla en uppgift, och må de så hava gjort denna stund. Må de ha fått tillföra oss en ny kärlekens kraft, så att vi med nytt mod och tillförsikt gå framåt i den heliga kampen till att föra frälsningens budskap vida omkring, i fosterland och till fjärran hednaland!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Bönemöten för S. M. K.

Varje tisdag kl. 7 e. m. hålles bönemöten för Svenska Missionen i Kina i »Kinarummet», Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

Varannan fredag kl. 2 e. m. hålles liknande bönemöten på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., nu närmast fredagarna den 25 okt. och 8 nov.

Till dessa bönemöten hälsas alla Missionens vänner varmt välkomna.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina här i Stockholm anordna *fredagen den 22 nästkommande november* försäljning, varom utförligare meddelande lämnas på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

Vid denna försäljning ha vi föregående år haft glädjen att kunna ha ett »Kinalänkarnas bord» med arbeten, som insänts från olika delar av vårt land. Vi hoppas att även i år få mottaga gåvor även för detta bord och anbefalla det i kärleksfull hågkomst.

›Hans Stjärna i Östern›,

S. M. K:s illustrerade missionskalender, som i år utkommer i sin 32:a årgång, är under tryckning, och innehållsförteckning finnes i detta nummer av Missionstidningen Sinims Land.

Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Från Kommittésammanträdet.

Vid Kommitténs för Svenska Missionen i Kina sammanträde den 8 dennes invaldes marinintendenten *Oscar von Malmborg* till ordinarie ledamot av kommittén och dess arbetsutskott samt till kassaförvaltare efter framlidne direktör H. Hallencreutz.

Det är oss en stor glädje att få hälsa marinintendenten välkommen såsom vår kassaförvaltare. Vi tacka Gud för honom, och säkert vilja också Missionens vänner med oss för honom frambära tacksägelse och förbön.

På detta sammanträde blev även en ansökan om att få utgå såsom S. M. K:s missionär beviljad. Fröken *Astrid Håkansson,* Lund, antogs nämligen då till vår missionär. Vi återkomma längre fram till en närmare prestentation, men önska att redan nu få på det varmaste anbefalla fröken Håkansson åt missionsvännernas hågkomst i förbön med tacksägelse.

Familjenytt.

Den 18 september föddes åt missionärsparet *Ingrid och Joh. Aspberg* en dotter *Anna-Brita Ingegärd.* — Med våra varmaste lyckönskningar följer innerlig tillönskan om Guds rikaste välsignelse över hela familjen.

S. M. K.-möte i Örebro.

Möte för Svenska Missionen i Kina kommer v. G. att anordnas i *Örebro söndagen den 17 nästkommande november.* Missionär *Nath. Engbäck* har lovat medverka. Alla missionens vänner inbjudas hjärtligt.

Ett tack.

»Ty Gud är icke orättvis, så att han förgäter, vad I haven verkat och vilken kärlek I bevisaden mot hans namn, då I tjänaden de heliga, såsom I ännu gören.»
Hebr. 6: 10.

Med detta ord bedja vi få framföra vårt varma, innerliga tack för all kärlek, som visades oss före och vid avresan från fosterlandet. Tack för alla gåvor! Tack för löftena från Herren, som nu följa oss på vägen! Tack för alla förböner! »Herren uppfylle alla edra böner!» Ps. 20: 6.

Dagny Nordgren. *Frida Prytz.*
Gösta Goës. *Lisa Gustafsson.*

Antwerpen den 7 okt. 1935.

Från de utresande.

S/s Scharnhorst den 8 okt. 1935.

När vi sjunga en sång i församlingen, så bruka vi alltid sjunga den till slut, åtminstone bruka vi sjunga en hel vers ordentligt. Men så var det inte då jag reste från Göteborg, min stad. Där kommo vi någonstans mitt i »Tryggare kan ingen vara», och så slets versen itu av hjulens dån och rassel och viftande händer och ropande röster — och så av — avståndet, — alla vännernas försvinnande.

Om några dagar stod jag åter på ett tåg vid ett neddraget fönster, det var i Stockholm. Även här stod en månghövdad vänneflock utanför och sjöng, — sjöng flera sånger, och alla till slut. Den sista var visst också här »Tryggare kan ingen vara». Så rullade vi ifrån också den skaran, och ett sista rop liksom genljöd: »Gud vare med er.» Huvudstadsljusen blinkade som vanligt ett vänligt och fagert adjö och fladdrade som långa serpentiner i de speglande vattnen.

Så kom tanken på färdekamraterna. Dem måste jag ju hälsa ordentligt på. Där var en annan västsvensk missionär, fröken Margith Mossberg i Svenska Mon-

golmissionen, glad och strålande. Hennes kvittrande skratt har sedan många gånger piggat upp oss, då resedåsigheten ibland velat taga överhand.

Borta vid en kupédörr stod lille Sven, med tillnamnet Hannertz, och rev ivrigt upp ett paket. Klubborna från kusinen och den finfina marmeladasken föraktades sannerligen inte av 8-åringen! »Du skall ge oss välsignelse på färden!» utropade fröken Mossberg, och jag tror hon hade rätt.

Den vila man möjligen kan begära av en natt i sovvagn skänktes oss på väg till Malmö. Trots att jag såsom varande »överliggare» måste vänta till sist, så kom jag dock ut, rätt nymornad visserligen, i tid för att få hälsa på våra kära Malmökines-vänner. Främst kom farbror Henrik Tjäder mot mig och skakade hand, pigg som vanligt. Också min käre vän från Säter-veckan — Karl-Erik P. — tryckte min hand. Nu ljöd ett hurrarop och farbror Tjäders kraftiga stämma bjöd oss Guds välsignelse. Men inte väl hade vi ångat iväg från denna skara på perrongen, förrän en välkänd vän och kamrat kom emot oss i korridoren på tåget. Det var Ida Söderberg. Hon skulle följa oss till Trälleborg. Hon hade många hälsningar, som hon ville bringa med till sina vänner bland kineserna och missionärerna på fältet. På piren i Trälleborg fingo vi en sista gång ropa till henne: »Välkommen efter!»

På färjan kunde vi börja ordna med alla småpaketen, mestadels konfektaskar. Fru Lindmarks jättestora kakask gjorde vi ett starkt angrepp på, i det att vi drack kaffe på båten och hade en liten del av dess innehåll som tilltugg. Resten gick i själva verket inte åt förrän med tretton vuxna svenska missionärers hjälp, ombord på oceanångaren, samt med hjälp av en viss tapperhet hos en icke vuxen liten man.

Rügen gingo vi naturligtvis upp på däck och beundrade och beskådade, som det Guds underverk kritklipporna på denna ö verkligen utgör. I Sassnitz sutto vi i nervös väntan på tullen, som skulle se hur mycket pengar vi införde i tredje riket. Ja, nervösa hade vi nog anledning att vara, men såsom genomfartsturister undersöktes vi dock mycket lindrigt. Då vår älskade Sven såg det nitiska allvar och barskhet, som stod att läsa i tullmannens ansikte, då denne kritiskt undersökte hans passbok, måste han ju ändå le åt den konstiga farbrorn, och då måste vi också le. Det är gott med solglimtar mellan trista moln!

Tyskland är ett vackert land, tycker jag, — också i norr, där det liknar Skåne. Särskilt njöto vi av landskapet, då vi sutto i restaurangvagnen och åto middag, som vi måste ha, eftersom vi inte kommo fram till Hamburg förrän nära åtta på kvällen.

I Hamburg skulle vi byta tåg och undrade mycket huru vi skulle klara oss, men vi hoppades, att en vän till Margith Mossberg, en svensk pastorsfru, skulle vara nere och möta. Gud vare tack för henne, ty hon svek inte våra förhoppningar. Hon hjälpte oss med bärare. Och var vi kunde få växla till oss tyska pengar, visade hon oss också. En av oss fick lov att stå kvar i kupén och se till att allting kom med.

I Bremen togs vi också emot, visserligen inte av någon svensk vän, men dock mycket vänligt av en hotellvärd. Han bad oss taga med endast det nödvändiga till hotellet och låta resten stanna på stationen över natten, vilket var förståndigt. Nästa dag hjälpte oss samme man med att taga ut det på förvaringen och stuva in det i järnvägsvagnen. För besväret ville han endast ha några kinesiska frimärken en gång i tiden, ty han var ivrig frimärkssamlare. Så fingo vi då se, hur Gud hjälpte oss även med alla småsaker. Ägaren till hotellet, en gråhårig, vördnadsbjudande farbror, överraskade oss med att kunna tala god svenska, en konst, jag inte tror är så vanlig i Tyskland.

Nästa dag foro vi med tåg till Bremerhafen och embarkerade, under det besättningen förhöjde stämningen med klingande hornmusik, på det moderna vackra fartyget s/s Scharnhorst. Där hade vi snart installerat oss och fått var sin hytt, rena och propra hytter.

Nästa dag kommo vi om aftonen upp i

floden Scheldes mynning med den väldiga hamnstaden på gott och ont, Antwerpen. Ja, så kalla flamländarna sin stad, men det andra folket i det lilla riket Belgien, — och de utgöra nog flertalet — kalla den Anvers, på franska.

Då morgonen därpå inföll på en Herrens vilodag, ville vi gärna höra en svensk predikan. Därför sökte vi upp svenska sjömanskyrkan, icke utan vissa svårigheter och äventyr, men eftersom pastorn där, pastor Brundin, en förtjusande man, skulle hålla möte för sjömän först på kvällen, så gingo vi till norska kyrkan i stället. Vi hörde där en god predikan, nej, ändå bättre: Guds ord, och undfingo Herrens nattvard, en stämningsfull stund, som jag sent skall glömma, då Mästaren själv kom våra hjärtan till mötes.

Vi blevo bjudna till svenske pastorns hem på måndagen, dagen därpå alltså, då vi även skulle ligga kvar. Vi hade riktigt roligt och gott.

Ja, så äro vi åter på väg, nu över Engelska Kanalen, med en god båt, som även i detta stormiga väder går mycket lugnt och stadigt, och med oss är Guds hand. Tack också alla ni, som äro med oss — i förbön!

Gösta Goës.

Ett bybesök under sommaren.

Av fru *Olga Styrelius.*

Shui-iu, Sha den 6 aug. 1935.

I tidig morgonstund började färden, som skulle föra de två missionärerna till ett hem bland bergen, dit de länge varit väntade, men ej förr än nu haft tillfälle komma. Sommaren förut hade hela familjen i det hemmet varit på besök på den plats, där missionärerna vistades en tid för att undkomma värsta hettiden. Trägen inbjudan hade de då fått att besöka byn och där predika evangelium, men sjukdom, eller väderleksförhållanden hade hindrat dem. Denna sommar skulle de då äntligen kunna resa. En söndag morgon kommo mannen, hans svåger och svägerska och deras två gossar till mötet och stannade kvar till måndagen. De hade tre mulåsnor med sig för att på två av dem hämta missionärsparet. På den tredje red svägerskan och hennes sjuårige son. Det var jubel, då vi startade vid 6-tiden på morgonen. »Äntligen», sade mannen, »skola ni nu besöka vår by. Ingen utländing har varit där, och ni äro så väntade. De ha flera gånger frågat: När ska de komma? Komma de då aldrig?»

Upp och ned, upp och ned gick färden på de små stigarna slingrande mellan kullarna och åkerfälten, över höjder och djupa dalar, upp och ned för branta backar. Morgonen var skön. »Herren har berett det gott för oss», sade mannen, »han har spänt upp ett molnparaply över oss, så att det ej är hett». Och så var det, för vilket vi kände oss så tacksamma. Efter 1 ½ mils färd voro vi framme, men dessförinnan hade vi ridit genom ett par större byar, där de ej heller sett utländingar förr. Det var så komiskt att se vår man, så stolt över att ha fått oss med. Han gick före in i byarna, som vi reste igenom, och ropade: »Skynda eder nu så ska ni få se utländingarna, missionären och frun.» Och de kommo förstås ut från varje dörröppning för att beskåda oss. »Vart ska ni resa?» frågades det. — »Till mitt hem», svarade vår vän helt stolt. Han tyckte tydligen, att han hade något extra rart att förevisa, ty så sade han till alla vi mötte!

Då vi kommo fram till hemmet, blevo vi hjärtligt välkomnade av de övriga medlemmarna i familjen. Flera av deras släktingar hade också samlats, och det var som om de likt Kornelius hade sagt: »Se vi äro nu alla här för att få höra vad Gud har att säga oss genom eder.» Det var oss en glädje att få tala till dem om frälsningens väg. Hemmet är ett välbärgat, ovanligt snyggt och trevligt hem för att vara ett lantbrukarehem i Kina. Stora svala grottor funnos där, och i den förnämsta av dem fördes vi in. Det var

skönt, ty solen hade nu kommit fram, och det började kännas hett. Efter att ha blivit trakterade med te och mat gingo vi ut för att bese byn och träffa folket. Vid utkanten av byn fanns ett jättestort, hummigt träd, som stod på en höjd. Där var det skuggigt, blåsigt och svalt. Där satte jag mig ned och hade snart en stor skara kvinnor, barn och en del män omkring mig, som jag fick tala till. Jag hade satt mig ned på marken, men det voro de ej belåtna med, utan en flicka skyndade sig efter en pall, som jag fick att sitta på. De voro alla så uppmärksamma och inte alls nyfikna. Man kunde förstå, att den familj, vi gästade, talat mycket och endast gott om missionärerna, ty de voro som om de hade känt oss förut. Nils och vår värd gingo till byporten, och där satte de sig ned och fingo en stor skara män att tala till. Dit sände jag också de män, som sutto hos oss, så att jag fick endast kvinnor att tala till.

Bland kvinnorna var det särskilt en, som hela tiden inte tog sina ögon från mig, hon lyssnade så ivrigt. Sedan, då jag talade några ord privat till henne, kommo tårarna i hennes ögon, och hon sade: »Jag är väl för gammal nu? Det är väl för sent för mig?» Det var gott att få säga henne, att så länge vi ha liv är det ej för sent att vända sig till Gud. Han är villig att ta emot oss, blott vi komma. På e. m. samlades familjen och flera av byfolket inne på gården hos vår värd, då Nils talade till dem över Joh. 3: 16. De flesta lyssnade uppmärksamt. Vår värd hade gjort iordning flera stora, breda bänkar, fint fernissade, som togos ut på gården för folket att sitta på. Dessa bänkar har han särskilt låtit göra för att ha till kapellbänkar. Vi hoppas, att där i den byn snart skall bli flera troende, som kunde samlas i hans hem och ha möten. Bedjen härom!

Kvällen kom allt för snart, och vi måste tänka på återfärd. De ville absolut hålla oss kvar till nästa dag, men vi voro ej beredda att stanna där utan egna sängkläder m. m.

(Forts.)

Missionärernas adresser.

Malte och Ida Ringberg, Wilhelm och Margaret Bergling, Frida Prytz, Maria Nylin, Estrid Sjöström, Lisa Gustafsson, Thyra Lindgren,	Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China, via Siberia.
Elna Lenell, Gudrun Boqvist.	Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China, via Siberia.
Nils och Olga Styrelius, Arvid Hjärtberg,	Swedish Mission, *Yungtsi*, Sha. China, via Siberia.
Gerda Carlén, Ebba Widén,	Swedish Mission, *Juicheng*, Sha. China, via Siberia.
Martin och Birgit Bergling, Carl-Gustaf Nordberg, Maja Lundmark, Astrid Löfgren,	Swedish Mission, *Hoyang*, She. China, via Siberia.
Ingeborg Ackzell, Gerda Gustafsson, Hanna Lundberg,	Swedish Mission, *Tali*, She. China, via Siberia.
L. Hugo och Marie Linder, Åke Haglund, Hanna Wang	Swedish Mission, *Pucheng*, She. China, via Siberia.
Johannes och Ingrid Aspberg, Selfrid Eriksson,	Swedish Mission, *Shanhsien*, Ho. China, via Siberia.
Erik och Ingrid Malm,	Swedish Mission, *Loyang*, Ho. China, via Siberia.
Maria Pettersson,	Swedish Mission *Sinanhsien*, Ho. China, via Siberia.
Morris och Carola Bergling,	Lutheran Teological Seminary. *Shekow*, Hup. China, via Siberia.
Dagny Nordgren.	Training Home, China Inland Mission, *Yangchow*, Ku. China. via Siberia.
Gösta Goës.	Training Home, China Inland Mission, *Hwaining* (Anking) An. China, via Siberia.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och fru E. Folke, Sigurdsvägen 44, *Nockeby.*

Aug. och Augusta Berg,
Anna Janzon,
Anna Eriksson,
Dagny Bergling,
Dagny-Edla Bergling,
Emma Andersson,
G. A. Österberg,
} Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.*

Henrik och Hilma Tjäder, Nobelvägen 86, *Malmö.*
Carl och Ethel Blom, Vanadisplan 5, *Stockholm.*
Axel och Anna Habne, Kronobergsgatan 22. *Karlskrona.*
Inez Bölling, adr. landsfiskal Hansson, *Sävsjö.*
Maria Hultkrantz, Essingeringen 35, *Essingen.*
Rich. och Hildur Andersson, *Hovsta.*
Juditb Hultqvist, Skärsboda, *Stensjön.*
Ida Söderberg, Björkvägen 16, *Kristianstad.*
Nath. och Elsa Engbäck, Villa Hemmet, *Hjo.*
Carl-Johan och Elsie Bergquist, adr. Rudvall, *Tenhult.*
Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken.*
Lisa Blom, Östbroga, *Älvsjö.*
Svea Pettersson, Metaregatan 5, *Stockholm.*
Vera Axelson, Fridhemsgatan 28, *Stockholm.*
Martin Lindén, Igeldamsgatan 16, *Stockholm.*

Insänd litteratur.

PILMÖNSTRET. En kinesisk flickas historia. Av *Winifred Galbraith.* Övers. av Ingeborg Wikander. J. A. Lindblads Förlag, Upsala. 105 sid. Pris: häft. kr. 1:75; inb. 2:75.

»Pilmönstret» innehåller sanna berättelser om flickor och kvinnor i Central-Kina. En fråga, som varit och är aktuell för Kinas ungdom: Huru skola vi bäst tjäna vårt land? är deras brännande problem. Särskilt en ung flicka besvarar genom sitt liv den frågan. »Det fanns ingen, som kunde ge henne ett råd — de gamla samhällsbruken och traditionerna hade mistat sin makt. Hon hörde till den generation som måste skapa nya. I detta som i andra ting måste hon vara pionjär.» — »Till hennes generation hade den uppgiften blivit given att göra om Kina efter ett nytt mönster, så att deras land kunde finna sin plats i den moderna tiden. Och var och en av dem måste forma sitt eget liv som en del av detta mönster.» Bokens hjältinna öppnade trots mycket motstånd och svåra hinder ett fönster åt sina medsystrar, och solen lyste in därigenom, heter det, och en medhjälparinna förklarar denna bild så: »Jag tror det är kärleken i ditt hjärta, som visar oss Gud». — Skildringen är medryckande och belyser på ett lärorikt sätt förhållandena i nutida Kina samt ungdomens problemfyllda kamp där.

M. L.

FÄRDIG MED LIVET. Av *Birger Wårdh.* Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 120 sid. Pris: häft. 1:60; klotb. 2:85.

I denna bok gives en gripande skildring av en ung man, som var »färdig med livet», men som blev räddad till ett lyckligt och framgångsrikt liv. Medlet, som Gud använde för att hjälpa honom från förtvivlan till tro på Gud och därpå grundad tro på sig själv och sin framtid, var ej minst en ung sjuksköterska, som i kärlek tog sig an honom och blev hans hustru. Väl mötte hon motstånd och klander, men oroades ej därav. »Tvärtom erfor hon ett stilla lugn i sitt inre. Ett sådant lugn, som den människa ofta erfar, vilken fattat ett avgörande beslut, som hon anser vara rätt, och vilken slagit in på en väg, som hon anser vara *just hennes.*» — Så kunde hon framgångsrikt vandra sin väg, ehuru den var riskfylld och för mången oförståelig. Hennes väg torde ej vara sådan, att många böra följa i hennes fotspår på den, men sättet på vilket hon vandrade, i gudsförtröstan och lydnad för kallelsen, borde för alla vara sättet att vandra sin väg genom livet.

M. L.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson*, Auravägen 10, Djursholm.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsg. 55.

Fru *Mary von Malmborg*, Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40, Ålsten.

Överstinnan *Louisa Toltie*, Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Hans Stjärna i Östern.

32:a årgången.

Redigerad av ERIK FOLKE.

Innehåller:

In Dulci Jubilo. Julsång av *Johan Dillner.*

Den helige Ande, hjälparen i missionsgärningen. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*

En kinesisk doppredikan. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Våra hemgångna. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Tio år. Av fröken *Lisa Blom.*

Vid trossen. Av missionär *August Berg.*

Sändebud till Sinims Land. III.

Något om de senaste årens väckelserörelser i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck.*

Utbildning av manliga medarbetare. Av missionär *Morris Bergling.*

Förändrade liv. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*

Deras gärningar följa dem efter. Av fröken *Hanna Wang.*

Min förvandling. Av professor *Wesley Shen.*

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Jag är, jag har, jag måste. — Från Red. och Exp. — Från de utresande. — Från missionärerna. — Missionärernas adresser. — Insänd litteratur. — Försäljning.

Stockholm 1935. Svenska Tryckeriaktiebolaget.
35403

N:r 17. ÅRG. 40. 10 NOV. 1935. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Jesus led mig.

Jesus led mig genom livet,
alla stunder var mig när.
Vad som än åt mig blir givet
hjälp mig bära, Jesus kär.
Under mulna dagar, töckentider,
som på stigen skugga sprider,
när jag kämpar hårda strider, —
kraft och bistånd mig beskär.

Under solskensfyllda dagar,
Jesus led mig, även då.
Hjälp att lyckan ej försvagar
grunden, själen vilar på.
Lär mig då att ödmjuk vara,
aldrig låta världslig snara
bringa mig i väldold fara,
som vill mig i bojor slå.

Led mig, när i djupa dalar
stigen villsamt slingrar fram.
Låt mig känna, Du hugsvalar
trötta själen, Du Guds Lamm.
Sargas jag i törnesnåren,
var mig nära, hela såren, —
Du som herden är för fåren,
skydda mig från synd och skam.

Led mig uppå bergens höjder
och förbi dess branta stup.
Rädda mig från världens fröjder,
med dess många avgrundsdjup.
Håll mig stadigt uti handen,
att till slut den lösta anden
landar uppå himlastranden
med Guds säkra frälsningsslup.

Där skall jag med frigjord tunga,
löst från jordens många band,
Guds och Lammets lovsång sjunga,
på den sköna livets strand.
Där skall säkert jag få lära
bättre känna; bättre ära
Jesus, som fick leda, bära
mig till härlighetens land.

Carl Holmer.

LÅN

»Herren behöver den, men han skall strax sända den tillbaka hit.» Mark. 11:3.

Det är så likt Herren att sända ett sådant bud till ägaren av den åsna, han behövde använda. Visst var det en förmån att få ställa sin egendom till Herrens Jesu förfogande, men det kunde också hända, att det fanns behov på andra håll. Därför få lärjungarne i uppdrag att förekomma all oro. Herren lämnar igen det han får låna.

När det står i Ordsp. 19: 17 om att låna åt Herren, så betyder det säkert, att man får igen det man gett, men det sker ju icke alltid på samma sätt. Missionsvännen, som vid ett möte manades att ge sina två kronor, men tyckte sig ej ha råd att ge allt, emedan hon behövde köpa ett par strumpor, gav hela beloppet åt Herren, och möttes på hemvägen från mötet av en vän, som hade strumporna med sig åt henne. Det behövdes ej lång tid för att få lånet betalt. Vid Josias reformation insamlades offergåvor för templets återställande. Vi läsa i andra Krön. 34: 14 hur det gick när de togo ut penningarne, som lagts i offerkistan. De funno Herrens lagbok. Detta var den största skatt de kunde ha fått. Herren såg till att de fingo vedergällning och en som var dyrbarare än några jordiska rikedomar.

I sådant känner man igen Herrens sinnelag. Detta är för övrigt den lag som gäller i allt Herrens tillvägagångssätt med sina barn. Och hos honom finnes ingen förändring eller växling av ljus och skugga. Kommer ej lönen förr, så kommer den i de rättfärdigas uppståndelse. En gammal troende kines erbjöds betalning av en missionär för mat och omkostnader under ett besök i hans hem. Han ville ej taga emot pengarne, fastän missionären framhöll, att han ej ville komma och ligga någon till last. Till slut förklarade den gamle sin ställning i frågan. »Det står i Matt. 10: 41», sade han, »att den som tager emot en profet, därför att det är en profet, han skall få en profets lön. Den sortens lön är det, som jag eftersträvar». Nog får han sin lön, och nog skall den som gav löftet se till att var och en, som så tjänar Frälsaren i en av dessa minsta, får sitt igen med ränta.

Samma lag gäller även beträffande användningen av alla andra Guds gåvor. »Var och en som har, åt honom skall varda givet», emedan han förstått att använda det anförtrodda godset. Enda rätta sättet att få skörd är genom att så.

CARL F. BLOM.

»Giv evangelii ljus, giv döttrar, söner
att leva Kristus uti Sinims Land!
Ack, slut ej hjärtat till för mina böner,
nej, öppna det, och öppna så din hand!

Ja, bryt av livets friska bröd och mätta
det folk, som andligt hungrar sig till döds.
Se, i upphöjelse skall Gud dig slutligt sätta;
av självutgivande ovansklig ära föds.»

Axel Hahne.

Missionär Axel Hahne har gått att vara hos Herren. Just vid ingången till Alla helgons högtid fick han göra sitt inträde i den stora högtidsskaran, som står inför tronen. Hans jordiska boning bröts långsamt ned, och därmed stegrades hans längtan efter den himmelska hyddan. Väl brann innerst i hans hjärta en innerlig åstundan att ytterligare få vittna om den Frälsning, som för honom var så stor och dyr, och ännu i den stora svagheten ville han ej helt släppa hoppet att än en gång få prisa Gud i den stora församlingen, men mötet med Frälsaren var dock för honom det stora glädjeämnet. Missionär Hahne hörde till de själar, som älska att hava sin umgängelse i det himmelska. Mycket flitigt öste han ur källan med det levande vattnet. Ordet och bönen voro för honom det angelägnaste av allt. Han tog sig tid att sitta vid Mästarens fötter och lära av honom. Där mottog han också den mildhet och ödmjukhet, som Herren beskär sina lärjungar. Där vann han ock den fasthet i sinnet och den frid i själen, som gav åt hela hans liv en sådan ro och vila.

Åt Axel Hahne gavs en lång och välsignad arbetsdag i Herrens vingård. Vid 27 års ålder började han år 1890 sin missionsgärning i Kina efter att någon tid ha verkat som evangelist i hemlandet. Under en lång följd av år hade han den ansvarsfulla uppgiften att uppbygga en kristen församling i Ishih-distriktet, i provinsen Shansi, där han rätt tidigt övertog arbetet. Han fick förmånen att få stå kvar på denna sin post under 30 år, och han fick glädjen att se, hur en Herrens plantering växte upp omkring honom och hans medarbetare. Men han fick också, genom att oavbrutet verka på samma plats, mera ingående än annars skulle ha varit fallet, lära känna den nöd och kamp, som är oskiljaktig från herdetjänsten i ett hednaland, där till allt annat även ensamheten mången gång känns mycket tryckande. Trogen stod han dock på sin post, och Herren krönte verket med välsignelse. Han fick se församlingen växa till i antal, och han fick se, hur Guds Ande verkade förnyelse i de infödda kristnas hjärtan. Och då han därute nedlade sitt ämbete var det i kretsen av en församling, som ville med ordets och livets vittnesbörd fortsätta verket, tills Herren kommer. Missionär Axel Hahne hade den stora förmånen att vid sin sida äga en hustru, som var honom en mycket värdefull hjälp i hans missionsgärning, och som ända till det sista lät honom känna kärlekens ljuvliga välsignelse. Jämte henne stå fyra söner och en dotter sörjande vid hans bår.

Vi tacka Gud för förmånen att ha fått äga denna värderade broder som medtjänare i Missionen under så många år, och vi säga: Välsignat vare hans minne, och bäre hans gärning frukt för Gud, släkte efter släkte.

Må vi akta på Skriftens maning: »Bliven efterföljare åt dem som genom tro och tålamod få till arvedel, vad utlovat är.»

E. F.

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

Välkomna hem!

Välkomna hem! Den hälsningen har tidigare mött våra senast hemkomna missionärer, men den 8 oktober voro missionsvännerna i Stockholm samlade på K. F. U. M:s Centralförening för att hälsa dem välkomna. En stor skara hade samlats, och säkerligen fingo de hemkomna känna ett varmt välkommen strömma sig till mötes. Fru *Elsie Bergquist* var förhindrad närvara, men missionär *C. J. Bergquist* samt missionärsparet *Nath.* och *Elsa Engbäck* voro med på mötet.

Missionsföreståndare *Erik Folke,* som ledde välkomstmötet, meddelade inledningsvis att marinintendenten *Oscar von Malmborg* vid kommittésammanträdet samma dag valts till kassaförvaltare i stället för direktör *H. Hallencreutz,* som i början av sommaren fått hembud. I samband härmed gav missionsföreståndaren uttryck för den djupt kända saknaden efter direktör Hallencreutz och för glädjen över att nu få hälsa marinintendent O. von Malmborg välkommen i uppgiften såsom kassaförvaltare.

I fortsättningen läste missionsföreståndaren Apg. 14:27, 28 och påpekade, att dessa ord visade, att det är en gammal praxis att välkomna missionärer. Vi behöva träffa dem, och de behöva träffa oss. Kanske de under åren som gått sedan vi skiljdes liksom kommit bort ifrån oss, enär vi ej kommit oss för att uppehålla förbindelsen med varandra, och så behöver gemenskapen förnyas. Vi behöva också få vår missionskärlek uppfriskad genom vad de ha att förtälja, och de ha något att ge oss. Vi få en ny inblick i kampen därute, och vi bli påminda om, vilken stor Gud vi hava, vad vi ha i vår Gud. Så få vi nya inblickar i Guds härlighet och kärlek. — Och Gud vill ge oss nåden att ge våra syskon hugnad, som deras hjärtan längta efter. Vi få hjälpa dem finna vederkvickelse och styrka till både kropp och ande. De trivas ej i regel härhemma utan vilja resa ut igen till arbetet och behöva för uppgiften förnyad styrka.

Så få vi se nåden i att få vara med i missionsarbetet, det stora undret att människor bliva frälsta och att Gud värdes använda främlingar, såsom redskap i detta arbete. Våra missionärer behöva ej vara rädda för att berätta om det stora som sker. Vi kunna aldrig se nog av storheten i detta under. Det kan bli för oss en väldig predikan om vår egen frälsning, en hjälp till att älska mer, arbeta mer och leva mer för Guds rikes utbredande.

*

Missionär *C. J. Bergquist* började sitt anförande med att tacka för förbön under arbetsperioden och ej minst under senare delen av vistelsen i Kina, då missionär Bergquist varit klen och på grund av sin sjukdom varit tvungen att bryta upp från arbetet något tidigare än meningen från början varit. Gud hade hört bön och hulpit med allt som hörde samman med uppbrottet. Hemresan hade varit mycket god, och nu hade Gud givit ännu en stor anledning till tacksamhet för bönhörelse, i det att en svensk specialist efter grundlig läkareundersökning förklarat hans sjukdom redan vara läkt. Missionär B. framförde även hälsningar från sin hustru och tackade för kärleksfullt mottagande, som kommit dem till del och som gjorde att deras tunga fyllts med jubel.

I fortsättningen fingo vi lyssna till en översikt över missionens historia i Kina sedan äldsta tider. Vi kunna ej här införa referat av denna översikt med dess bild av kristendomens kamp i Mittens rike, men särskilt uppfordrande var det att i slutet av föredraget höra om läget just nu, som angavs vara det mest gynnsamma man kan tänka sig. *»Vi behöva mångdubbelt flera arbetare, infödda och utländska, och bättre andligt utrustade.»*

*

Missionär *Nath. Engbäck,* som också på läkares inrådan på grund av klenhet måst resa hem i förtid, tackade för den varma välkomsthälsningen, som missionsföreståndaren uttalat och som övriga deltagare i mötet givit uttryck för genom sin närvaro.

Han ville såsom ett minnesord lämna 2 Kor. 4:5, 6. Under de senaste fem åren hade man i Kina fått se Gud vara i verksamhet på ett underbart sätt. Han hade sagt sitt »Varde ljus», och ljus hade brutit fram ur mörkret. För fem år sedan rådde på många platser försagdhet. Men nödläget pressade fram nödrop. Det fanns missionärer, som lämnade arbetet för att helt ägna sig åt bön. Och Gud har svarat. De senaste 2—3 åren ha varit en underbar väckelsetid, i vilken kineser ofta fått vara redskap, använda av Gud. »Vi ha nu den härligaste tid man kan tänka sig, men mycket återstår. I Loyang-distriktet, där folkmängden nu beräknas vara mera än en miljon, finnes t. ex. endast *en kristen på ett tusen hedningar.*»

*

Fru *Elsa Engbäck* erinrade om ordet: »Alla Herrens vägar äro nåd och trofasthet». Så kunde erfarenheterna i Kina sammanfattas. Den som sände hade varit med. Tacksamma och glada voro de ock för att vara hemma igen. »Det gick så lätt att andas», då de kommo hem, och barnen voro förtjusta över att höra alla tala svenska. — Vidare berättade fru E. om huru Herren utför sitt verk i Kina, särskilt bland kvinnorna. Stor är mottagligheten, och man kan med fog tala om en kvinnornas besökelsetid. Bibelkvinnorna ha själva blivit rikt välsignade och användas av Gud till stor välsignelse för andra. Fienden är dock också verksam, och vi behöva därför stödja och hjälpa de kristna kvinnorna genom förbön.

*

Såsom avslutning på mötet höll missionär *August Berg* ett kort anförande, som infördes såsom uppbyggelseartikel i förra numret av Missionstidningen Sinims Land. Härpå följde sällskaplig samvaro med servering av kaffe och té samt aftonbön av doktor *Karl Fries*. *M. L.*

På väg från Antwerpen till Genua.

Hur hastigt går ej tiden! Det är som en dröm för mig, att vi nu tillbringat tio dagar på havet, men enligt almanackan är det så. Minnet av avskedsstunden kommer ofta i mina tankar, — varför? — Emedan jag kände mig så ovärdig all kärlek, jag då fick röna. Tack för allt! Gud löne eder efter sin härlighets rikedom!

Gösta Goës har berättat för eder om resan till Antwerpen. Eftersom jag tror det intresserar eder, skall jag nu berätta om vår färd vidare till Genua. Ifrån Antwerpen fortsatte vi genom Engelska Kanalen. I Southampton stannade båten ett par timmar för av- och pålastning. Innan min avresa från Stockholm, hade en av mina omtänksamma vänner utrustat mig med en massa sjösjukemedel. Rådet jag fick, att i tid taga in, har jag följt, och ändock — när vi kommo till Biskaya var lilla jag liksom många andra litet yr i huvudet, men när vi närmade oss Gibraltar, började havet lugna sig. Vi kunde vara på däck och se den underligt formade klippan med fästningen inbyggd i berget. I klippan såg man också väldiga grottöppningar. I hamnen lågo krigsfartyg. Olika tankar korsade ens hjärna. Vi visste, att kriget mellan Italien och Abessinien hade brutit ut — huru skulle vi komma igenom Suezkanalen? En tysk uppassare sade: »Varför skulle vi vara oroliga, när vi gå i internationellt vatten och vi tyskar äro neutrala? Vi tillhöra ej Nationernas Förbund.» — Ja, det var tyskens ord. Gud viskade i mitt hjärta: »Frukta icke, ty jag är med dig. — Jag är Herren din Gud.» Resan står under Herrens beskydd, varför behövde jag då oroas? Gud låt oss nu få fröjdas i solens sken, och genom att få se ett underbart panorama — Spaniens kust. Jag tyckte, att jag nästan var i Lappland, ty höga majestätiska fjäll lågo framför mig. Den vita snön fattades inte. Vad det skulle ha varit härligt, att få gå upp till en av

de höga topparna! Vi fortsatte nu längs Spaniens kust tills vi kommo till Barcelona.

Barcelona, staden som exporterar massor av de härliga frukterna, apelsiner! Det började vattnas i min mun. När båten nalkades hamnen, voro en mängd spanjorer på kajen. Underliga typer! De sågo nästan litet lömska ut i mina ögon. Och fastän jag stod på båtens däck, hundra meter från land, grep jag ett starkare tag om min handväska. Tack vare stockholmsvänners kärlek kunde vi S. M. K:are företa en biltur runt staden. Det mest sevärda vi sågo var »Den heliga familjens tempel». Templet var just under restauration. Vemodiga tankar kommo i ens tankevärld. Det gjorde sig märkbart i vårt samtal. Vilken vidskepelse är icke uppblandad med kristendomen i katolicismen! Arma folk! Deras religionskult är stereotyp och formell. Var finnes det fria andliga livet? Icke skönjer man det i de olika helgonbilderna, icke i de allvarliga munk- och prästansiktena?

Efter bilturen återvände vi glada till vårt flytande hem, där vi nu börja känna oss riktigt hemma. Under natten till den 13, då vi lågo sovande i våra bäddar, lämnade båten Barcelona för att styra sin kurs till Genua, den italienska staden, som man så mycket hört talas om på grund av Campo Santo, den berömda begravningsplatsen med de underbara skulpturverken av marmor. Vid åttatiden på kvällen den 13 oktober voro vi i Genua. Vid inloppet till staden sågo vi krigsfartyg. Åter en påminnelse om kriget! Eftersom »Scharnhorst» skulle ligga i Genua till på tisdag morgon, beslöto vi oss för att bese staden. Först och främst ville vi bli i tillfälle att se Campo Santo. Det fingo vi. Att beskriva vad vi där sågo går ej att uttrycka i ord, det måste ses. Vi gjorde också en färd upp till ett av de höga bergen tolv hundra fot över havet. Utsikten var sådan att man nästan hissnade inför det vackra man såg. I våra tankar kommo ord sådana som dessa: »Jag ser hans spår, varhelst en kraft sig röjer, en

Missionärerna gå ombord i Bremen.

blomma doftar och ett ax sig böjer» (Wallin), och »Jag ser honom på ryggen, där han går fram i naturen» (Linné). Oändligt tacksamma voro vi för att Gud berett oss tillfälle att få se så mycket vackert i Mussolinis land.

En varm hälsning till alla från edra fyra utresande missionärer!

Dagny Nordgren.

Foto Lisa Gustafsson.

Ombord på »Scharnhorst».

Bönemöten för S. M. K.

Varje tisdag kl. 7 e. m. hålles bönemöten för Svenska Missionen i Kina i »Kinarummet», Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

Varannan fredag kl. 2 e. m. hålles liknande bönemöten på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., nu närmast fredagarna den 15 och 29 nov. På grund av försäljningen den 22 blir nämligen bönemöte både den 8 och 15 nov.

Till dessa bönemöten hälsas alla Missionens vänner varmt välkomna.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 22 nästkommande november försäljning.* Andaktsstunder anordnas kl. 12 m., då missionär *Carl F. Blom* talar, samt kl. 7,30 e. m. med tal av missionsförest. *Erik Folke.*

Vi anbefalla på det varmaste försäljningen åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Kommen med och försöken också att få med vänner och bekanta. Försäljningen annonseras senare i Svenska Dagbladet, Svenska Morgonbladet och Nya Dagligt Allehanda.

Gåvor till försäljningen mottagas tacksamt. Se meddelandet på sid. 238.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på *S. M. K:s Exp.*, Drottninggatan 55, *onsdagen den 13 nov. kl. 7 e. m.* Alla välkomna!

»Hans Stjärna i Östern»,

Svenska Missionens i Kina illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 32:dra årgång. Kalendern utgives med samma format, sidoantal och utstyrsel som föregående år, och innehållet är, som synes av innehållsförteckningen på sid. 240, rikt och omväxlande.

Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Bedjen att vår missionskalender må bliva till välsignelse och att Herren må även i år giva villiga medarbetare som hjälpa oss att få upplagan såld!

Ett varmt tack bedja vi också att få uttala till var och en som bidrager till att våra böcker, såväl som vår missionstidning, bliva spridda. Herren löne Eder alla!

Ett tack.

Fru *Anna Hahne* har bett att få framföra ett varmt tack till de många vänner, som i kärlek ihågkommit henne och hennes make under den sistnämndes sjukdom. Missionär Hahne synes hava varit relativt fri från svåra smärtor, och Herren har under denna prövotid burit honom och hans närmaste, som nu känna saknad efter honom. Må de alltfort få vara inneslutna och burna av vännernas förböner!

Ett bybesök under sommaren.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

I detta hem är mannen uppriktigt intresserad, så ock den ogifta dottern, en flicka på sjutton år. Den gifta dottern är också gripen av Jesu lära och tillbeder inte heller hon avgudar, men hennes man hindrar henne. Hon ville eljest så gärna komma i en kvinnoskola. Dessutom har flickornas mor, genom sin yngsta dotter, blivit så intresserad nu i sommar, och vill också hon tro på Gud, säger hon. Också en brorson och hans hustru äro vänligt stämda mot läran, ja, jag tror jag vågar säga intresserade. Därtill äro hustruns syster och dennes man, vilka bo en halv mil längre in i bergen, så intresserade, att de ha sin gosse i skola hos oss i Yungtsi sedan ett år tillbaka. Bed mycket för dessa familjer!

Herren har sina utkorade, och det är underbart hur *han* för dem till tro. Den 17-åriga flickan går, sedan ett och ett halvt år tillbaka, i vår skola, och hon har lärt sig älska Herren. Hennes far hade av hedningar hört, att utländingarnas skola i Yungtsi skulle vara så bra. Aldrig hade han själv hört evangelium eller kommit i beröring med kristna, bara hört om oss på ryktets väg. En dag för 1 ½ år sedan kom han, en fullkomlig främling för oss på Yungtsi missionsstation. Med sig hade han sin stora flicka och begärde att få henne in i vår skola. Det var mitt i terminen, och hon var oss alldeles obekant. Ej heller hade hon någon rekommendation och var ju från ett hedniskt hem. Då vi sade honom, att vi ej kunde ta emot henne då, svarade han: »Jag vill ha min flicka i Er skola, skulle ni då inte ta emot henne! Ni vilja ju att folk ska tro på eder lära, och nu vill jag tro, och ni vilja inte ha min flicka! Jag har kommit med henne, och om ni vilja ta emot henne, så få ni det, men om ni ej vilja det, så få ni ta henne ändå, ty jag ämnar inte gå hem med henne nu. Pengar och mjöl har jag med mig.» — Ja, vad kunde vi göra annat än ta emot henne? Men en så stor flicka i första klassen bl. de små 7—8-åringarna, och därtill en hednisk flicka från ett hem, vi inte alls kände till? Det var med undran och bävan vi togo emot henne. Fadern reste förnöjt hem till sin by på andra sidan bergen. Lan-ing = Orkidé, så heter flickan, visade sig vara en tyst, dygdig och rar flicka, som snart gjorde sig omtyckt av alla, och innan årets slut hade hon lämnat sitt hjärta åt Jesus. Fadern kom ofta till Yungtsi och såg till sin flicka, vid vilken han är mycket fästad. Vid stormötena, både höst och vår, har han också varit med under dessa 1 ½ år. Till Pehshu går han ofta på söndagarna. Det ligger 1 ½ mil från hans by. Förra sommaren, såväl som i sommar, har han kommit hit till Shui-iu nästan varje söndag, då vädret tillåtit det. Ännu är ingen i familjen döpt, men vi hoppas och bedja att det snart skall kunna ske. »Genom eder förbön och den Helige Andes hjälp». Lan-ing vill fortsätta att studera. Må Herren leda i fortsättningen för henne. En stor nåd är det att hon ej är bortlovad till någon hednisk familj, utan kan få gifta sig med en kristen, då den tiden kommer.

Kära hälsningar från oss här

Eder i Herrens tjänst

Olga Styrelius.

Halvårsrapport från Ta-li distrikt januari—juni 1935.

Kvinnoverksamheten. Enligt rapport från Ingeborg Ackzell hölls under januari den gemensamma kursen för bibelkvinnorna från Shensis båda presbyterier. Den hade ett stort antal deltagare, då bibelskolans andra och tredje klassers elever också deltogo. Herren verkade kraftigt till syndabekännelse och upprättelse för flera. Hanna Wang från Pucheng medverkade vid denna kurs.

Vid kinesiska nyåret höllos de årligen återkommande mötena för hedniska kvinnor under tre dagar, och under evangelisationsveckan medverkade elever i bibelskolan på olika predikoplatser samt i staden.

Vid bibelkvinnors besök i byarna och på predikoplatser ha de undervisat kvinnor i läsning; även i staden ha sådana kurser hållits. I slutet av febr. hölls en veckas kurs för mera läskunniga kvinnor, då avlagda vittnesbörd talade om välsignelse, som givits. Förutom dessa kurser har meddelats bibelundervisning åt kvinnor, som samlats en timme före veckobönemötet. Lärarinnan Kao har givit god frivillig hjälp vid dessa möten ävensså genom att hålla klasser med kvinnor i hygien och barnuppfostran, en god inledning till de »modermöten» som planerats. På onsdagen ha möten hållits för hedniska kvinnor, och på torsdagen har av eleverna i bibelskolan hållits möten för barn.

En bibelkvinna arbetar frivilligt i sin hemtrakt, och en annan tar hand om flickor och kvinnor i predikotältet. Ett par fruar ha dessutom hållit en liten kvinnoskola i staden Chao-i några timmar dagligen.

En särskild uppmuntran gavs vid den verksamhet, som utfördes från bistationen Hua-in-miao såsom basis under den stora avgudafest, som hölls, då tusentals pilgrimer från hela norra Kina besökte Blomsterberget under våren. En skara på 12 elever från bibelskolan fingo följa missionären dit. Flera evangelister voro ock i verksamhet, och så spriddes tiotusentals traktater, många evangelier och annan kristlig litteratur. Om kvällarna höll missionären Ingeborg Ackzell samling på stationsgården, då återigen gården fylldes med lyssnande barn och vuxna.

Evangelisationsföreningen bland kvinnor i Tali, som länge legat »slumrande», har börjat vakna till liv och synes bli till hjälp; en sommarskola för barn har hållits i Tungkwan med omkring 20 barn, den första av flera planerade dylika skolor.

Tältpredikoverksamheten har under våren bedrivits inom det område av Honan, som sedan gammalt varit omhänderhaft av vår ledning i Tungchow. För tjugo år sedan fanns här en liten lovande församling. Revolutionsårens härjningar hade ödelagt folkets ekonomiska liv, och döden hade bortryckt de flesta kristna. Äntligen kunde vi tillmötesgå de kvarvarande kristnas begäran om andlig hjälp, och så ha vi fått bevittna och genomleva en av våra bästa tältkampanjer. Folk i massor strömmade till på de platser, där tältet var uppslaget, villigheten att höra var gripande såväl som villigheten att köpa våra skrifter. Många hushåll förstörde sina avgudar, och då arbetarna vid kampanjens slut togo avsked, ombådos de ivrigt att snart komma tillbaka. Det bästa synliga resultatet blev en liten grupp av »sökare», som beslöt att hålla regelbundna söndagsgudstjänster i en av dem själva anskaffad lokal. Vår vän Chao, en f. d. elev från vår skola i Yuncheng, nu far till en vuxen son, gläder sig åt att ha fått sig en åkerteg att odla och tror, att Gud skall åter välsigna hans egen by.

Bistationsverksamhet. Utom huvudstationen, Tali, finnes anställd evangelist på bistationerna Tungkwan och Hua-in-miao. Men sedan församlingen inköpt lägenhet i Chao-i och äldste Hui's fru med sin gamla rara mor kunnat slå sig ner där såsom frivilliga arbetare, få vi räkna även denna plats såsom en bistation. Här kunde nu under våren »stormöte» hållas. Gud har välsignat Fru Hui's tjänst till andlig hjälp för de troende, i synnerhet för en inflyttad mandjufamilj, postmästarens, som på

grund av sin goda bildning vunnit gott inträde i samhället. Herr Tien tjänade ofta under våren som predikant och samlar vakna åhörare.

Predikoplatserna äro talrika i Chao-i domsaga, där också finnas ett par för våra förhållanden stora lokalförsamlingar med sina församlingsråd. Under våren företagna resor bland dessa grupper har givit vid handen, att en god stomme av kristna finns här att leda framåt i Guds Ords kunskap. Hoppet att i staden Tungkwan kunna återfå de av oss förut under flera år innehavda stationslägenheterna, eller en del av dem, har till sist måst uppgivas, och få vi nu söka att på den lilla, av missionen ägda tomten uppbygga ännu ett rum för att tillsammans med gästrummet i någon mån tillgodose behovet av möteslokal.

Gosskolan har som förut skötts av den pålitlige läraren Li. Han är dock i stort behov av en medhjälpare.

Flickskolorna. Om dem har åtskilligt omnämnts under avdelningen: Kvinnoverksamheten.

Bibelkurs och dopkurs ha hållits för män gemensamma med kurserna i Pucheng.

Sommarkurs hölls i juli månad i Tali, i mindre grad hindrad av regn, och var av Herren välsignad.

Vårmötena. Om dem är raporterat i skrivelsen från Pucheng.

Dop. Under vårmötet i Tali kunde 18 katekumener (17 kv., 1 man) genom dopet upptagas i församlingsgemenskap.

Gud har även här givit oss en välsignad arbetstid och ett gott samförstånd med våra medarbetare. Bristen på mera utbildade arbetare är dock här kännbar. Genom Herrens nåd har det blivit möjligt förhjälpa evangelisten i Tali, äldsten Hui, till inträde vid bibelseminariet i Shekow. Evangelisten Wang, som senast verkat i Yuncheng, får nu inträda i den förres plats. En annan ung man skall inträda i Hungtungs Bibelinstitut, en är förut i Yunchengs bibelskola och en fjärde har vunnit inträde i ett bibelinstitut i Hsüchang, Ho. F. ö. söka vi i egna bibelkurser utbilda och förkovra troende och medarbetare, och vi ha sett, att Herren varit med oss. »Israels hopp är du, Herre.»

Lars Hugo Linder.

Halvårsberättelse från Puchengs distrikt januari – juni 1935.

Verksamheten bland kvinnor har fortgått med hållandet av bibel- och läskurser under ledning av Hanna Wang; sådan bibelkurs hölls i februari i Puncheng med 30 deltagare och sedermera under tre veckor i Hsiao-i, då även lärarinnan, fru Wang, där verkat; under ledning av fru Wang hölls åter sådan kurs i Cho-tse (Pei shui); under ledning av frivilliga bibelkvinnorna, fruar Ha Wei och Liu, hölls sådan kurs i Yung-ping (Pucheng) och under fru Chang i Hua-hsien.

Byarbete har dessutom utförts av bl. a. Hanna Wang i Chuang-tou och i Peishui samt av flera bibelkvinnor i köpingen Pa-i, varest de även medverkat vid den tältpredikan, som där hela våren pågått.

Under fru Wangs verksamhet i Hsiao-i började Herrens Ande utföra ett djupt verk i flera kvinnor, som blivit slavar under opium och andra laster, och man fick så se några av dessa bli härligt frigjorda genom tro på den korsfäste och uppståndne Frälsaren. Detta fortsatte efter Hanna Wangs ankomst, så att till sist 8—10 kvinnor blevo frälsta. I Cho-tse fick fru Wang vara till stor välsignelse särskilt bland de troendes ungdomar, av vilka det där finns en riktig liten skara.

Verksamheten utåt genom evangelister, utposterade i olika centra i de fyra domsagorna, har flitigt utförts i Hsiao-i och i Peishui enligt månatligen inlämnade dagböcker, då byarna runt omkring evangeliserats.

Bistationsverksamhet medelst gästemottagning, gatupredikan och hållandet av söndagsgudstjänster har pågått genom den anställde evangelisten i Hua-hsien, Hsiao-i (Wei-nan), Hsing-she-chen och Suen-chia-chuang (båda Pucheng) samt i Peishui stad. Därigenom har stationen Hsiao-i med omnejd fått erfara ett välsignat upp-

sving, synligt även i de talrikt besökta mötena i staden, varest några män också börjat söka Herren.

Predikoplatserna ute i bygderna, där ingen anställd arbetare finnes, uppehålla sin söndagsverksamhet genom sina egna ledare, skaffa sina predikolokaler och utveckla sin församling utan ekonomiskt understöd av Missionen. Byn Cho-tse (Peishui) som nu är vår centralpunkt (officiellt) i den domsagan, har tre diakoner, som vårda hjorden. De hålla nu på att medelst de troendes förlagring av spannmål samla medel till ombyggande av församlingslägenheten. Gruppen i Hua-hsien, som förra året utförde en genomgripande renovering av stationslägenheten, har nu åter fått den ramponerad under regn- och översvämningsperioden denna sommar.

Gosskolorna ha pågått med rik välsignelse: i folkskolan få vi vanligen år efter år se, att de flesta eleverna lämna sig åt Herren. De sex ynglingarna (f. d. elever), som vi haft i bibelinstitutet i Yuncheng ha kommit hem över ferierna, rikt välsignade av Gud och med nitälskan för andras frälsning; bud ha kommit om några villiga deltagande i verksamheten utåt så väl som i församlingen; under sommaren ha åter trenne ynglingar i och för vidare utbildning sökt sig in i andra missioners högre skolor.

Bibelkurser för män. En halv månads kurs för predikanter och lärare hölls av undertecknad i Pucheng i jan.—febr. Kortare bibelklasser ha dessutom hållits av evangelister på predikoplatserna. En sommarkurs påbörjades i Pucheng i juli, men måste inställas, då deltagarna på grund av de häftiga regnen hindrades komma i tillräckligt antal. I stället påbörjades då en predikokampanj i staden 4 dagar.

Dopklassen under våren har varit gemensam för Tungchow- och Puchengförsamlingarnas manliga katekumener.

Tältpredikoverksamheten. Under senare delen av vintern fingo predikanterna verka i byar utan tältet, då även föregående tältlägerplatser besöktes. Under största delen av våren var tältet uppslaget i köpingen Pa-i, då samtidigt flera bibelkvinnor sökte vinna inträde i hemmen.

Kolportörverksamhet har, som förut, utförts av tvenne unga män på heltid samt av en annan, som gjort ett delvis frivilligt arbete i bokförsäljning, och på bistationen Hsing-she-chen, som av honom och familj skötes utan utgift för missionen.

Vårmötena. Den 13 mars började raden av vårmötena för de båda Tali- och Pucheng-distrikten, vilka pågingo t. o. m. 7 maj. Undertecknad fick då tillfälle medverka än i Puchengs och än i Tungchow (Tali) församlingar, allt eftersom platserna lågo till. Dessa vårmöten blevo av stor betydelse, då utom den andliga uppbyggelsen, det ock blev tillfälle att ytterligare utlägga och förorda de kurser och åtgärder till församlingens förkovran, som diskuterats och antagits vid föregående allmänt presbyteriemöte.

Däribland var utanläsningen för församlingsmedlemmar och »sökare», som visat sig vara till stor välsignelse, där den införts. Kursen för sökare får tjäna till att reglera dessas inträde i dopklassen, vari godkända sökare förberedas för dopet.

Dop. Under vårens missionsmöte i Pucheng kunde 20 sådana förberedda (12 män och 8 kvinnor) genom dopet upptagas i församlingsgemenskap.

I mitten av april återkom broder Åke Haglund från en tids vistelse i Hoyang och blev till stor hjälp i arbetet.

Flickskolorna ha också kunnat bedrivas med Herrens välsignelse över sig. Angående både goss- och flickskolorna äro vi innerligt tacksamma för lärarekåren; dess inflytande har varit det bästa. Det har varit uppmuntrande att se eleverna i dessa skolor hålla på med sina extra bönemöten, som de hållit om morgonen före läxläsningens början.

Gud har givit oss en välsignad arbetstid, då våra kinesiska bröder och systrar varit sammanbundna med oss i ett sinne i den heliga tjänsten. Ostörda av yttre oro eller svårare sjukdomsfall ha vi fått tjäna med glädje och under tacksamhet till Herren. *Lars Hugo Linder.*

»Gud låter icke gäcka sig.»

En av våra yngre evangelister var den 7 augusti på väg till ett stormöte vid en utstation västerut i distriktet. På vägen passerade han en annan utstation och gick till de troende där för att vila ett litet slag och få litet att dricka i värmen. Medan han sitter där, säger den gamle ledaren på platsen: »Far inte till stormötet utan gå till våra troende i Ch'in-ch'eng. Där är just stor förföljelse emot dem dessa dagar. Du måste gå och vara dem till stöd.» — »Vad är det då?» frågade evangelisten. »Jo, i dag ska de börja en stor tredagars marknad med teaterföreställningar. Bredvid teaterscenen ha de ställt upp två träställningar på vilka de beslutat hänga upp kristna. Där skola de inför alla få prygel. När marknaden nu är över, skola de kristna få plikta för att de ej vilja deltaga i teaterskatterna.» — Med dessa upplysningar startade den unge evangelisten bedjande sin väg till Ch'in-ch'eng.

Massor av folk fanns det på marknaden, och på eftermiddagen väntades ännu fler, ty den första teaterföreställningen skulle börja på kvällen. De troende hade fått besked om att vem det vara må av de kristna, som kom i närheten av teaterscenen för att se eller predika, skulle bli upphängd och pryglad. Ja, samma öde skulle drabba de troendes vänner och släktingar, som kommo från deras hem. Som följd av detta hade alla församlingsmedlemmarna sänt bud till sina släktingar och vänner att ej komma till dem denna gång. I församlingens möteslokal samlades en orolig skara till bön hela denna dag. Kvinnorna menade, att det var livsfarligt att försöka slå upp tält och predika, så länge denna marknad och teater pågick. Men evangelisten och ledarna på platsen fingo hjälp av Guds Ord och beslöto att vittna även om det skulle vara farligt.

På eftermiddagen började det regna, så att det visade sig vara omöjligt att i det fria ha teaterföreställningar. Hela påföljande dag regnade det. Något tält blev ej uppslaget av de troende, och ingen teaterförevisning anordnad av hedningarna. Den tredje och sista marknadsdagen var inne och även den sista dagen för teaterföreställningarna i byn. Men regnet satte stopp för alltsammans.

För marknaden hade en hel del affärsmän bosatt sig i ett stort tempel. Men när aktörerna kommo efter att i ösande regn under stort buller och bång »hälsat gudarna välkomna», ville de ej bo på den för dem anvisade platsen, utan körde ut köpmännen och bosatte sig själva i templet. Trettiosju aktörer hade lagt sig till ro för den andra natten, när helt plötsligt, som följd av regnet, Guds dom kom. Templets framvägg ramlade bakåt och bakväggen framåt och hela taket rätt ner över teatermännen. Fem dödades och mer än femton blevo allvarligt skadade. Resten kommo märkligt nog ifrån det hela med skrämseln. Teaterchefen var en ateist, som genom denna upplevelse erkände, att det dock fanns en Gud. Han yrkade på att de trots det skedda skulle ha en dags teaterföreställning för att blidka den förtörnade guden.

Av tre dagars teaterföreställning blev det bara en, d. v. s. en extra dag. Men efter det timade var folket ej hågat att se på teatern, utan stora skaror kommo till tältet, där de troende hela dagen fingo vittna om Herren Jesus och hans kärlek till syndare. Många sade till de troende: »Nu äro ni väl stolta över att det ej blev någon ordentlig teater och att den olyckan drabbade aktörerna?» — »Nej», sade de troende, »vi äro i stället bedrövade över att de ej ville omvända sig utan på detta uppskakande sätt behövde gå evigheten till mötes. Gud är ej att leka med. Och helvetet är en verklighet.»

Av byns folk var det inte en enda, som talade mera om att hänga, prygla eller pliktfälla de troende och deras närstående. — Jag ville berätta detta för att våra förebedjande vänner hemma i Sverige skola tillsammans med oss tacka Gud för

att han bevarar de sina och visar sin makt emot dem, som stå honom emot. Gud låter icke gäcka sig!

Hoyang, Shensi den 7 september 1935.

Martin Bergling.

Insänd litteratur.

LAMMETS BRÖLLOP. Av *Johannes de Heer.* Övers. av O. Haglund. *Sv. Alliansmissionens Förlag, Jönköping.* 173 sid. Pris häft. kr. 2: 50; klotb. kr. 3: 50.

»Församlingen har här ingen varaktig stad, hon lever allenast såsom en främling i denna värld och har här sin utbildningskurs för himmelen.» — — »Det skulle komma mycket mera av himmelsk strålglans i vårt kristna liv, om vi skaffade oss mera kännedom om Lammets bröllop. Glansen därav skulle återspegla sig redan här i våra liv. Är det icke så redan med ett jordiskt bröllop, att tanken därpå bereder oss glädje och njutning långt i förväg?» — Dessa citat torde vara en ganska god beskrivning på syftet med boken. För att öka kännedomen om Lammets bröllop användes berättelser ur Gamla Testamentet såsom förebilder därtill. Förf. säger, att han icke skall sträva efter att gå in på alla detaljer, och han betonar, att vi måste umgås varsamt med de ting, som höra framtiden till. Kanske kunde man ha önskat, att denna goda regel tillämpats mera konsekvent i boken, men innehållet är evangeliskt, och särskilt kapitlet om Boas och Rut har för undert. varit synnerligen innehållsrikt och värmande.

M. L.

NYHETER FRÅN SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS BOKFÖRLAG.

Förlagets serie i »Kristliga dags- och livsfrågor» har i år utökats med fyra nummer: *Andens verk, Lagen och nåden, Är Gud en person eller blott en kraft?* samt *Efter vilken auktoritet skall Bibeln lydas?* Samtliga äro författade av missionsföreståndare Axel Andersson.

Doktor Georg Palmær ger i ett arbete, betitlat *Jorden runt i missionens ärenden,* en skildring från sin resa till Indien, Fjärran Östern och Amerika. Docent Gösta Raquette kommer med ett arbete om *Muhammeds religion,* närmast avsett för studiecirklar. Under titeln *Kristus och Japan* berättar den kände japanske socialreformatorn Toyohiko Kagawa om sitt land och sitt folk.

I ett arbete, betitlat *En frihetskämpe,* har teol. kand. William Bredberg skildrat doktor Erik Nyströms liv och gärning, infogat i en brett lagd framställning av de strider, som under 1800-talets senare del utkämpades på det religiösa, kulturella och politiska livets områden. *Våra psalm- och sångdiktare* av Oscar Lövgren bildar första delen i ett arbete rörande psalm- och sångdiktare från allra äldsta tid fram till vår egen.

Carl Arwe ger i boken *En folkpredikant* en skildring av den västerbottniske lekmannapredikanten A. E. Holmlunds liv och verksamhet. L. O. Nylander berättar i *Sett och erfaret* en del minnen och erfarenheter från sitt liv, och missionär S. A. Flodén fortsätter i en andra del av sin för ett par år sedan påbörjade minnesteckning, *Tata Flodén berättar* sina skildringar från Kongo.

Berättelselitteraturen riktas i år med *Mors testamente* av Ester Lindberg samt *Färdig med livet* av Birger Wårdh. I översättning från holländskan föreligger även i år ett arbete av författarinnan A. van Hoogstraten-Schoch med titeln *Eremiten.* Speciellt till pojkar rikta sig böckerna *Stora A* av den norske pojkboksförfattaren W. W. Stabell samt *Västgårds-Nils* av Ester Hult. Den sistnämnda författarinnan har dessutom utgivit en kort skildring av Kongosonen *Paul.*

Signe Walder har med boken *Barnen i Kongo* velat giva söndagsskolan en hjälp att lära känna de förhållanden, i vilka Kongos barn leva. I anslutning till småbarnsavdelningens texter för söndagsskolan utger Ester Lindberg en berättelse med titeln *Lekkamraterna på Rosenhill.*

Tidigare under året har från förlaget

utkommit en historik över Svenska Missionsförbundets ungdomsorganisations arbete och utveckling under dess 25-åriga tillvaro, utarbetad av fil. mag. Augustinus Keijer. Den bär titeln *Ungdomen för Kristus*. Likaledes har tidigare utkommit en skildring från inbördeskriget i Östturkestan under titeln *Din broders blod ropar*. Som författare till denna skildring stå en del av Svenska Missionsförbundets missionärer i detta land.

Utom de årliga publikationerna *Ansgarius*, Svenska Missionsförbundets årsbok, samt *Missionshandboken 1936* utkomma även i år juldidningarna *Vinterny, Hem Hem, Kring Granen och Brasan, Barnens Jul, Barnens Julafton* samt musikhäftet med barnvisor *Lek och Allvar*.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura för byffén, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggat. 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson*, Auravägen 10, Djursholm.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsg. 55.

Fru *Olga Magnusson*, Arbetaregatan 21.

Fru *Mary von Malmborg*, Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40, Ålsten.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1935.

Allmänna Missionsmedel.

1149.	H. H., Virserum. »Herrens tionde»	40: —
1150.	E. F., Kneippbaden	20: —
1151.	K. G. O., Mariestad	25: —
1152.	K. S., Vinslöf, »avbet. å skuld»..	125: —
1153.	D:o »tionde»	50: —
1154.	K.B., Tranås, »Missionsäppelträd»	10: —
1155.	M. N. C—i	1,000: —
1156.	W. M. B.	135: —
1157.	»Tionde»	50: —
1158.	B. K. L.	30: —
1159.	»Onämnd». Raus	30: —
1160.	Missionsinkomst fr. F—s, gm. A. J., Köping	100: —
1161.	Offerkuvert fr. Köping, gm d:o..	32: —
1162.	H. o. I. J., Göteborg	30: —
1163.	J. B., Stockholm	50: —
1165.	A. S., Göteborg	10: —
1166.	A. B.	10: —
1167.	Ölmstads Västra syfören., gm O. J., Brötjemark	15: —
1170.	G. K., Björköby	20: —
1171.	»Gud är trofast»	10: —
1172.	»Gunnar»	10: —
1173.	E. T., Linköping	100: —
1174.	Onämnd. Kristianstad	25: —
1179.	E. D., Göteborg	100: —
1183.	S. J., Örebro	400: —
1184.	H. J., Mölnbo	5: —
1185.	»En kinaläuk», Bureå	5: —
1186.	»De stummas tunga skola lova Gud», gm J. S., Karlskrona	3: —
1188.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100: —
1189.	»En som vill vara med i förbön», Askim, till Gösta Goës underh...	10: —
1191.	F. F., Sundsvall	10: —
1192.	E. S., Kumla. »Missionsträdet»	25: —
1193.	»Onämnd»	25: —
1194.	R. S., Göteborg. »Ett tackoffer till Herrens ära»	100: —
1195.	»En vän till missionen», gm F. J., Karlskoga	10: —
1196.	H. C. L., Stockholm	700: —
1197.	A. A., Gisselås	10: —
1198.	Vesta Missionsförsamlings juniorfören., gm M. W., Kumla	20: —
1199.	Testamentsmedel efter avl. f. d. lärarinnan Kerstin Svensson, Flisby	1,000: —
1200.	E. W., Björköby	5: —
1201.	Björkö Mfg.	30: —
1202.	Koll. vid C. Bloms besök i Hälsingborg	64: 36
1203.	N. N. »Tackoffer åt Herren», gm A. B., Skellefteå	30: —
1204.	H. L., Stockholm	2,000: —
1205.	H. B., Stockholm	100: —
1206.	M. S., Fridhem	10: —
1207.	O. L., Skövde	10: —
1210.	Skördefest i Månstorp, gm G. P., Äskekärr	50: —
1211.	K. J., Ucklum. »Guds röst genom Farbror Folkes brev»	15: —

1212. Jönköpings Kristl. Yngl.-fören., koll. vid C. J. Bergquists besök.. 73: 27
1213. A. o. A. H., Karlskrona. »En blomma på J. Svanbergs grav» .. 10: —
1214. D:o, »tack o. tionde» ..... 30: —
1215. Ett tack till S. M. K. från döende Ina Ohlsson, gm d:o ..... 10: —
1219. K. W., Hemse ..... 5: —
1220. K. F. U. M., Göteborg, resebidrag till C. Blom gm K. B. ..... 25: —
1221. Ps. 113: ..... 10: —
1222. »Mitt tackoffer», gm A. B., Skellefteå ..... 20: —
1223. B. G., Sollefteå ..... 15: —
1226. Skullaryds Mfg., gm O. S. ..... 75: —
1227. Klippans Kristl. Ungd.-förening, till Hanna Lundbergs underhåll gm N. P. P. ..... 50: —
1228. Visby Femöresförening, för evangelisationsarbetet i Kina, gm M. S. ..... 25: —
1229. Tostarps Syförening, gm A. B., Munka-Ljungby ..... 60: —
1230. »En Länk» ..... 50: —
1231. A. H., till Judith Hultqvists underhåll ..... 25: —
1232. B. P., Stensjön, till d:o ..... 5: —
1233. Från Länkmöte i Huskvarna, gm A. L. ..... 18: —
1234. Del av fröken Sigrid Uddenbergs testamente ..... 4,500: —
1235. E. H., Munkflohögen, till Hanna Wangs underhåll ..... 30: —
1236. »Den 25 Okt. 1925. Kärleken dör aldrig» ..... 20: —
1237. A. G. K., Hälsingborg. Till de fyra utresande missionärernas underhåll ..... 30: —
1238. E. N., Hälsingborg ..... 25: —
1239. »Ett tack till Herren» från Kinakretsen i Skelleftehamn, till studerande Martin Markgrens underhåll ..... 90: —
1241. Resebidrag från Libanon, Göteborg, till C. F. Blom ..... 25: —
1242. E. O., Örebro, gm C. F. B. ..... 100: —
1243. »Missionsoffer», R. M. Spj—d. .. 5: —
1244. N. N., Mora, gm M. S. ..... 23: —
1245. Testamentsmedel efter avl. folkskollärare L. J. Gustafsson, Huskvarna ..... 4,443: —
1247. Kollekt i Alingsås 60: 91
1248. Kinakretsen i Alingsås ..... 25: —
1249. Brobacka Missionsförening ..... 50: —
1250. Söndagsskolan i Brobacka ..... 26: —
1251. Kollekt i Wänga 19: 66
1252. » » Östad ..... 17: —
1253. » » Tenhult 21: 08
1254. » » Smål. Taberg ..... 26: —
1255. » » Källsvads skola 6: 31
1256. » » Sävsjömala skola 3: 97, Forsbo skola 12: —, Ulrika Kyrka 12: 15 ..... 28: 12
1257. Kollekt i Elimkapellet, Ulrika.... 26: 92
1258. E. M., Mörby ..... 20: —
1259. Kollekt i Risinge vid C. Bloms föredrag, gm P. L. 19: 71
1260. »Herrens del» från P. L. gm A. B., Skellefteå ..... 5: —
1261. Till Estrid Sjöströms underhåll, A. B., Skellefteå ..... 100: —
1262. Till Maja Lundmarks underhåll, gm A. B., Skellefteå ..... 100: —

Kr. 17,113: 34

Särskilda ändamål.

1164. A. R., Hedemora, till de av översvämningarne lidande ..... 10: —
1168. Lilla Kinakretsen i Sävsjö, till barnhemmet i Sinan, gm E. E., Sävsjö ..... 66: —
1169. Koll.-medel från Lunds K. F. U. M:s gossavdeln., till Martin Bergling, att anv. enl. gottf., gm A. N. 13: 88
1175. M. O., till Estrid Sjöström att anv. efter gottf., gm A. B., Skellefteå ..... 5: —
1176. Moster Lina, till d:o, gm d:o .... 10: —
1177. L. Ö., Innervik, till Morris Bergling för d:o, gm d:o ..... 5: —
1178. M. O., Mariestad, födelsedagsblommor till Maria Pettersson att anv. efter gottf. ..... 35: —
1180. H. C., Adelsö, till Ingrid Aspberg för verksamheten ..... 10: —
1181. S. J., Örebro, till Chu Hsien-ch'ens underh. ..... 400: —
1182. D:o, till fru Kaos d:o ..... 200: —
1187. E. Ö., Genvalla, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. ..... 25: —
1190. T. T. B. G., till M. Ringberg att anv. efter gottf. ..... 200: —
1203. S. E., till Nils Styrelius att anv. efter gottf. gm J. E., Edane .... 100: —
1209. E. K., Åsaka, till Ingeborg Ackzell att anv. efter gottf. ..... 5: —
1216. A. H., Karlskrona, till Elna Lenell att anv. efter överensk. ..... 25: —
1217. D:o till d:o för Snöflingaus gosse i skolan ..... 25: —
1218. Kinalänkarna i Norrköping, till Gerda Carlén, för evang. Wangs underh. ..... 30: —
1224. S. S. gm H. I., Älgarås, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. .. 5: —
1225. H. I. gm d:o till d:o ..... 5: —
1240. N. P., Storbögen, till Hanna Wang att anv. efter gottf. ..... 20: —
1246. K. S., Huskvarna, underhåll av evangelist i Hoyang ..... 200: —

Kr. 1,394: 88

Allmänna Missionsmedel	**17,113: 34**
Särskilda Ändamål	**1,394: 88**
Summa under oktober mån.:	**Kr. 18,508: 22**

Med varmt tack till varje givare!

»Min mun skall storligen tacka Herren; mitt ibland många vill jag lova honom.» Ps. 109: 30.

Varen icke bekymrade för morgondagen.

Herren vill, att vi åt honom skola överlåta omsorgen om hela vårt liv. Han vill, att vi skola sätta ett så obegränsat förtroende till honom, att vi ej själva bekymra oss över något. Han säger om våra bekymmer: »Fören dem hit till mig.» Om vi lyda hans bud, skola vi få frid. Den som tror, oroar sig ej. Den som oroar sig, brister i tro. När vi kasta allt på Herren, åtager han sig omsorgen om allt. Där vi i allt genom bön och åkallan med tacksägelse göra våra angelägenheter

kunniga inför Gud, skall Guds frid bevara våra hjärtan och tankar. När vi, trötta och betungade, komma till honom, skola vi finna ro. Herren är mäktig att hålla oss stilla och lugna även under de mest förtvivlade förhållanden, under de bittraste sorger.

Om *han* giver frid, *vem* kan då oroa?

C. H. C. Macgregor.

Hans Stjärna i Östern.

32:a årgången.

Redigerad av ERIK FOLKE.

Innehåller:

In Dulci Jubilo. Julsång av *Johan Dillner.*
Den helige Ande, hjälparen i missionsgärningen. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
En kinesisk doppredikan. Av missionär *Joh. Aspberg.*
Våra hemgångna. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Tio år. Av fröken *Lisa Blom.*
Vid trossen. Av missionär *August Berg.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Något om de senaste årens väckelserörelser i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck.*
Utbildning av manliga medarbetare. Av missionär *Morris Bergling.*
Förändrade liv. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*
Deras gärningar följa dem efter. Av fröken *Hanna Wang.*
Min förvandling. Av professor *Wesley Shen.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:50; kart. kr. 2:— och klotb. kr. 3:—. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Jesus led mig. — Lån. — Axel Hahne †. — Välkomna hem! — Från Antwerpen till Genua. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ins. litteratur. — Försäljning. — Redovisning.

Stockholm 1935, Svenska Tryckeriaktiebolaget.
85404

Med detta nummer följer såsom bilaga en [illegible]

N:r 18. ÅRG. 40. 25 NOV. 1935. PREN.-PRIS 2:25

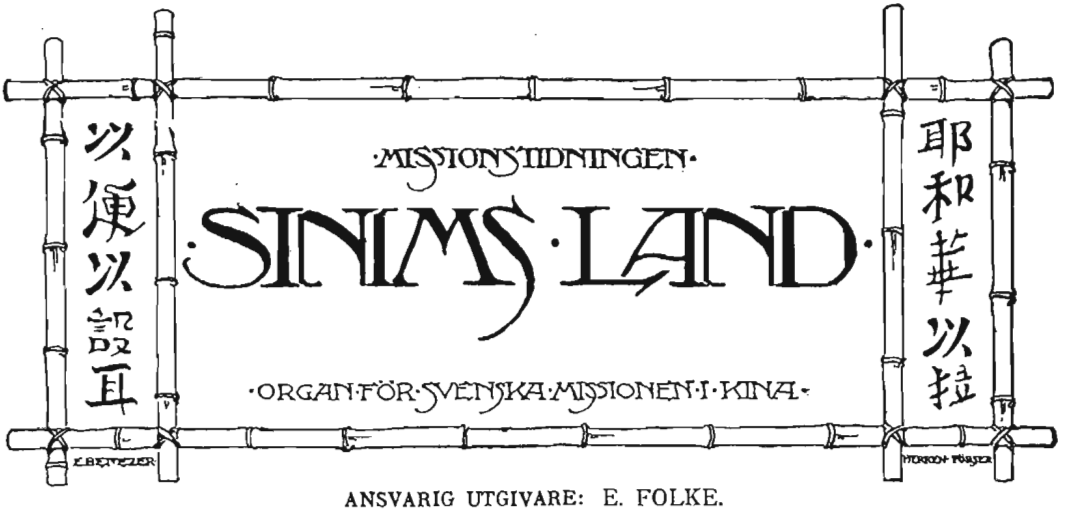

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

SE, DIN KONUNG KOMMER TILL DIG.

Sak. 9: 9.

Advent kommer alltid med samma ljuvliga budskap till Herrens folk, som vänta sin konung. Det är ej så, att de blott få vänta en stor dag, då den store konungen skall uppenbaras i sin härlighet, utan denna underbare konung kommer personligen till var och en, som hör till den väntande skaran. Och då han kommer, kommer han med sitt rike. Han har själv mottagit ett rike av sin Fader som lön för sin möda, och detta rike vill han nu giva åt de sina. »Det har behagat eder Fader att giva eder riket», så talar han till sina lärjungar. Detta rikes härlighet är underbar. En nu hemgången Herrens tjänare vittnar så därom: »I motsats mot världens riken har Jesu rike inga gränser. Där finns en gränslös nåd, så vid som himmelen är; en gränslös förlåtelse, såsom öster är skilt från väster; en gränslös barmhärtighet, som icke har ände; ett gränslöst tålamod att räkna såsom vår salighet. Hela riket är anlagt på att emottaga dem, som ha synd och skam utan tal. I andra samhällen gör man allt för att icke bli överlupen av fattiga. I Kristi rike åter nödgas halta och blinda, fattiga och krymplingar att komma in. Det är ett härligt rike för syndare. Visst passar det då även för dig, om du är en syndare. Rikets grundlagar, enligt vilka Jesus handlar med syndare, äro nåd och sanning; och under dessa lagars hägn njuta de salig ro. Visst är Herrens handlingssätt många gånger underligt och obegripligt, men huru det än synes för hans helgon, så skall dock hans nåd aldrig vika från dem eller hans sanning fela. Rikets lagar har Konungen skrivit i sina barns hjärtan och sinnen, och var och en som är av sanningen hör Jesu röst samt är en medlem i riket. Inga tunga skattebördor trycka

dem som bo i Jesu rike; Gud vare pris! Hör du Jesus till men ännu bär odrägliga bördor, så är det tvärtemot Jesu vilja, som själv såsom en konung av gränslös barmhärtighet bär alla sina barns bördor på sitt eget hjärta. I detta rike är det icke i första hand folket, som ger sitt liv för sin konung och skyddande omgiver hans person, utan han ger sitt liv för folket och omgiver det såsom en eldsmur. Ingen av invånare skall säga: Jag är svag, ty folket, som där bor, har fått sin missgärning förlåten. Riket kan därför icke bäva. Det allra härligaste i Jesu rike är dock tronen, nådens tron. Dit får även den ringaste bära sin synd eller sin minsta omsorg, alla sina bekymmer, och med det ömmaste deltagande låter vår Konung sig vårda om allt, som han viskar i hans öra och anförtror åt honom». —

Ja, sådan är i sitt rike den konung, som nu åter låter utropa: Se, din konung kommer till dig. Skulle vi då ej skynda att mottaga honom och giva honom vår hyllning. Skulle ej då även vi följa profetens maning, då han säger: »Fröjda dig storligen, du dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem.» Advent är löftenas tid; advent är det saliga hoppets tid; advent är glädjens tid. Under advent kommer Herren nära var och en enskilt, var och en var han än står. Han kommer och säger: Se, jag kommer till dig. Må han då finna det mottagande, som han önskar och väntar, att vi må vara beredda för det stora advent, som snart stundar. Starkare än någonsin betygar han den dag som nu är: »Ja, jag kommer snart.» »Och Anden och bruden säga: 'Kom'. Och den som hör det, han säge: 'Kom'. Och den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet.» — »Amen. Kom, Herre Jesus!»

Erik Folke.

»Hans Stjärna i Östern»,

Svenska Missionens i Kina illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 32:dra årgång. Kalendern utgives med samma format, sidoantal och utstyrsel som föregående år, och innehållet är, som synes av innehållsförteckningen på sid. 248, rikt och omväxlande.

Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Bedjen att vår missionskalender må bliva till välsignelse och att Herren må även i år giva villiga medarbetare som hjälpa oss att få upplagan såld!

Ett varmt tack bedja vi också att få uttala till var och en som bidrager till att våra böcker, såväl som vår missionstidning, bliva spridda. Herren löne Eder alla!

Missionstidningen Sinims Land.

Med detta nummer av vår tidning följer ett postgiroinbetalningskort, som lämpligen kan komma till användning vid prenumeration på denna vår tidning, då prenumeration sker direkt till vår exp. Om prenumeration skett genom någon vår prenumerantsamlare, bör emellertid avgiften betalas till denne. I varje fall är det för Missionen fördelaktigare om prenumerationen ej verkställes medelst vid postanstalt tillhandahållna prenumerationsblanketter utan sker genom prenumerationsavgiftens insändande till S. M. K:s Exp.

Givetvis vore det också gott om prenu-

merationen verkställdes *så tidigt som möjligt.*

Provexempelar sändas på begäran gratis och portofritt från Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Bönemöten för S. M. K.

Tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan pågå t. o. m. *tisdagen den 10 dec.* Det bönemöte, som hålles kl. 7 e. m. denna dag, är alltså det sista av dessa bönemöten, som hålles före jul. På nyåret skola vi, v. G., åter börja med bönemötena i Kinarummet, Betesdakyrkan *tisdagen den 14 januari.*

Beträffande de bönemöten, som hållas varannan fredag på S. M. K:s Exp. kl. 2 e. m., anordnas det sista för hösten *fredagen den 29 nov.* Dessa möten påbörjas, v. G., åter fredagen den 17 jan.

Trettondagen

anordnar, v. G., S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, då sparbössor och offergåvor med tacksamhet mottagas. Pastor *Fritz Peterson* samt missionärsparet *Carl och Ethel Blom* komma då att tala.

Försäljning i Duvbo.

Syföreningen »Ljusglimten», som arbetar för Svenska Missionens i Kina barnhem i Sinan, Ho. och Yuncheng, Sha., anordnar sin sedvanliga försäljning *lördagen den 30 nov. på Missionshemmet i Duvbo med början kl. 5 e. m.*

Andaktsstunder komma att hållas av missionärerna fru *Ethel Blom* och *August Berg.*

Kaffe och té serveras. Gåvor mottagas med tacksamhet på Missionshemmet. Inträde till försäljningen 10 öre.

Välkomna!

Ett tack.

Till alla, som insänt gåvor till försäljningen den 22 d:s, uttalas härmed ett varmt tack. Vi äro ej nu i tillfälle meddela resultatet, men lydligt är att detta blir bättre än 1934.

Från de utresande.

»Han går framför!» Joh. 10: 4.

Vad vi i sanning fått erfara verkligheten av dessa ord, ty vår resa har hittills varit underbar. Vi ha nu de farliga zonerna, de stridande makterna, bakom oss, och om Gud vill anlända vi i morgon till Colombo.

I Genua ökades missionärsskaran med sex tyska missionärer, så f. n. äro vi 20 missionärer ombord. En tysk pastor, missionsdir. Piening, från Schleswig Holsteinisches Mission, har varit missionär i Indien fem år. Han leder våra bibelstudier varje afton. Då samtala vi på engelska. Pastor P. har även predikat på tyska två söndagar. Eftersom han lämnar oss i Colombo komma ett par av de svenska bröderna att predika på engelska de följande söndagarna vi vistas på Scharnhorst.

Den 18 okt. anlände vi till Port-Said. I sällskap med några tyska missionärer besökte jag staden. Det var intressant. I små båtar lämnade vi vårt flytande hem. Vi hade knappt hunnit gå igenom hamnportarna förrän ivriga, envisa gatuförsäljare började förfölja oss stackars européer. Genom pastor Piening hade jag fått instruktion huru jag skulle säga för att bli utav med dem. Antagligen sa' jag ifrån med för len röst, ty var jag än gick, nog hade jag en uppvaktning av tobaks-, choklads-, hatt- och smyckenförsäljare. Till min uppvaktning slöt sig också senare en skara tiggarungar. Ni skulle ha sett dem! De voro trasiga och smutsiga, men ändock så söta. De tittade så bedjande på en med sina stora, bruna ögon. Vem kunde motstå de ögonen? Inte jag, men lyckligtvis hade jag för tillfället bara några småslantar i min väska. Efter en titt på Lesseps, skaparen av Suezkanalen, staty, gingo vi för att besöka en moské, men vi kommo ej till någon sådan mohammedansk helgedom, ty tiden var inne att skynda »hem» till lunch. Innan vi lämnade staden såg jag en syn, som jag aldrig glömmer. Vi mötte nämligen på en gata två mohammedanska kvinnor. De voro

inhöljda i fotsida svarta kläder, och dok skyddade deras ansikten för nyfikna blickar. I skydd av mina tyska vänners ryggar tog jag ett lyckat fotografi av dem. Men ni skulle ha sett de fientliga blickar och knutna händer de riktade mot mig, när de sågo min kamera. Arma kvinnor! Vilken fångenskap deras trosåskådning band dem i! Jag gjorde jämförelser. — Vilken frihet äga inte vi igenom Jesus Kristus? Kan någon synd, vidskepelse eller något annat göra oss till trälar, när vi äro hans sanna lärjungar?

Det sista intrycket jag fick från Port-Said var människans kamp för det materiella. På båten utförde små pojkar trollkonster. I vattnet simmade män och pojkar och döko efter nedkastade pengar. Runt Scharnhorst vimlade det av små båtar med försäljare av varjehanda krimskrams. Alla ropade: »Ja! ja!» (se, se). Alla som fingo sälja fingo också ilskna blickar från konkurrenterna. Alla ville ha pengar — pengar! I djupet av mitt hjärta hörde jag trots larmet omkring mig: »Allt är förgängligt — endast ett består, det eviga livet».

»Om jag ägde allt men icke
Jesus vore livet värt att leva då etc.»

Sakta gick resan genom Suezkanalen, ty vi mötte så många fartyg, som måste passera. Ibland dessa var också några krigsfartyg. — När vi kommo till Röda havet hörde en afton en av passagerarna ett rop på hjälp från ett av lastrummen. Befäl och manskap började en undersökning och efter flera timmars omlastning funno de en man, en rymling från Tyrolen. Stackare! Enligt vad som berättats, lär han ha rymt från Tyrolen för att komma undan att gå med i kriget mellan Italien—Abessinien. Han följer nu med vår båt till Colombo, där skall han utlämnas till polisen och sändas hem. Vad kommer han att möta, när han kommer till Italien? En man, som rymmer från soldatplikten, lär ju straffas hårt. Bed för den arme mannen! Tacka vi vår Fader för att han så underbart beskyddar oss och bevarar vårt land? Tacka vi honom för den fred och frihet vi äga?

Frida, Lisa och Gösta förena sig med mig i en varm hälsning till Er, var och en!

Ombord på Scharnhorst den 25/10.

Eder i Herren förbundna
Dagny.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Pucheng, Shensi, den 16 oktober 1935.

Kära Missionsvänner!

»Epafras, ... en Kristi Jesu tjänare, som i sina böner alltid kämpar för eder, för att I skolen stå fasta och vara fullkomliga och fullt vissa i allt som är Guds vilja.»

Kol. 4: 12.

Epafras känna vi ej så mycket till. Guds Ord låter oss dock få veta vad slags människa han var. Han tillhörde den skara, som kämpade i bön för sina medvandrare. Han hade säkerligen lärt sig detta av Paulus, som själv var nitisk i bönetjänsten. Det vittnesbörd, som Paulus här giver honom, har gripit mitt hjärta många gånger. Epafras kämpade i bön, men ej med ett ovisst mål. Han hade ett bestämt böneämne, nämligen att de troende i Kolosse skulle »stå fasta och vara fullkomliga och fullt vissa i allt som är Guds vilja».

Gud har givit vår mission många Epafrassjälar, som vi storligen tacka honom för, ty allesammans äro nådegåvor. I åren spridda lite överallt i vårt kära fädernesland, men böneelden är dock alltid brinnande. Vad det är roligt att få Edra brev, i vilka Ni låta oss få veta, att vi äro ihågkomna inför nådatronen, dit vi genom Jesu blod få gå fram utan den minsta fruktan och göra alla våra önskningar kunniga med bön och tacksägelse. Tack, vänner, att Ni dagligen bruka den nya och levande väg, som vår dyrbare Frälsare har invigt åt oss. Den, som går dit, blir aldrig besviken, »ty den som har givit löftet är trofast».

Även ute i Kina har Herren uttagit sådana själar, som kämpa i bön. Vi tacka Gud för dem alla och bedja, att han, som är skördens Herre, skall giva oss många flera, som äro vakande och bedjande i sin ande, ständigt väntande sin brudgum, som synes komma snart.

*

Martin Bergling och undertecknad voro bjudna på bröllop till en kinesfamilj, som hade sitt hem högt uppe bland bergen. Martin skulle förrätta vigseln och jag skulle medfölja för att hjälpa till med att vittna om Herren. Vi gladde oss åt denna långa promenad upp mot bergstopparna, ty luften var så ren och frisk. Vi hade haft bibelkurs i Hancheng de två föregående veckorna, och våra hjärnor voro trötta efter all förberedelse för denna kurs samt många andra möten. — Bröllopet var över. Regnet öste ner. Vi kunde naturligtvis ej gå tillbaka, ty vägarna här bli ju så gott som ofarbara då det regnar. Vi besökte en hel del hem i byn samt hade långa möten i det hem, där bröllopet firats. Äntligen började himlen att ljusna och regnet upphörde. Det var sent på eftermiddagen och världfolket bad oss enträget att stanna till följande dag. Men det var ett fattigt hem, sa vi ville ej ligga dem till last längre; vi hade ju redan ätit deras mat i två dagar! Kangen vi låg på var liten och den fingo vi ej ensamma rå om. Nej, två kineser skulle bo där också, men allt gick dock bra. Emellertid beslöto vi att gå till en utstation, som låg endast några kilometer därifrån. En liten åsna lånades för att bära våra sängkläder. Så traskade vi iväg. Tvenne kvinnor, som varit med på bröllopet, gingo i förväg för att underrätta om vår ankomst. Ett stycke ifrån målet hunno vi upp dem. De sutto vid vägkanten, och vi tyckte det var underligt, att de sutto och vilade sig på den våta marken. Det var vid skymningen, så vi kunde ej se dem så tydligt på längre avstånd. Då vi voro ett litet stycke ifrån dem stannade vi och hörde, att de bådo till Gud för vår ingång i denna by. Vi ville ej störa dem, så vi väntade, tills de slutat sin bön. På rösterna kunde vi höra vilken nöd de hade för folkets frälsning. De förstodo förbönens värde och de resurser, som Gud däri inneslutit. Ja, må Herren bönhöra dem och sända »den bedrövelse, som är efter Guds sinne och som kommer åstad en bättring, som leder till frälsning och som man icke ångrar»!

*

Evangelisten Gå och jag besökte flera byar söder om Pucheng stad. Vi cyklade, varför vi med lätthet kunde besöka en hel del platser varje dag. Det var söndag morgon och vi skulle skiljas åt. Herr Gå reste till en annan by, där vi ha rätt många troende, för att leda söndagsgudstjänsten, medan jag stannade i den by, där vi legat över natten. En gammal församlingsmedlem och jag följde honom till utkanten av byn, där han kastade sig på cykeln och for iväg. Vi skulle just återvända till byn, då min vård ropade på en äldre man, som satt vid vägkanten ett stycke från oss med huvudet böjt djupt nedåt. Han reste sig upp och såg sig omkring. Då han fick syn på oss skyndade han emot oss och hälsade »ping-an» (frid). »Är du trött», frågade vi. — »Nej», svarade han, »jag gick hit tidigare i dag för att jag skulle få tid till att bedja för mötet». — »Vad bad du Gud om just nu», frågade vi. — »Jag höll just på att tacka honom för Kristi dyra blod, som renar mig varje stund», svarade han.

Vi tre gingo sakta in i byn. Mina tankar gingo ideligen till den tredje personen i sällskapet. Hans kläder voro trasiga; han var fattig. Släktingar, som kunde ta hand om honom, hade han ej, och nu var han i tjänst för att få sitt uppehälle. Han har ej gått i skola, men sedan han blev kristen har han lärt sig läsa. Ja, han kan läsa sin bibel riktigt bra nu. — Då jag slutat min predikan bad jag ett par bröder leda i bön. Då steg den nämnde mannen upp och bad en bön, som säkerligen gick från djupet av hans hjärta. Tårarna trillade ned för hans kinder. Efter gudstjänsten hälsade han »frid» och gick hem. Han bad ej om hjälp, klagade ej heller över sin

nöd. Den hade han lagt i Guds händer, och därför var han trygg. Några dagar därefter besökte äldsten honom och frågade om han ej ville komma till Pucheng och vakta dörren i Evangeliesalen. Därtill var han villig, och nu ser jag honom varje dag. Rent och snyggt är det på framgården, och då han är ledig sitter han och läser Guds ord och beder.

Bedjen, vänner, skördens Herre ge oss många bönesjälar, som vilja med Er bedja om arbetare till den myckna skörden! Skörden är i sanning mycken. Huru skola de tro, om ej någon predikar?

Med en hjärtlig fridshälsning från oss fyra i Pucheng.

Eder i glädjen över Kristi seger,

Åke Haglund.

Pastorsavskiljning i Hoyang.

Det var stormöte och ovanlig höglid i Hoyang. Strålande varm vårsol, massor av mötesdeltagare, och därtill storfrämmande från andra missionsstationer. Dessa sistnämnda voro missionärerna Styrelius, Ringberg och Haglund.

För ett och ett halft år sedan hade äldsten Wang Loh-min i staden Ni-ch'uan av församlingarna i Hoyang och Hancheng blivit vald till pastor för Ni-ch'uan. Nu, den 19 maj, var den stora dagen inne, då han skulle avskiljas. Mycken bön om Guds ledning hade föregått denna händelse. Det var första gången en pastor avskildes inom dessa församlingar, ja, t. o. m. första gången i Svenska Missionens i Kina historia som en av kineserna helt underhållen och vald kines blev deras pastor. Så långt jag vet ha vi tidigare i Missionen haft tre kinesiska pastorer. Den ene var självunderhållande, den andre blev tillsatt av missionärerna och till mer än $^{9}/_{10}$ underhållen av Missionen. Den tredje var en av Missionen underhållen evangelist, som helt plötsligt av en genomresande kristen general blev tillsatt till pastor för en lokalförsamling. Dock tog Gud hem denne pastor innan Synoden hann taga avgörande ställning till hans innehavande av pastorsämbetet.

Foto Åke Haglund.

Från Pastorsavskiljningen i Hoyang.

Från vänster: missionärerna Nils Styrelius och Åke Haglund, pastor Wang samt missionärerna Malte Ringberg och Martin Bergling.

Pastor Wang var ursprungligen en affärsman långt nere i provinsen Sze-ch'uan. Han mötte Gud genom en liten bibeldel, som han en gång fann och började läsa i. Efter sin omvändelse ivrade han för att få tjäna Herren Jesus, som frälst honom. Så kom han tillbaka till sin hemtrakt, och det dröjde ej länge förrän församlingarna i Hoyang och Hancheng bådo honom bli deras evangelist i Ni-ch'uan stad uppe bland bergen i norr. Ni-ch'uan stad med distrikt har aldrig hört till Svenska Missionens i Kina arbetsfält, och arbetet där har bedrivits som en mission från församlingarna i Hoyang och Hancheng. Dessa församlingar ha sett det som en förmån och glädje att få bedriva denna mission. Wang fick till att börja med 10 dollars (omkr. 7 sv. kr.) i månaden. Men när de troende fingo höra, att Missionens evangelister hade mera, höjde de undan för undan hans lön. Nu får han

av dem 14 dollars i månaden. Och jag kan med glädje säga, att han alltid utan svårighet fått ut hela sin lön. Alla äro så glada åt honom därför att han är en ödmjuk, stadgad och prövad kristen. Under de senaste åren har han vid sidan av sitt arbete gått igenom en längre bibelskolekurs per korrespondens. Han har hustru och fyra barn, som alla älska Gud och äro ett gott exempel för de troende. Bed Gud bevara dem alla och använda pastor Wang till fortsatt rik välsignelse i Ni-ch'uan. Under de senaste månaderna ha kommunisterna flera gånger omringat och oroat den staden. Men vi prisa Gud, att vi hittills bara fått nyheter om att de troende blivit bevarade. Bed också för den lilla församlingen på omkring trettio personer där uppe. De äro så avskilda från alla andra. Men Herren har sagt: »Men min vingård, den har jag själv i min vård.» (Höga Visan 8: 12.)

Hoyang den 9/9 1935.

Martin Bergling.

En märklig upplevelse.

En missionär, som nu är hemma hos Herren och som under sin livstid hade en förunderlig kraft i Gud och makt över människor, hade en gång en märklig upplevelse, som låter oss fatta hemligheten till hans välsignelserika liv.

Han hade vid ett tillfälle rest upp till en bergstrakt för att få en välbehövlig vila. Under någon tid hade han varit bekymrad över det andliga tillståndet hos en viss infödd präst samt beslöt att under sin vilotid göra särskilt denne man till föremål för förbön.

Så gick han en dag in i sin lilla kammare och började inför sin himmelske Fader utgjuta sitt hjärta angående denne broder. Sin bön började han ungefär så: »O, Gud, du känner denne broder och vet, hur — kall», ville han ha sagt. Men i samma ögonblick var det, som om en hand lagts på hans läppar och en sträng förebrående stämma sagt till honom: »Den som rör vid honom, rör vid min ögonsten». En stark rädsla överföll missionären. Han förstod, att han hade gjort sig skyldig till den synden att inför Gud »anklaga och döma en broder». På en gång kände han sig djupt förödmjukad inför Guds ansikte. Det var han själv, som först och främst behövde förändras. Han bekände sin synd, åberopade sig på Jesu dyra blod, som renar från all synd, och bad nu i stället: »Fader, visa mig, vad som är älskligt och gott i denne min broders liv.» Såsom en blixt stod det klart för honom, hur denne hans broder hade givit upp allt för Kristus, hur han hade måst lämna sin släkt och av sina anhöriga fått utstå mycket ont. Han blev påmind om, huru denne broder under åratal slitit och strävat i Herrens tjänst, med vilken takt han förstått att förestå sin allt utom lättledda församling, hur många stridigheter han bilagt, och hur han varit ett mönster som äkta man. Det ena efter det andra dök upp för hans medvetande, och så slutade det med att han i stället för att använda sin tid till förbön för denne broder, måste oavlåtligt tacka för honom. Gud öppnade sin tjänares ögon för den högsta av all tjänst, lovets tjänst.

Och vilken inverkan fick icke detta på den infödde pastorns liv! När missionären reste ned till låglandet, fick han höra, att denne man just medan han tackat och lovat Gud för honom, haft en stor andlig upplevelse.

Vi möta i det ovan omtalade en underbar gudomlig lag, som har sin grund i Guds faderskärlek. Medan vi tacka Gud för en av hans små, gläder det Gud att få välsigna denna själ.

Detta var också hemligheten i denne missionärs makt att sätta gudomliga krafter i rörelse. Han såg det goda hos de små, som hörde Gud till, såg Guds nåds verk i deras hjärtan och kunde därför för dem bära fram lovets offer. Så kunde Guds kärlek verka i hela sin fullhet, och detta gav honom makt även över människor.

(Ur »Trons Vila».)

Insänd litteratur.

MED GUD I RISHYDDAN. Av *Herbert Uhlin.* Ev. Fosterlandsstiftelsens Bokförlag, Stockholm. 50 sid. Illustr. Häft. 1 kr.

Ett levande personligt vittnesbörd om Guds verk i Judalandet. *E. F.*

VARDE LJUS. Svensk Missionskalender för 1936. Redigerad av *Nils Dahlberg.* 44 årg. Illustr. Ev. Fosterlandsstiftelsens Bokförlag, Stockholm. 158 sid. Häft. 2 kr.

Synnerligen aktuell på grund av det närvarande läget i Abessinien. Dess rika och omväxlande innehåll är ägnat att väcka och stärka missionsintresset för denna åkterteg, som så länge varit föremål för svenska missionsvänners offer och förböner. *E. F.*

Hans Stjärna i Östern.

32:a årgången.

Redigerad av ERIK FOLKE.

Innehåller:

In Dulci Jubilo. Julsång av *Johan Dillner.*

Den helige Ande, hjälparen i missionsgärningen. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*

En kinesisk doppredikan. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Våra hemgångna. Av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Tio år. Av fröken *Lisa Blom.*

Vid trossen. Av missionär *August Berg.*

Sändebud till Sinims Land. Ill.

Något om de senaste årens väckelserörelser i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck.*

Utbildning av manliga medarbetare. Av missionär *Morris Bergling.*

Förändrade liv. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*

Deras gärningar följa dem efter. Av fröken *Hanna Wang.*

Min förvandling. Av professor *Wesley Shen.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:50; kart. kr. 2:— och klotb. kr. 3:—. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1936 i sin 41:a årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet frieexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Se, din konung kommer till dig. — Från Red. och Exp. — Från de utresande. — Från missionärerna. — En märklig upplevelse. — Insänd litteratur.

Stockholm 1935. Svenska Tryckeriaktiebolaget.
36405

N:r 19. ÅRG. 40. 10 DEC. 1935. PRIS 2:25

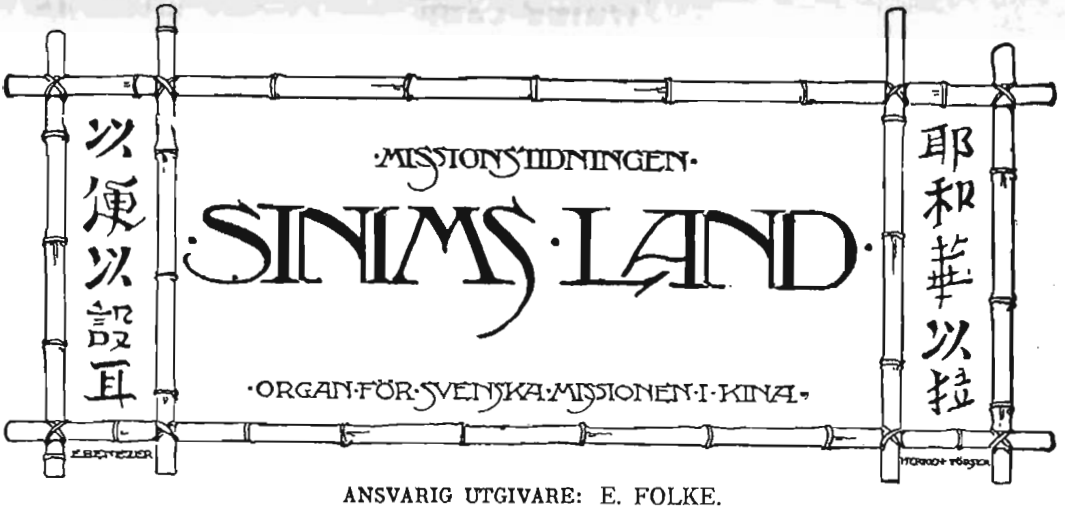

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HAVEN TRO PÅ GUD!*

Herre lär oss att bedja i Jesu Kristi namn! Se ned till oss och giv var och en av oss en faderlig välsignelse i afton! Vi tacka dig, att vi icke äro likt hedningarna lämnade utan kännedom om dig. Vi bedja dig, o Herre, att vi genom din Helige Ande måtte förnimma din närvaro denna afton. Vi tacka dig för ditt dyra blod, som du utgjutit för våra men icke blott för våra utan för hela världens synder. O, Gud, giv var och en av oss en personlig kännedom om din förlåtelse genom Jesus Kristus och hjälp oss sedan att genom varje medel, som du giver oss, söka befrämja ditt rike bland oss, men även bland hednafolken. Giv våra vänner, som arbeta i Kina, din välsignelse! Vi tacka dig, att många av kineserna ha vänt sig ifrån avgudarna till dig, levande Gud. Hjälp att skaror må genom missionärernas vittnesbörd föras till din sanna kännedom och kunskap. Och nu, käre Herre, låt din välsignelse vila över oss under det vi äro här församlade! Giv din tjänare ditt budskap och välsigna oss, så att när vi lämna denna plats, vi må förnimma, att vi varit inför ditt ansikte. Amen.

I Markus Evangelium 11: 22 finna vi dessa ord: »Haven tro på Gud!» Det kan tyckas egendomligt, att vi behöva uppmanas att ha tro på Gud, om vi tro att det finns en Gud, en himmelsk Fader. Varför skulle vi icke tro på Honom? Men vi veta, att vi allesammans behöva påminnas därom, att vi skola förtrösta på Herren. Vi behöva en levandegörande tro på Gud, som ger syndernas förlåtelse genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Och när vi veta, att Gud för Jesu Kristi skull har förlåtit alla våra synder, så behöva vi förtrösta på Herren för att kunna leva ett sant kristligt liv. Jag tänker, I haven liksom jag funnit huru oför-

* Missionsföredrag i Betlehemskyrkan i Göteborg den 3 nov. 1889 av Kina Inlandsmissionens grundläggare Hudson Taylor, med J. Holmgren som tolk, insänt av en missionsvän, som då var med och stenografiskt nedtecknade föredraget.

mögna vi äro att ha makt över oss själva, våra tankar och sinnen. Herren har sagt till oss, att vi icke skola ha omsorg om något, men om vi icke förtrösta på Gud, tyngas vi ofta av en sådan omsorg. Om vi se på ett litet barn, så finna vi, att det har ingen omsorg för varifrån det skall få mat eller kläder, utan det förtröstar på sin moder, men vi, när vi se svårigheterna resa sig upp i vår väg, äro strax färdiga att misströsta, och dock, vad är en moder emot Gud. Han är långt bättre än någon moder och fyller alla våra behov. Jag tror, att det skulle vara flera kristna i världen, om vi, som äro kristna, hade mera tro på Gud. Om de oomvända människorna sågo, att vi alltid voro förtröstansfulla, så skulle de önska att stå i samma förhållande till Gud, att ha denna frid och lycka, som den troende äger. Praktiskt taget framställer sig alltså frågan: Huru skola vi förhålla oss i vårt leverne, och huru skola vi erhålla en sann tro, då alla erkänna, att det är gott att ha en sådan. Det bibelställe, med vilket vi begynte vår framställning, har varit en god hjälp för mig vid besvarandet av denna fråga, isynnerhet under svårigheter och trångmål i Kina. Om jag alltid kunde förtrösta och lita på Herren, skulle allt vara gott, men jag har funnit, att när tron behövde vara som starkast, har den ofta varit som svagast. En dag läste jag i mitt grekiska testamente om Guds trofasthet och såg betydelsen av ordet tro, och den förvånade mig. Jag fann nämligen, att för att ha tro på Gud skulle jag ej blicka in i mitt eget hjärta för att se, om jag hade tro, utan i stället se på Guds trofasthet.

Vi ha ofta sett prov på Guds trofasthet. Jag reste ut till Kina för 36 år sedan, och då funnos ganska få infödda kristna i landet. Vi hade ej tillåtelse att resa till det inre av Kina, fingo blott färdas en halv dagsresa ifrån hamnarna. Arbetet var svårt på många sätt. Men nu, Gud vare lov, har Gud såsom svar på våra böner öppnat hela Kina. Vi ha missionärer utplanterade över hela landet. I varje provins av kejsardömet ha vi varit i tillfälle att predika evangelium. Och hur har detta skett? Vi ha förtröstat på Guds trofasthet.

Sedan jag några år hade arbetat i Kina, återvände jag sjuk till England, och under den därpå följande tiden tänkte jag mycket på Kinas inre, som icke ägde någon enda missionär. Vad som skulle göras, visste jag icke. Det stora missionssällskap, som jag då tillhörde, kunde icke sända missionärer till Kinas inre. Jag läste i min bibel dessa ord: »Vad helst I bedjen i mitt namn, det skall han giva Eder». »Om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmelen.» En dag, då mitt hjärta var mycket beklämt över ställningen i hednaland och särskilt i Kina, gick jag utefter hamnen. Jag tog fram min bibel samt bad Gud att han skulle giva mig tjugofyra kamrater, som kunde gå med mig till Kina, och jag tänkte då, att de kunde gå till tolv olika platser, två och två till varje plats. När jag hade bedit detta i Jesu Kristi namn, var jag

viss att Gud ej skulle bryta sitt ord utan giva vad han lovat. Jag skrev då ned min bön i marginalen av bibeln den 25 juni 1865. Besvarade Gud denna bön? Naturligtvis gjorde han det, ty han besvarar alltid de böner, som bedjas i Jesu Kristi namn. Men till vilket mått besvarade han det? Guds måttstock är mycket stor; den går vida över vad vi kunna begära eller tänka, så att han icke blott givit mig tjugofyra utan trehundrafemtio män.

Haven I, dyre vänner, givit akt på detta om att bedja i Jesu Kristi namn och för Jesu Kristi skull? Om jag skulle gå till en bank för att erhålla en penningesumma och därvid begärde få den på grund av en annan person, vars vänskap jag åberopade och som vore känd i banken, så skulle banken icke därför utlämna summan, men hade jag min väns namn tecknat på en växel, som företeddes, så skulle jag få de begärda penningarna. Ibland frestar satan oss att tänka, att vi icke skulle få svar på våra böner, emedan vi äro så ovärdiga, men frågan gäller icke här vad vi äro, utan vad Jesus Kristus är. Har jag en växel och på denna växel ett gott namn, då tar banken hänsyn till detta goda namn och ej till mig, som framlämnar växeln. Låtom oss alltid, då vi bedja, tänka på Jesus, det dyra namnet, och icke på oss själva.

Herren har uppehållit oss hela vägen och besvarat våra böner, och han uppehåller oss den dag som i dag är. Vi ha aldrig upptagit kollekt i någon kyrka eller begärt ett enda öre för missionen. För omkring tre år sedan i nov. 1886 begynte jag bedja om 100 missionärer, och medan vi utbådo oss dem i Jesu Kristi namn voro vi förvissade, att Gud skulle giva oss dem. Men vi visste, att utgifterna för dessa 100 missionärer, resan till Kina, hyra för hus åt dem och uppehälle i Kina, skulle belöpa sig till 10,000 pund. Då vi visste detta, bådo vi Gud, att han skulle sända dessa medel, och vi bådo, att han skulle sända dem i stora poster. Huru besvarade han våra böner? Han sände i sju poster 500 pund. Så fingo vi mottaga en gåva på 1,000 pund, en på 2,000 pund och en på 2,500 pund. De två största gåvorna kommo från samma person, och den person som hade givit 1,000 pund hade förut givit 1,500 pund. Den, som sände dessa 2,000 pund, skrev, att Gud välsignat honom, så att han icke kunde annat än sända denna summa. Vi kunde ej annat än bedja Gud välsigna honom. Sedan skrev han: Nu kan jag inte sända mindre än 2,500 pund. Den senaste gåvan var 3,000 pund.

Vi se vilken rik Fader, vi ha i himlen. Böra vi icke förtrösta på honom? Och denna Fader är din Fader lika mycket som min eller missionärernas i Kina. O, låtom oss tro på Gud och visa dessa, som icke tro på Herren, att vi ha en Fader, på vilken vi kunna förtrösta!

Om Gud gåve oss många missionärer, men icke gåve oss några nyomvända, till vad nytta vore detta då? När jag först landsteg i Kina vid den första missionsstationen, voro människorna mycket överraskade. Där utgåvos engelska tidningar för engelsmän och amerikanare, och dessa ansågo det

vara mycket besynnerligt, att missionärerna skulle gå till det inre av Kina. I en sådan tidningsartikel utpekades missionärernas »dårskap», och man meddelade, att i England finns en mycket storartad institution för vansinniga, där missionärerna borde vara, enligt tidningens åsikt. Det tycktes dem så vansinnigt att gå in i landet, men vi kände honom som sagt: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden», och således även i det inre av Kina, och han hade sagt: »Jag är med eder alla dagar». Vi förtröstade på det ordet och kommo icke på skam. — En annan tidning skrev: »Vi tro icke att missionärerna äro så dåraktiga, som tidningen (den förut nämnda) sagt. Herr Taylor förstår att bedraga engelsmännen på detta sätt för att de skola skicka penningar». Vad har Gud, som vi förtröstat på, gjort? Han har givit oss 130 stationer i Kinas inre, och där finns 180 församlingar av omvända kineser och mer än 2,400 kommunikanter i dessa församlingar samt mer än 2,000 personer, som blivit döpta de senaste åren. Kanske I önsken veta, hurudana kristna de äro?

Då jag reste där för tre år sedan, sammanträffade jag med åtskilliga kineser, vilka lidit mycket för Jesu skull. När en herre i Kina erhållit sin examen vid universitetet, kan han icke dömas av en vanlig domare. En sådan kines blev omvänd och begynte genast predika om Kristus för sitt folk. Domaren i distriktet skickade då bud på honom och sade till honom: »Ehuru det ej står i min förmåga att straffa eder, vill jag dock draga över eder alla svårigheter om I icke viljen låta bli att predika om Kristus.» — »Jag kan icke låta bli att predika om Jesus Kristus. Han dog för mig», svarade denne. Domaren blev mycket uppbragt häröver och inberättade saken till kanslären, och denna sade därför till den kristna läraren: »Om Ni låter förstå, att Ni vill tillbedja Konfucius — Ni behöver icke därför tillbedja honom — så skall jag skriva till domaren, och Ni har ingenting att frukta». Mannen svarade: »Jag kan icke tillbedja någon annan än Gud». Kanslären sade då: »Jag vill vara eder vän, om Ni blott låtsar att tillbedja Konfucius». Emedan han nu icke kunde låtsa detta, blev hans universitetsgrad berövad honom, och sedan kunde domaren döma honom. Han skickade bud på honom och slog hans ansikte och händer ganska hårt, så att blodet flöt. När han blivit så behandlad, var han utskämd i kinesernas ögon. Hans hustru var en ivrig tillbedjare av Konfucius och blev så bedrövad, att hon lämnade hemmet och icke återvände på flera dagar. Vi kunna härav förstå, vilken stor vanära det kan vara för en kines att bli kristen. Tvenne av hans vänner mötte honom efter utgången från domaren och sade till honom: »Vilken dåre, som utstår detta för några sentensers skull». »Nej», svarade denne, »det är icke för några sentenser utan för Jesus Kristus», och full av den Helige Ande ställde han sig på trappan till domsalen, nedsudlad som han var av blod, och predikade om Jesus Kristus. Såsom frukt av denna predikan blevo två personer på platsen omvända. Han är nu pastor och Gud har

välsignat honom, så att 30 à 40 personer ha blivit omvända genom hans vittnesbörd. Jag betvivlar icke att missionär Folke har träffat honom och känner honom.

Jag är rädd att tiden för vårt möte snart är förunnen, annars skulle jag berätta om ett annat fall i huvudstaden i provinsen. Där timade en händelse av stort intresse. Jag besökte den för åtskilliga år sedan, och då fanns inga kristna på många mils avstånd. Jag predikade under öppen himmel så länge min röst tillät det och gick sedan upp på en kulle och bad Gud välsigna staden. När jag reste från staden, bad jag den närmaste missionären, att han skulle öppna en station där. Efter många misslyckade försök lyckades det honom att få hyra en lokal, och han skickade dit en infödd kristen. Denna predikade en dag Jesu Kristi evangelium och framställde Guds kärlek, uppenbarad genom att han givit oss sin egen son. Han sade: »Gud är eder Fader, och han vill icke att I skolen gå till helvetet. Om I viljen mottaga Jesus såsom eder Frälsare, skall han frälsa edra själar och bliva eder fader och vän under hela edert liv.» Den infödda predikanten var mycket ivrig och gestikulerade mycket. Kineserna ha ett gott minne. Om jag talat på kinesiska språket för kineser, så skulle många varit i stånd att uppräkna de ord, som jag talat här i afton. Jag känner kineser, som kunna stora delar av Nya Testamentet utantill utan att taga fel på ett enda ord. En ung man, som hörde predikantens föredrag, gick hem. För att göra narr av predikanten efterhärmade han predikantens gester men överdrev för att göra så mycket mer narr av honom, och folket i hans hem gapskrattade. Deras hem var skilt från ett annat genom en mycket tunn vägg. I det andra befann sig en föräldralös gosse. En träbit hade fallit ur väggen, så att det blivit en öppning, och genom denna såg gossen, vad som försiggick därinne. När han såg, att det var så roligt, lyssnade han mycket uppmärksamt till vad som sades. Då han hörde att Gud är en Fader, sade han för sig själv: »Ack, att jag hade en fader!» När mannen slutat, sprang gossen in till honom och frågade, var mannen hört dessa sköna ord. Av den, som gjorde gäck av Herrens tjänare, fick gossen nu veta, var han hört ordet. Han gick till missionären och blev en kristen. Han var då 20 år gammal. Han hade fått löfte, att han skulle få arbeta hos en man för att få dennes dotter till hustru. När flickans fader fick höra att ynglingen blivit en kristen, blev han mycket förargad. Kineserna bli mycket förargade om deras söner bli kristna, ty då kunna dessa inte offra för dem, när de dött. De tro, att deras andar skola hungra och bliva nakna, om det icke offras för dem. Flickans föräldrar sade därför till ynglingen sent en kväll, när det snöade mycket: »Om du icke lovar att låta bli att tillbedja Jesus Kristus, skola vi köra ut dig i kväll.» Han svarade: »Det gör mig mycket ont att behöva lämna eder, men jag kan icke upphöra att bedja till Jesus.» Följden blev, att han måste lämna dem. Till en början visste han inte vad han skulle taga sig till, men så

Joh. Lindberg 70 år.

Komministern i S:t Görans församling, Stockholm, *Johannes Lindberg,* fyller julafton, den 24 december, sjuttio år. Komminister Lindberg har från sitt föräldrahem som arv medfört en varm kärlek till missionen. Hans fader var den i stora delar av vårt land välkände predikanten i Betlehemskyrkan, Stockholm, C. J. Lindberg. Denna kärlek har sedan också hos komminister Lindberg alltid brunnit varm, och även vi ha i vårt arbete fått del därav i det att han från år 1926 som suppleant tillhört Kommittén för Svenska Missionen i Kina. Vi tacka Gud för den insats komminister Lindberg gjort genom sin förbön och genom sitt kärleksfulla intresse, och vi vilja tillönska honom mycken välsignelse i fortsatt gärning i hemlandet och i hans delaktighet i evangelii verk i Kina.

E. F.

---

beslöt han att gå till kapellet. Där blev han ock mottagen. Efter en tid kommo flickans fader och moder för att uppsöka honom. De lovade att förlåta honom och stå fast vid kontraktet, om han lovade övergiva Jesus Kristus. Men Gud gav honom nåd att bliva trogen sin Frälsare, ehuru de föllo på knä framför honom och bådo honom att icke draga vanära över dem genom att bryta förlovningen. De gingo ifrån honom. Jag har icke tid att berätta om alla de trångmål, han fick genomgå, men vill endast nämna, att han slutligen fick komma tillbaka till dem såsom kristen. När jag sist hörde om denna familj, var det hopp om att allesammans skulle bli kristna.

Bedjen för missionärerna men glömmen icke att bedja för de nyomvända!

Den 22:dra nov. 1935.

Vad var det som hände den dagen? Jo, då var det en stor högtidsdag för oss här i Stockholm inom S. M. K., det var försäljning för missionen.

En försäljning, är det allenast att sälja arbeten eller andra gåvor, är det bara att gå till den angivna lokalen och köpa en eller flera saker? Nej, det är något vida mer som sker. Det är en kärlekens högtidsdag, en offergärningens stora dag, en glädjedag, då böner, tankar och gärningar liksom koncentreras på detta ena: missionens behov och vår insats i missionen.

Då man går där, i den stora salen, och ser på alla de förtjusande arbetena, som vännerna från Stockholm och från så många, många olika platser ute i landet förfärdigat, då kan man blott tacka Gud för all denna kärlek. Tänk, vilken omtanke, vilket omsorgsfullt arbete som är nedlagt på de olika sakerna!

Genast vi komma in se vi till vänster om dörren en hel massa fin, hemgjord korv, och den är så eftersökt, att man måste tinga på långt i förväg för att kunna få köpa av den. Sedan måste man se på alla dessa olika handarbeten, underbart vackra i färgsammansättning och utförande. Där hänger schalar, barnkläder, mattor, gardiner, tavlor, städrockar, dukar för olika ändamål, färgglada juldukar och

kaffedukar samt andra mindre dukar. Där stå vackra och ovanliga ljusstakar, små pallar och mycket, mycket mera. Vi gå runt om i salen, se och förundras över vad vi se, och så stiger bönen upp till Gud om att allt detta må kunna bli sålt och så omsatt i arbetet för Guds rike.

Men vi se ej bara det som skall säljas, utan om och om igen gå våra blickar till de kära, som stå bakom borden för att sälja. De flesta av dessa vänner ha varit med år efter år och burit omsorg för och arbetat med försäljningarna. Vi saknade detta år en, som väl varit med från början, nämligen fröken Emma Beskow. Hon hade sin plats vid ett bord, som stod intill fröknarna Schöns bord. Nu äro alla dessa tre hemma hos Gud, men o, vad de saknas, och inte endast försäljningsdagen. Men Herren Gud han tager och han giver. Andra vänner ha kommit i stället, och vi tacka Gud för dem och bedja Gud för dem. Se, t. ex. alla de unga, som samlas vid bordet däruppe vid de gröna draperierna. Det är »Länkarne» och det är en fröjd att se dem. Tänk, vad alla Kinalänkar ute i landet önskade att få åtminstone se det bordet en gång. Det har kommit paket på paket, och brev med kontanter uti, äpplen, päron, spettekaka, ostar, ja väldigt mycket olikartade saker från dem just till det bordet. Och nu stå några av deras egna där som representanter för dem alla.

Gud vare tack för att de unga ha kommit med i arbetet. Det är bönhörelse, en underbar bönhörelse.

Bakom de gröna draperierna är buffén ordnad, och vid den är det fullt arbete hela dagen. Gud vare tack för de vänner, som tjänstgöra där. Det är arbetsamt och fordrar så mycken omtanke.

Då vi kommo till slutet på denna dag och räknade samman de olika kassorna, då var det en sådan spänd förväntan hos oss alla. Vad månne summan skulle bli? Den blev mycket större än vi vågat tro, att den var större än förra året, funno vi redan den kvällen, men att den skulle bli 440:— kr. mera, det blev en överraskning.

Nettosumman blev kr. 4,627:85.

Det var en gripenhet bland alla dem, som voro med då vår kassaförvaltare delgav summan, och innerligt togo vi del uti den tacksägelse vår missionsföreståndare frambar till Gud.

Så var »högtidsdagen» slut, men de inkomna medlen få nu fortsätta ut i Herrens tjänst och vi få säkerligen många flera tacksägelsestunder för dem.

Och så, älskade vänner, fortsätta vi vidare, var och en på den plats där Gud ställt oss.

»Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet.» *Lisa Blom.*

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

På sista sidan av detta nummer av vår tidning återfinnes prenumerationsanmälan för 1936. Vi bedja att här få hänvisa därtill och att få anbefalla *Missionstidningen Sinims Land* i våra vänners kärleksfulla åtanke. Herren lönc var och en, som själv prenumererar och hjälper oss med att samla prenumeranter.

»Hans Stjärna i Östern».

Av vår missionskalender »Hans Stjärna i Östern», 32:a årg., finnes ännu ett antal osålda ex., som vi gärna skulle önska få köpare till. Skulle ej vår tidnings läsekrets kunna hjälpa oss ytterligare därmed? Köp kalendern för egen del eller för andras! — För redan mottagen hjälp uttala vi vårt vördsamma tack.

Trettondedag Jul

anordnar, v. G., Svenska Missionen i Kina även i år kl. 11 f. m. *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm. Denna missionshögtid blir på samma gång *avskedsmöte* för missionärsparet *Carl och Ethel Blom.* Pastor *Fritz Peterson* har också lovat att tala vid detta möte, och sparbössor för S. M. K. samt offergåvor mottagas tacksamt.

Efter detta möte serveras *kyrkkaffe på K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35. Missionsvänner hälsas varmt välkomna till både mötet i Betesdakyrkan och kyrkkaffet på K. F. U. M. På sistnämnda platsen kommer ock tillfälle att beredas till att giva de snart utresande minnesord.

FRÅN MISSIONÄRERNA

När järnvägen kom till Yuncheng.

Länge har den varit väntad, i många år har den funnits på kartan, men först detta år har järnvägen till Yuncheng blivit en verklighet.

Under våren arbetades ivrigt på den nya järnvägsbanken, grönskande vetefält förvandlades till jordvall eller djupa schakt, och varje by anmodades att bygga sitt stycke av den nya banan. Under sommaren och hösten lades spåren ut allt närmare våra trakter, och den 15 sept. nalkades de Yuncheng. Vi gingo ut till stationsområdet, nordväst utanför norra porten och 20 minuters väg från missionsstationen. Massor av folk hade samlats, och vi följde strömmen ett stycke österut. Där mötte vi ett arbetslag, som arbetade med mera »kläm» än jag någonsin sett i Kina. Slipers bars fram, skenor lades på, skruvades och nitades fast, och den första »trallan» framfördes med mera material. Lokomotivet fanns längre bort på linjen.

Nästa dag var det livligt på det rymliga stationsområdet, lokomotivet signalerade oupphörligt och spåren lades ut. Detta är största järnvägsstationen söder om Taiyüen och blir ett centrum för trafiken i södra Shansi. Ett stickspår skall byggas till saltdammen och senare även järnväg till Honan, över bergen, eller ock bilväg.

Den 5 okt. öppnades persontrafik och biljetter såldes ej blott från Yuncheng utan även från en stad 5 mil västerut. Med detta första tåg reste en missionärsfamilj på genomresa norrut. En avdelning polis posterade vid tåget, och en stor skara människor bevittnade »det historiska ögonblicket», då tåget helt sakta närmade sig och sedan fortsatte sin färd. Den lösa vallen fordrar stor försiktighet, varför det går så sakta i början. Men det kinesiska ordspråket säger: »Puh p'a man, Tan p'a chan», d. v. s.: Det gör ingenting att det går sakta, bara det ej stannar! Ehuru bussarna nu gå fortare, är järnvägen bättre, ty busstrafiken är ojämn och avstannar i regnväder. Den indrogs f. ö. helt och hållet 20/10.

»Slipers läggas ut.» Foto M. Nylin.

Banan är smalspårig, liksom Shansijärnvägen förövrigt, och har ännu blott III kl. Vagnarna likna mest truppvagnar men ha bänkar efter sidorna, på ena sidan dubbla

rader. Småningom kommer ju allt att förbättras.

Vi känna att vi kommit i närmare beröring med yttre världen. Post m. m. bör nå oss snabbare, och vi glädjas att järnvägen kommit till Yuncheng. *Maria Nylin.*

Ett tack.

Sinan Hsien den 1 nov. 1935.

Kära Missionsvänner! Frid!

Jag Herren skall bönhöra dem, Jag Israels Gud, skall icke övergiva dem. Jes. 41: 17.

I skolan ha vi haft det gott hittills, och barnen ha fått vara friska. Ett par av dem som slutat skolan äro sjuka, men de äro skilda från de andra. Barnen räkna dagarne till julen, och det tvingar oss äldre att stanna inför tidens flykt. Kan jag, hoppas jag få besöka byarna norr ut, och då får jag inte tid att skriva. Ville därför be om att genom Sinims Land få frambära mitt, ja, allas vårt tack, barn och medhjälpare inberäknade. Guds goda hand har varit över oss. Vi äro glada och hoppfulla vad framtiden beträffar. »För Gud är ingenting omöjligt.» Hösten har varit mindre blåsig och kall. En rätt så

Foto M. Nylin.

»Skenorna skruvas fast.»

Med hänsyn till vårt höstmöte hade vi bedit Gud att om möjligt få vara i fred för soldaterna samt om uppehållsväder. Båda delar lät Herren oss få. Bröderna Aspberg och Eriksson kunde också komma. Aderton personer döptes. Dagen efter var det också vackert väder, men på natten anlände de stora kanonerna och artilleri. Så började det regna och vi trodde, att de skulle tvinga sig in att bo, men Herren lät dem dela upp sig på de fyra gränspunkterna. Några kanoner på varje håll och vi voro glada. Nu pågår Loyangs höstmöte. Efter omständigheterna ha vi relativt lugnt och öppna dörrar över allt. Ack att vi ock hade krafter att gå in igenom dem.

god skörd har inbärgats. I Yuncheng ha de också fått vara friska i stort sett. De klena äro ju icke att räkna med. Det tar tid, om de kunna bli starka.

1 Tim. 6: 11.

Eder tacksamma
Maria Pettersson.

»Andlig frukt av fruktan och fukt.»

»Jag är förvissad om att jag snart skall helt tro på Din Jesus», sade den rikaste affärsmannen i köpingen Ch'i-i-chen till sin unge avlägsne släkting, kolportören Wei Tsi-min. »Ja, men farbror får inte vänta för länge med beslutet. Det kan bli för sent.» — »Var inte rädd, du!»

Några dagar senare var Tsi-min åter på besök hos den rike affärsmannen. Då sade denne: »Vet du, Tsi-min, när det kommer till kritan, så tror jag på Din Jesus, fastän jag känner till så litet om honom. När jag kommer hem snart, så skall jag läsa mera om honom.» — Tsi-min gick glad från den dagens samtal. »O Gud, jag prisar Dig för att vi kanske snart ska få börja se frukt av arbetet på denna plats.»

I februari detta år hade vi i tro efter bön beslutat att helt tillfälligt hyra en liten lägenhet i köpingen Chi-i-chen för att en evangelist och en kolportör skulle kunna försöka börja predika evangelium där. Platsen låg långt inne bland bergen, omkring 5 svenska mil norr om Hancheng. Det dröjde dock ej länge förrän evangelisten Liu och kolportören Wei måste fly därifrån, ty kommunisterna voro i antågande. Liu vågade sedan ej tillbaka, men Wei gjorde det.

Åskådare på lastkajen. Foto M. Nylin.

Så en dag kommer det åter rykten om de »röda». Wei tänkte det var bäst att resa hem innan han råkade i deras händer. När han gick och sade adjö till några sina vänner, erbjöd en honom att nästa dag med en hög, kraftig mula föra honom över den strida floden. — Just då

Skenorna nitas. Foto M. Nylin.

han reste kom en köpman och sade: »Låt mulan bära över mina filtar först och taga över honom sedan!» — »Ja, gärna det!» sade ägaren. — Men när mulan kom

Foto M. Nylin.
Det första lokomotivet på bangården.

mitt i floden, föll den i ett hål och försvann helt under vattnet med filtarna och allt. — »Gud vare lov att jag ej red på den nu», sade Wei, när han såg detta. — Men som väl var kom mulan upp på det

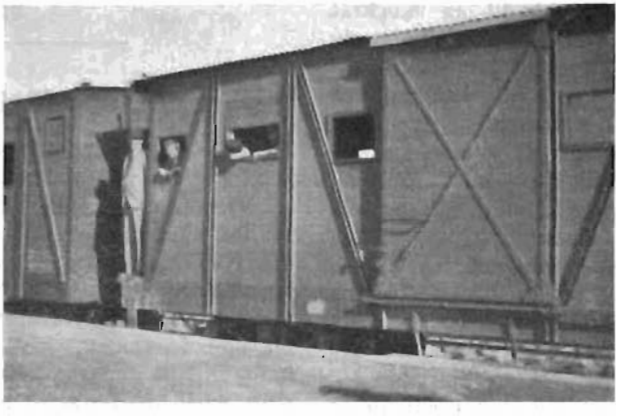

Foto M. Nylin.
Det första persontåget avgår från Yuncheng.

torra igen. — Wei vågade nu ej rida över, utan klädde av sig och gick över, ledd av någon, på ett grundare vadställe. Sedan gick hela hans resa fint ända hem. Men han fick senare höra, att dagen efter det han rest kommo kommunisterna och ställde till en väldig ödeläggelse i köpingen. Men Gud hade räddat honom undan t. o. m. förskräckelsen. Han var jublande glad.

Några dagar senare mötte han den rike köpmannen från Ch'i-i-chen. »Nu tror jag verkligen på Jesus, och det är inget tvivel i det. Tänk hur han ledde dig att komma undan faran där uppe. Det var ju bara en dag innan. Och tänk att du inte drunknade med mulan! Och att jag kom undan de »röda» var bara Jesu nåd. Jag hade just slutat att äta middag, när jag hörde att de sköto överallt i köpingen. Jag förstod, att det var något på tok. När jag

såg ut på gatan, sprang folk i alla riktningar och kommunisterna jagade dem. Jag slängde igen dörren och rusade till min bakport. Men där bakom uppe på höjden var det fullt av de röda. Vad skulle jag taga mig till? Jag var som i en råttfälla. Jag föll ned på knä och ropade: »Jesus, Gud, hjälp mig!» Jag var dödligt rädd. Men så hörde jag, att det var lugnt ute på gatan framför min butik. Jag tittade ut och såg ingen. I ett nu rusade jag ut rätt över vägen nedför en liten backe och in i ett stort majsfält. Kommunisterna hade sett mig och jag hörde många ropa: »Han smet in i majsfältet, — sätt efter honom!» Under tiden kröp jag så fort jag kunde där inne i fältet. Vattnet gick mig över knäna, och skorna hade fastnat i leran, men vad gjorde det, när det gällde livet. När jag kommit långt in på mitt eget fält, satte jag mig darrande av ångest i leran och väntade. Men jag bad, o, så jag bad till till Jesus, Gud. Och han hörde mig, ty inne i majsfälten grepo kommunisterna sex—sju andra men inte mig. På kvällen när det mörknat var jag genomfrusen och genomhungrig. Med skydd av mörkret simmade jag över floden och smög mig sakta uppför backarna för att på höjden mitt emot söka någon familj, i vars grotta jag kunde få bo över natten. Jag var barfota, ty skorna voro kvar i leran i majsfältet, och det gjorde så ont i fötterna, där jag gick på den ojämna vägen. Vid den första människoboningen tyckte jag att de röda voro där inne, så jag vågade ej knacka på. Jag fick gå 2 kilometer till, ända upp till bergets topp, innan jag kom till nästa hem, där jag fick stanna. Då var jag trött.

Nästa dag kunde jag där uppifrån se hur de röda härjade, brände och ödelade i köpingen där nere på andra sidan floden. Fastän jag var vettskrämd för att de skulle komma dit jag var, var jag för trött för att fortsätta min flykt. — Som väl var skrämde ett rykte nästa morgon i väg de röda. Då skyndade jag mig tillbaka. De sex-sju andra stora affärernas ägare hade alla blivit tagna och bortförda med undantag av ett par som de redan dödat. Men jag blev räddad. Det var Jesus, som gjorde det. — Jag vågade dock ej stanna länge av fruktan för att kommunisterna skulle komma tillbaka, så jag tog bara litet pengar och kläder med mig, stängde huset och butiken och skyndade mig hit ner till Hancheng-slätten. och hade det inte varit Jesus, som räddat mig, så hade jag i dag säkert varit dödad. Du, Tsi-min, skaffa mig en Bibel och kom till min hemby och hjälp mig och hela min familj att lära känna och taga emot Jesus. Han är Gud och jag vill tillhöra honom!»

Med jublande glädje berättade kolportören Wei Tsi-min detta för mig, och båda föllo vi ned och tackade Gud för vad han gjort. Underbart är det i våra ögon. Men han heter ju Underbar, och hans vägar och sätt att frälsa människor äro ju oändligt många och underbara. Men att han skulle behöva låta köpingens rikaste affärsman sitta barfota och frysa en halv dag i lervatten för att få frälsa honom, det var ett underbart sätt.

Hoyang den 9 september 1935.

Martin Bergling.

Den okände förkunnaren.

Mina kamrater hade farit upp till bergen. Jag var ensam kvar i staden. Kvällen var mörk och luften kvalmig. Det var ju litet svalare uppe på det platta taket, och därför satte jag mig där och betraktade himlavalvet, där stjärnbilden skorpionen då och då blev synlig, då någon reva uppstod i molnen. En anti-engelsk våg hade följt på den anti-kristna. Agitationen hade varit mycket stark i staden. Överallt på murarna voro uppsatta plakat och från alla håll hördes förbannelser över främlingarna. Att söka förklara eller anföra något till sitt försvar hade varit fåfäng möda.

Mot öster, ett stycke bortom några åkrar, syntes sjukhuset matt avteckna sig i dimman. Västerut låg exercisfältet, där rekryterna från tidigt till sent övade sig i

vapnens bruk. Ännu i denna sena timme blåstes signalerna, tills den sista utdragna signalen ljöd, och allt blev tyst och stilla. En hednisk stad kan ej annat än väcka samma känsla hos en Jesu lärjunge, som fyllde Mästarens hjärta, då han grät över Jerusalem och då han med skärpa bestraffade städerna i Galileen.

Ett helt århundrades missionsverksamhet med växlande framgångar och motgångar; liv som offrats på altaret, liv som slitits ut i tjänsten, om detta påminte det oansenliga templet, som man knappt kunde skönja i mörkret. En liten skara, ett svagt folk, som detta hus representerade, och så många och svårlösta problem, som aldrig saknades, den allmänna främlingsfientliga andan från alla håll, nationalism som ofta tog sig uttryck även i de kristnas vittnesbörd och liv, brist på ledare och svaghet hos de kristna, sådant trängde sig på sinnet och sekunderades av åskdundret i skyn.

I nattens stillhet hördes ej längre de hesa rösterna av en hop pojkar, som utslungade förbannelser över utläuningarna, men däremot uppfångade jag enstaka ord och yttranden sådana som dessa: Syndare — Adam — i synd född — förbrytelse emot den store Guden — född på nytt — mycket viktigt — världen förgås — o. s. v. Ett ord då, åter ett annat, en mening nu och då. Jag lyssnade. Där förkunnades den gamla sanningen och detta med ny kraft. Det var tydligt, att där talades om människans fall och om hennes hjälplösa läge, och förkunnaren blev tydligen allt ivrigare, och han utropade klart hörbart: Jesus har dött för dig. Jesus kan frälsa dig. Men vem var väl förkunnaren. Jag hörde tydligt, att det ej var den skolade talaren, vår diakon, ej heller var det evangelisten. Hade jag väl hört den rösten i kapellet eller vid våra bönemöten? Nej, rösten var alldeles okänd. Säkert var att förkunnaren hade fått gehör hos åhörarna. Värmen i hans tal var sådan, som endast uppmärksamma lyssnare framalstra. Vem kunde det vara, som talade så?

Det var en okänd predikant. Vile Guds välsignelse över honom. Och lyssnarna voro lika okända. Gud välsigne även dem.

Långt bort hördes från tornet nattvaktens gong-gong. Nattens väkter hade börjat.

Väktare, vad lider natten? Väktare, vad lider tiden?

»Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen.» Luk. 17: 20. Då jag den kvällen gick till vila lyste stjärnorna. De tycktes säga: »De som undervisat många till rättfärdighet skola skina som stjärnor i evighet.»

Och alla problem försvunno och blevo till intet. Gud har sina egna arbetare.

(Översättning fr. eng. av E. F.)

Insänd litteratur.

PALESTINA FÖRR OCH NU. Av *Birger Pernow.* Israelsmissionens Andelsförenings Bokförlag, Stockholm. Illustr. 150 sid. Pris häft. Kr. 2: 75, klotb. Kr. 4: —.

Författarens önskemål, att denna skildring av hans besök i det heliga landet måtte förhjälpa läsaren till större förtrogenhet med de heliga orterna, till fastare tro på det profetiska ordet och till större kärlek till Israel och Israelsmissionen, vinnes helt visst genom läsningen av denna synnerligen väl skrivna och lärorika bok. *E. F.*

STJÄRNAN FRÅN BETLEHEM. Utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, Uppsala. Redigerad av pastor Sigfrid Alm. Pris 40 öre.

Rikt och vackert illustrerad. Hälsad välkommen i barnens värld. *E. F.*

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1935.

Allmänna Missionsmedel.

1263. K. Fr. S., Vinslöf, »avb. å skuld» 150: —
1264. J. G., Stockholm. 10: —
1266. »Herrens tionde», A. S., Karlskrona, 10: —
1267. Kollekt i Skillingaryd, gm A. W., 42: 50
1268. » i Fryele, gm C. O., 12: 28
1269. » i Broby, gm d:o, 35: —

1270. »Tackoffer», Värnamo, 40: —
1271. E. A., Värnamo, 30: —
1272. Kinesernas vänner, Värnamo, gm J. V., 300: —
1273. Offer i Värnamo, gm d:o 66: 38
1274. Kollekt av söndagsskolbarn i Tånnö, gm G. E. A., 10: —
1275. D. S., Skellefteå, 10: —
1276. A. B., Stockholm, 10: —
1277. H. L., Stockholm 10: —
1278. E. F., Appelviken 30: —
1279. Kinakretsen i Göteborg, gm K. R. 110: —
1280. A. J., E. A., A. E., i stället för blommor vid Axel Hahnes bår, Ps. 17: 15 15: —
1281. A. och M. L., i stället för blommor vid Axel Hahnes bår 5: —
1282. A. och A. B., i stället för blommor vid Axel Hahnes bår 5: —
1283. Uppsvenska distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 500: —
1284. E. W., Söderhamn 10: —
1286. C. och E. B., i stället för blommor vid Axel Hahnes bår 5: —
1287. Till Gösta Goës underhåll, fr. A. O., Göteborg 60: —
1288. »En Länk» 25: —
1291. Vid länkmöte i Lund 25/10 18: —
1292. Malmö-Länkarnes Sparbössa, 28/10, 2 Kor. 8: 12 100: —
1293. Vid Länkmöte i Klippan 31/10, till Hanna Lundbergs underh. 15: —
1294. A. S., Karlskrona, i stället för blommor å Axel Hahnes bår 5: —
1295. Kollekt i Grytgöl 22: —
1296. » i Grebo 6: 30
1297. » vid syfören. i Värna 10: —
1298. » i Heda kyrka 3: —, i Rök 6: 50 9: 50
1299. » i Tjurtorp, Rök 17: —
1300. Vid besök i Ödeshög 5: —
1301. Kollekt i Ölmstad 24: 40
1302. » i Skärstads N. Missionshus 11: 60
1303. » i Äng 10: —
1304. » i Ekekull 25: —
1305. » i Skede 7: —
1306. » i Holsby 13: 20
1307. » i Vetlanda 38: 30
1308. » i Björkö 9: 50
1309. Familjen K., Edderyd, ett tackoffer på Fars och Petrus grav 55: —
1310. M. J., d:o 15: —
1311. Maria och Joel, ett tackoffer på Morfars och Petrus grav 3: —
13. H. L., ett tackoffer på Fars och Petrus grav 5: —
1313. Kollekt i Fredriksdal 17: 40
1314. Malmbäcks Missionsförening 25: —
1315. Kollekt i Malmbäck 10: 50
1316. Hoks Missionsförening 10: —
1317. H. S., Hok 20: —
1318. B. T., Hok 5: —
1319. Missionsföreningen i Svennarum 15: —
1320. S. M. K:s bönering i Karlskrona, ur sparbössan 44: 10
1321. R. och W. L., Norrköping, istället för blommor å Axel Hahnes bår 10: —
1322. K. och A. N., Karlskrona, d:o 15: —
1323. G. Ö., d:o 5: —
1324. E. E., Sävsjö 40: —
1325. O. G. »Tackoffer» 15: —
1327. »Ett tack» 15: —
1328. K. och B. F., Storängen, i stället för blommor å Axel Hahnes grav 10: —
1329. A. J., Spöland 25: —
1330. M. och E., i stället för en blomma å Axel Hahnes grav 5: —
1332. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1333. Från vänner i Kinakretsen och Länkarne i Göteborg, i stället för blommor å Axel Hahnes grav, gm A. G. 65: —
1335. Lilla Paul T., »första gåvan till missionen, dopdagen 10/11 1935» 10: —
1337. »Ett tackoffer» 100: —
1338. J. H., en blomma å Axel Hahnes grav 5: —
1339. E. S. E., Mariestad, födelsedagsblommor 30: —
1340. B. J., Mariestad, d:o 30: —
1341. Lilla syföreningen i Magra, gm M. H. 200: —
1342. Hj. T., Bjursås 10: —
1343. I stället för blommor på Axel Hahnes grav, från vännen H. L. Almby, gm A. H., Karlskrona 10: —
1344. »Från Kerstin», i stället för blommor på Axel Hahnes grav 5: —
1345. I. H., Stockholm 50: —
1346. Kollekt i Hörle, gm G. S., Hörle 30: —
1347. » i Kläckeberga, gm A. L., Kläckeberga 30: —
1348. Kollekt vid Missionsafton i Kalmar, E. B., Kalmar 64: 25
1349. Kollekt i Betlehemskapellet, Kalmar, gm d:o 65: —
1350. A. A., Kalmar 10: —
1351. Från Missionsafton i Apleryd, gm H. A., Brömsebro 30: —
1352. Kollekt i Bråbo 17: 15
1353. » i Kristdala 7: 13
1354. » i Malghultskog gm A. D. 3: 50
1355. » i Sanuen 6: 88
1356. S. A., Kristdala 10: —
1360. M. B., i stället för blommor å Axel Hahnes grav 5: —
1361. K. B., Tranås, d:o 10: —
1362. Stora Åby Östra Syförening, Ödeshög, gm C. G. J. 110: —
1363. »Herren behöver den» 3.473: 19
1366. Till Axel Hahnes minne 5: —
1367. Kollekt i Ljungby 20: 42
1368. » i Väraboda 10: —
1369. ½ kollekt i Lidhult 12: 30
1370. Kollekt i Torpa 8: 11
1371. Resebidrag från Kinakretsen i Ljungby 25: —
1372. A. F. F—n, Ulrika 2: 75
1373. Mellersta K. F. U. M:s distrikt, till Malte Ringbergs underh. 750: —
1374. Från Ulrikdals Missionsförening, gm D. K., Ekenässjön 75: —
1375. Höstens offerinsamling 10/11, från Kinesernas Vänner, Jönköping 425: —
1376. »Enligt löfte åt Herren för hans hjalp» 50: —
1377. »Herrens tionde», L. H. 7: —
1378. »Ove» —: 72
1379. T. S., Hebr. 13: 8 5: —
1380. N. N. i Dalom 100: —
1381. »En länk» 15: —
1382. Fryele kyrkliga missionsarbetsförening, gm C. O. 10: —
1383. »En syster» 10: —
1384. Från Nye Missionsförening, gm E. A., Nye 50: —
1385. M. P., Avesta 10: —
1386. Sparbössemedel från Kivaländkar i Örebro, gm B. L. 7: —
1387. Kollekt i Karlbo Skola, Krylbo, gm G. D. 24: 17
1388. » i Krylbo Kapell, gm d:o 12: 83
1389. G. D., Krylbo, resebidrag 13: —
1390. Kollekt i Sala missionskyrka, gm K. A. A., Sala 98: 74
1391. » i Gruvans missionshus, gm d:o 29: 04
1392. E. J., Sala 3: —
1393. O. G. 10: —
1394. Kollekt i Sundborn 16/11 8: —
1395. » i Grycksbo 17/11 20: 85
1396. » på K. F. U. M., Falun, 17/11 36: —
1397. En blomma på Axel Hahnes grav från några gamla vänner i Kumla 33: —

1398. Tofteryds missionsförening, Skillingaryd, gm A. F. 100: —
1399. Kollekt vid Nath. Engbäcks besök i Värna, gm M. L. 4: —
1400. Kollekt vid C. Bloms besök i örebro 26/10, gm S. J. 8: 50
1401. Kollekt å K. F. U. M. vid N. Engbäcks besök i Örebro 16/11 11: 50
1402. Kollekt vid Kinamöte i Örebro 17/11 189: 01
1403. Minnesblomma å Axel Hahnes bår från fam. E., Kumla 20: —
1404. Mellersta K. F. U. M. distr. till Malte Ringbergs underh. 250: —
1405. Från Bjurbäcks missionsförsamling, gm L. F. H., Bjurbäck 25: —
1406. De Ungas Förbund, Grebo, gm E. W—n 20: —
1407. Skördefästmedel från De Ungas Förbund, Önnestad, gm O. D. S. 100: —
1409. A. L., Svartskatan, till Selfrid Erikssons underh. 5: —
1410. Mörröns gamla Lutherska församling, till Selfrid Erikssons underh. 20: —
1411. Böneringen, Mörön, till d:o 15: —
1412. »Ett lölte» 1.000: —
1413. Till Hanna Wangs underh., från S. och M. S., Östersund 100: —
1414. En blomma å Axel Hahnes grav från gamla vännen H. L. 10: —
1415. E. A., Partille 10: —
1416. Onämnd 100: —
1417. I. B., en blomma på Axel Hahnes grav 10: —
1420. »J. S.» 50: —
1421. Kinagruppen i Göteborgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1.200: —
1422. M. B., Umeå 50: —
1423. S. J., Sjömarken, gm M. P., Sjömarken 25: —
1424. K. N., Götoborg 25: —
1426. Syföreningarna för S. M. K. och och Kinalänkarnes försäljning i Stockholm 22/11 4.627: 85
1427. »Herrens tionde» 175: —
1428. E. och M. E., Vingåker, till Ingeborg Ackzells underh. 1.500: —
1429. I stället för blommor till Missionär Axel Hahnes bår, L. L., Uppsala 10: —
1430. D:o från A. B., Klippan 5: —
1432. A. W., Stockholm 300: —
1433. M. B., Ilio 5: —
1434. Önnestads norra syförening 20: —
1435. O. L., Bröljemark 20: —
1436. Kollekt vid möte i Linköping 24/11, gm I. J. 47: —
1439. Hännaryds arbetsförening, gm C. A. N., Ekenässjön 50: —
1440. »Herrens tionde» 25: —
1441. Kollekt i Åsaka, gm K. A. G., Åsaka 22: 06
1442. »Tack för påminnelsen om Fil. 4: 4» 5: —
1446. A. Z., Hälsingborg 10: —
1447. I Jesu namn, H. K., Lund 3: 77
1448. Radiokollekt 20: —
1449. D:o 8: —
1450. Efterskörd till försäljningen 6: —
1451. Radiokollekt från Länkar i Klippan 15: —
1452. D:o från R. G., Jugansbo 5: —
1453. Från Erstorps ungdomsförening, gm R. E. Finspång 100: —
1454. G. K., Björköby 20: —
1455. A. M., Hemse 10: —
1456. J. S., Föreningen K. K., Vänersborg, gm E. L. 100: —
1457. Radiokollekt från tacksamma Skelleftealänkar 30: —
1458. Sparbössemedel och kollekter i Boda, Värmland, gm K. G. R. 62: —
1459. Radiokollekt från Länkarne i Malmö 32: —
1460. D:o, G. D., Krylbo 10: —
1461. D:o plus sparbössemedel från Länkarne i Uppsala 40: —
1462. Efterskörd till försäljningen 10: —
1463. N. G., Etelhem 80: —
1465. Del av J. F. Möller, Ställberg, testamente 447: 02
1466. Av Helena Sundins missionsfond 25: —
1467. S. och D. S., Mauritzberg 15: —
1468. O. M., Oviken 11: 47
1470. Onämnd 7: —

Kr. 19.814: 17

S. M. K:s Pensionsfond.

1365. Från Syföreningen nr. 2 85: —

Kr. 85: —

Särskilda ändamål.

1265. Hälsingborgs Barnmissionsförening, julgåva till Sin-mei, i Siuau, gm A. Å. 5: —
1285. Vesta och Hjortsberga syförening, till Maria Nyliu att anv. efter gottf. gm V. L. 50: —
1289. Till Erik Malm, att anv. efter gottf. från A. P. u., Grebo 10: —
1290. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina 3.000: —
1326. Till bibelkvinnan Ho-Hsiaugs i Ishih, underhåll, från E. K. Gbg. 175: —
1331. Syföreningen nr. 1, Stockholm, till bibelkvinnas underh. i Loyang 67: 06
1334. Martin Bergling, för Ni chuan, från »Dorcas» fören. Skien 116: —
1336. S. T., Nockeby, till bibelkvinna i Yungtsi 50: —
1357. I. F., Kristdala, till Maria Pettersons barnhem 10: —
1358. I. S., Kristdala, till d:o 5: —
1359. E. L., Kristdala, till d:o 10: —
1364. A. S., Adelsö, till d:o 50: —
1408. Till Maria Nylin, att anv. efter gottf., fr. E. P. Lindesberg 15: —
1418. M. Ö., till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 50: —
1419. H. L., till d:o, för barnhemmet 100: —
1425. K. N., Göteborg, för evangelist i L. H. Linders tjänst 25: —
1431. L. M. F. till Kvinno- och bibelskolan i Yuncheng 3.153: 10
1437. I. A. M., till deras tre evangelisters underhåll 300: —
1438. H. H., till barnhemmet i Sinan, gm L. O. 10: —
1443. Från Skyttmons skola, till Hanna Wang, att anv. till barnmissionen 15: —
1444. S. A. A., Figeholm, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 25: —
1445. Sparbössemedel fr. Luleå K. F. U. M., till J. Aspberg att anv. eft. gottf. 18: 04
1464. D. P., Tingsryd, till Ingeborg Ackzell, att anv. efter gottf. 15: —
1469. Till Nils Styrelius, för Kuo-Mengens underh., fr. A. J., Köping 75: —

Kr. 7.349: 20

Allmänna Missionsmedel	**19.814: 17**
S. M. K:s Pensionsfond	**85: —**
Särskilda Ändamål	**7.349: 20**
Summa under nov. mån.	**Kr. 27.248: 37**

Med varmt tack till varje givare!

»Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud.» Ps. 65: 6.

Prenumerationsanmälan.

Under fyratio år har MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND efter den nåd Gud givit sökt förmedla förbindelsen mellan missionsfältet i Kina och hemlandet; med år 1936 börjar tidningens 41:a årgång. För all uppmuntran, som i det förflutna kommit oss till del, äro vi mycket tacksamma, och vi bedja, att vi och vår tidning även under kommande dagar må få vara föremål för missionsvännernas kärleksfulla bistånd och förbön.

Missionstidningen Sinims Land utkommer v. G. även under år 1936 med 20 nummer enligt samma plan som under föregående år. Vi hoppas alltså att kunna införa uppbyggelseartiklar, meddelanden från fältet och från hemarbetet samt för ungdom särskilt avsedda artiklar m. m. Vi våga, på grund av mottagna vittnesbörd därom, tro, att vår tidning fått vara till välsignelse för läsekretsen, och vår uppriktiga önskan är, att den genom Guds nåd alltfort skall få förmedla välsignelse, mana till förbön och stärka intresset för Herrens verk särskilt på det fält, som blivit anförtrott åt Svenska Missionen i Kina.

Med tanke på årsskiftet ville vi nu till alla våra vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp i och för tidningens spridning. Innerligt hoppas vi, att alla det gångna årets prenumeranter så fort som möjligt förnya prenumerationen. Och synnerligen tacksamma äro vi även för nya prenumeranter. Såsom missionsorganisation äro vi i hög grad beroende av vår tidning då det gäller att sprida kunskap om arbetets utveckling och förhållandena i övrigt på fältet och att härigenom väcka samt stärka intresse och mana till förbön. Våra personliga krafter, som kunna ägna sig åt denna uppgift, äro ju så få. Därför rikta vi till våra prenumerantsamlare vårt allra varmaste tack och önska att Herren må giva många nåd och kraft till att tjäna i denna uppgift.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: »Missionstidningen Sinims Land» angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Haven tro på Gud. — J. Lindberg 70 år. — Den 22/11 1935. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Den okände förkunnaren. — Insänd litteratur. — Redovisning.

Stockholm 1935. Svenska Tryckeriaktiebolaget.
35406

N:r 20. ÅRG. 40. 25 DEC. 1935. PREN.-PRIS 2:25

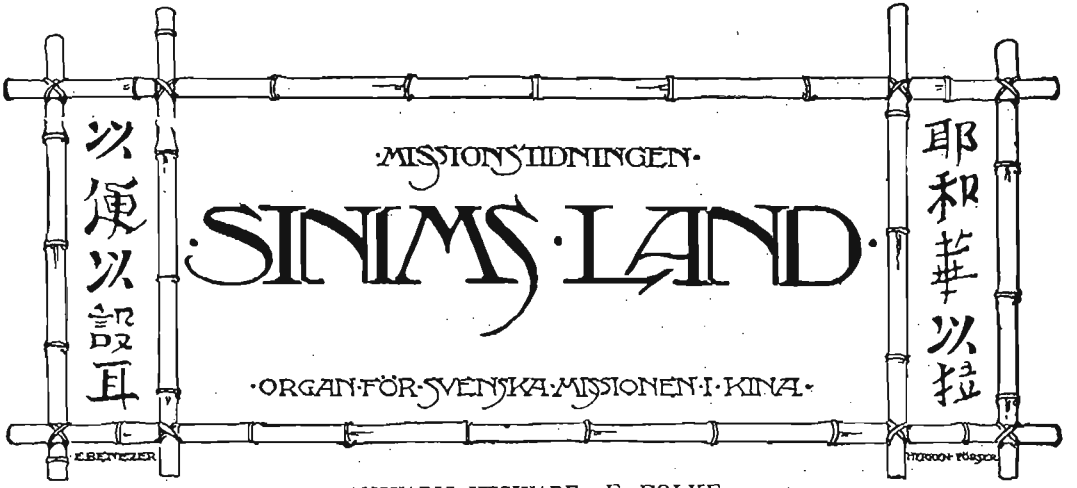

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"Ängeln sade till dem: 'Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty idag har en Frälsare blivit född åt eder'..."

Luk. 2:10, 11.

GÅVAN.

Vi älska att i juletid sjunga: »Jesus är gåvan given åt jorden. Gud denna gåva åt syndare ger». Julen är gåvornas högtid och därmed är den i särskild mening glädjens högtid. Det är då ej endast mottagarne, som få känna glädje, utan även givarne. Givare och mottagare mötas i förväntansfull glädje. Mitt i midvintermörkret blir det så förunderligt varmt och ljust, ty en annan sol än den naturliga utstrålar då en sällsam glans, den uppoffrande kärlekens strålglans, och skapar en outsäglig glädje. Och så belyses för oss den fullkomliga kärlek, som gjorde, att han blev den store Givaren. Redan innan världens grund blev lagd utsågs hans gåva i Guds eviga rådslut. Ende Sonen ville bli gåvan. Och denna Sonens vilja i underbar samklang med Faderns vilja förblev oförändrad under alla tidens skiften. Guds nådeslöften ha alltid förblivit fasta. Därför heter det om gåvans givare: »En trofast Gud är han». Och vidare: »Herren är god, hans nåd varar evinnerligen — och hans trofasthet från släkte till släkte». Den grund, på vilken löftet om gåvan vilade, har ej av något kunnat rubbas. Och därför att det är så fast ovanifrån och så ljust ovanifrån, därför blir julen såsom det synliga uttrycket därför en så underbart ljus och rik högtid. Det är Gud, som här träder oss till mötes som givare, och hans gåva är det dyrbaraste han äger: Sin kärleks Son.

Vilket sinne möter han väl då hos oss, som han utkorat till att vara mottagare? Glädjas vi väl över att få mottaga, såsom han glädes över att få giva? Är vårt hjärta fullt av förväntan inför honom? Under julen kommer många större och mindre gåvor från människor oss till del, och de fröjda våra hjärtan, ty kärlek är det enda, som kan mätta ett människohjärtas hunger. Skulle då ej den store givaren, då han bjuder oss sin oförlikneliga gåva, hos oss finna mottagliga och tacksamma hjärtan?

Gud ger denna sin gåva åt syndare, åt sådana, som inför honom äro brottsliga, orena, avskyvärda, straffvärda, till sinnet hans fiender. — Vilken underbar kärlek. Apostelns ord träder oss här till mötes: Gud bevisar sin kärlek till oss däri, att Kristus dog för oss medan vi ännu voro syndare.

Ställes vi som mottagare bredvid den store givaren, hur ömkliga äro vi ej då! Men han ställer oss ej vid skampålen, utan han sluter oss i Fadersfamnen, och så låter han gåvorna strömma över oss: klädnaden, den yppersta klädnaden, frälsningens klädnad, rättfärdighetens mantel. Förlossningen genom hans blod, syndarnas förlåtelse efter hans nåds rikedom, barnaskap hos Gud, arvedel med Kristus, Guds helige Ande såsom vän och hjälpare, allt skänkes åt oss som fri gåva. Sådan bjuder han sig åt oss, och sådan är den gåva han medför. Frälsaren, frälsningen, livet, det eviga livet, härligheten, den eviga saligheten. »Vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom» (1 Kor. 2: 9).

Om allt detta vill julljusen, som tändas i mörkret, tala, om allt detta tala julsångerna, julgåvorna, de festligt dukade julborden, men först och sist julevangeliet utan vilket ingen verklig jul kan firas. Det blir högtid, då vi åter få i tankarna vallfärda till Betlehem för att där skåda undret, Guds Son, världarnes herre, som ett hjälplöst barn, liggande i en krubba, avklädd icke blott all himmelsk utan även all jordisk härlighet, och där i ödmjuk tillbedjan få säga: Så älskade Gud världen, så älskar Gud mig. Innebörden av att han så utblottade sig själv kunna vi aldrig fatta. Det var kronan på allt vad kärlek och barmhärtighet heter. Att möta denna kärlek därtill räcka inga andra mått än de himmelska. Därför skola vi först då kunna i fullaste mening fira julens högtid, då vi inför tronen få förena våra röster med den himmelska härskaran och prisa vår Gud för hans outsägliga gåva.

Erik Folke.

JUL.

Nu tindra mång tusende strålande ljus
Till Frälsarens heliga minne;
Det skimrar i slott och i fattigmans hus,
Ty julen, den kära, är inne.
Och barnen de jubla och lyssna till orden
Om Betlehems herdar, som vaktade hjorden,
Och stjärnan, som lyste, och männen från fjärran.
Och änglarnes skaror, som lovade Herren.

Välkommen, du milda, du saliga fest
Du glans av den himmelska friden!
Välkommen, o Jesus, att bliva vår gäst
Och lyfta vårt hopp över tiden;
Dess yrande flärd och dess larmande vimmel
Vill dåra vårt hjärta och röva vår himmel.
Kom Herre, din kärlek allena kan liva,
Oss frälsning, förlossning och salighet giva!

C. B—g.

(Ur Sanningsvittnet år 1894).

Herrens martyrskara.

I novembernumret av tidskriften Chinese Recorder, utgiven i Shanghai, förekommer en förteckning på de protestantiska missionärer, som fallit i de rödas händer sedan aug. 1929. Vi finna därav att under tiden aug. 1929 till maj 1930 tretton personer blivit bortförda i fångenskap, därav fem ogifta män, fyra ogifta kvinnor samt två gifta par. Bland de ogifta kvinnorna läsa vi namnen fröken A. A. H. Hedengren, fröken E. E. Ingman och fröken E. Cajander, tre finska missionärer. De två första av dessa blevo dödade och den tredje avled i fångenskapen. Sex blevo efter längre eller kortare tid frigivna. Ytterligare två manliga blevo dödade.

Från maj till 25 nov. samma år, 1930, blevo ytterligare 14 missionärer gripna och bortförda i fångenskap. Ibland dessa nämnes en familj, man, hustru och två barn. Ibland namnen på de nio kvinnor, som nämnas, synes fyra vara skandinaver. Tre ljöto martyrdöden. Av dessa hölls missionär Bert Nelsen två år i fångenskap till hans liv ändades, huru är okänt.

Från mars 1931 till den 29 dec. samma år upptager listan 10 namn, därav fyra tydligen skandinaver. Fyra av de fångna voro kvinnor. Tre blevo mördade. Ett par av männen höllos flera månader i fångenskap.

Från 12 maj 1932 till 23 juli samma år blevo sju personer gripna av de röda. Däribland läsa vi namnen Vikner och Törnvall. Tre dödades. Under följande år 1933 råkade endast en dansk missionär i Fenglien i fångenskap men frigavs efter sex månader.

I fjol från 8 maj till årets slut angiver listan sju namn därav endast två kvinnor. Tre av dem ha blivit dödade, och en befinner sig ännu i fångenskap.

Överfallen ha skett över hela landet i tolv olika provinser. Ingen kan väl föreställa sig vilka oerhörda lidanden dessa våra fångna syskon haft att genomgå, släpade, som de blivit från plats till plats i otillgängliga bergstrakter, under hunger, köld och hetta, under misshandling, i sjukdom och allehanda obeskrivbara lidanden. Ja, Herren har också i denna tid sådana själar som världen icke är värdig att hysa. Det är ett i högsta grad anmärkningsvärt faktum, att Kristi församling på jorden nu genomlever en martyrtid större och mera vidsträckt än under någon annan tid. I denna skara av blodsvittnen, befinner sig ej blott missionärer och medlemmar av de gamla kristna kyrkorna utan även i stort antal unga kristna, som endast för kort tid sedan utgått ur hedendomen och endast haft ringa tillfälle att erhålla kristlig undervisning och fostran. Här gives ett kraftigt vittnesbörd för Guds sanningsvärde och Guds frälsnings kraft.

För oss, som äro kallade att akta på tidernas tecken, bli dessa Guds martyrers historia gripande vittnesbörd om att det saliga hoppets morgon snart inbryter. Det är som förnumme vi brytandet av det femte inseglet.

Därom heter det: »Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. Och de ropade med hög röst och sade: 'Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?' Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och dem blev tillsagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig ro, till dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig.»

Herren vill visserligen lösa sitt folk från denna världen och införliva dem med sitt rike. Hans maning: »Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet», ljuder allt starkare oss till mötes.

Må därför Herren under det nya år, som vi nu snart ingå uti, finna oss lika de tjänare, som vänta sin Herre, när han skall komma, och som äro redo att mottaga honom, när han kommer, samt tjäna honom som trogna förvaltare till dess han kommer. *Erik Folke.*

Evangeliska Alliansens inbjudan till allmän bönevecka den 5—12 januari 1936.

Till alla troende medlemmar av den församling, vars huvud är Jesus Kristus.

Då ännu ett år gått till ända och ett nytt har randats, rikta vi till eder en enträgen inbjudan att under den första hela veckan av 1936 komma tillsammans i samfälld bön.

Behovet av att på detta sätt få taga vår tillflykt till Gud bör läggas på varje kristen människas hjärta. Hotet från de onda makterna är alltfort påträngande. Otron är icke blott vitt utbredd, utan den är organiserad såsom en stridande härsmakt. Det sedliga livets grundvalar undermineras, och såsom en följd därav tilltager brottsligheten. Skarorna övergiva Guds hus och vanhelga Herrens dag. Mångenstädes växer en ny generation upp utan kunskap om bibeln, och den ställer sig oförstående inför den andliga världens krav.

Vi veta dock, att människohjärtat, som är skapat för gemenskap med Gud, icke i längden kan känna sig tillfredsställt utan honom, och vi äro förvissade därom, att budskapet om den gudomliga kärleken ännu kommer att vinna gehör. Den krist-

na församlingens högsta plikt i närvarande tid är att allestädes så förkunna evangelium, att människorna gripas därav och förstå, att Gud däri har uppenbarat sig, både i sin nitälskan mot synden och i sin förbarmande nådesvilja gent emot syndaren. Endast i Kristi kors finns det hopp för den enskilde, familjen och släktet.

Men för att kunna framställa evangelium måste vi i våra hjärtan äga den kärlek, som det vittnar om. Den eld, som brann i Frälsarens hjärta, måste tändas även i oss. »Guds eld brinner uti mig och tvingar mig att gå och predika», sade mongolernas apostel, James Gilmour. I dessa ord låg hemligheten till ett liv, som på ett enastående sätt var präglat av hängivenhet för Kristus och evangelium. Om våra hjärtan skola bliva brinnande, måste vi komma vår Herre och Frälsare mycket nära och förbliva i hans gemenskap. Han är villig att möta oss vid nådastolen, ja, ännu mer: han väntar på oss med djup åtrå.

Varför skulle Kristi församling vara svag och vanmäktig? I Gud finnas de tillgångar, som kunna fylla alla våra behov. Böra vi då ej gemensamt söka hans ansikte och i botfärdighet, ödmjukhet och självuppgivelse öppna vårt hjärta för ett fullt tillägnande av hans helige Ande?

Vem kan ens föreställa sig, vilket inflytande i världen som skulle kunna utövas av en församling, vilken är omskapad genom umgängelsen med Kristus, ledd och besjälad av den helige Ande och vilken med helig nitälskan förkunnar för alla folk det evangelium, som »är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror?»

Mästarens befallning till sina lärjungar är förvisso alltfort denna: »Men I skolen stanna kvar — — — till dess I från höjden bliven beklädda med kraft.» Och vidare: »I skolen — — — bliva mina vittnen — — — intill jordens ända.»

Till ovanstående känner sig den svenska kommittén manad att foga ett tillägg med avseende på det läge, som genom det italiensk-abessinska kriget uppstått, sedan Evangeliska Alliansens upprop avfattades.

Italiens överfall på det nästan värnlösa Abessinien har djupt upprört människornas sinnen överallt i världen. Oss i Sverige har detta berört på ett särskilt sätt på grund av den förbindelse som i mer än sjuttio år ägt bestånd genom en av Gud rikt välsignad missionsgärning där, vartill komma åtskilliga andra insatser.

Förvisso vilja alla Sveriges kristna enas i varma böner för Abessiniens folk i denna dess lidandes tid och även för att angriparnas samveten må väckas och ett på rättfärdighet och icke på våld grundat förhållande mellan de båda folken måtte komma till stånd.

Söndagen den 5 januari.

Följande texter föreslås för predikningar och föredrag.

Världens evangelisering.

»Herre, förnya i dessa år dina gärningar.» Hab. 3: 2.

»Den som är vis, han vinner hjärtan». Ordspr. 11: 30.

»Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar.» Matt. 28: 18—19.

»Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud.» 2 Kor. 5: 20.

Måndagen den 6 januari (Trettondedagen).

Hednamissionen.

Låtom oss tacka

för den framgång, som den kristna missionen vunnit i många länder;

för alla som övergått till kristendomen och genom dopet inlemmats i den kristna församlingen;

för de missionsförsamlingar som grundats;

för att unga människor alltjämt erbjuda sig till missionens tjänst;

för det växande samarbetet mellan kristna missionsarbetare i hednaländerna;

för att dörrar, som länge varit stängda, nu öppnats för evangelium.

Låtom oss bekänna

att många medlemmar i de kristna samfunden alltfort ställa sig oförstående inför missionsplikten;

att missförhållanden inom de s. k. kristna folken lägga hinder i vägen för de hedniska folken att antaga kristendomen.

Låtom oss bedja

om ett förnyat behjärtande av Kristi befallning att predika evangelium för alla folk;

om att en djupare känsla av vår ställning såsom förvaltare måtte tvinga oss att rikligare offra för missionen;

om att missionsstyrelserna måtte få erfara Guds ledning i handhavandet av missionens angelägenheter;

om att alla missionärer måtte på nytt beklädas med andlig kraft;

för läkaremissionen, för arbetet bland kvinnorna och i skolorna;

för de inhemska församlingarna på missionsfälten;

om att de länder, som ännu äro stängda för evangelium, måtte öppnas, och att de olyckliga följder för missionen i skilda delar av världen, som kunna befaras på grund av det italiensk-abessinska kriget, måtte i möjligaste mån mildras.

Bibeltexter: Ps. 67; Jes. 54: 1—5; Apg. 1: 1—8; Rom. 10: 1—15.

Tisdagen den 7 januari.

Tacksägelse och bekännelse.

Låtom oss tacka

för all nåd, som under flydda dagar och nu vid årsskiftet bevisats oss;

för Guds outsägliga gåva, hans älskade Son;

för den helige Andes inneboende i församlingen.

Låtom oss bekänna

att vi icke hava bevisat Gud den tacksamhet och kärlek, som tillkommer honom;

att vi alltför litet hava utnyttjat de nådemedel, som stå oss till buds i Kristus;

att vi ofta underlåtit att åtlyda den helige Andes maningar.

Låtom oss bedja

att förlåtelse och rening måtte skänkas oss genom den i Kristus skedda försoningen;

att vi måtte få kraft att hädanefter följa Kristus med mera helhjärtad trohet;

att den helige Ande på nytt måtte bliva utgjuten över församlingen.

Bibeltexter: Ps. 145; Luk. 7: 36—50; Hebr. 4: 14—16.

Onsdagen den 8 januari.

Guds församling i världen.

Låtom oss tacka

för den inre enheten i församlingen såsom Kristi kropp;

för den växande samhörighetskänslan de kristna emellan;

för att Kristus enligt sitt löfte är närvarande i sin församling;

för den förmån, som givits församlingen att bära vittnesbörd om livets ord.

Låtom oss bekänna

att trots yttringar av kristen samhörighet det dock ännu råder brist på kärlek ibland oss;

att det i vårt vittnesbörd för evangelium ofta fattas innerlighet och kraft;

att vårt dagliga liv ej så som det borde har blivit »en prydnad för Guds, vår Frälsares lära».

Låtom oss bedja

om församlingens andliga förnyelse;

om en djupare inblick i Guds avsikt med församlingen;

om större framgång i församlingens arbete att vinna människor för Gud.

Bibeltexter: Matt. 16: 13—20; Joh. 17; Efes. 1: 15—23.

Torsdagen den 9 januari.

Folken och deras härskare.

Låtom oss tacka

för att många folk sammanslutit sig i en gemensam önskan om fred och inbördes samförstånd;

för det växande internationella samarbetet mot allt som i såväl sedligt som materiellt hänseende är olycksbringande för släktet;

för dem som i sin ställning i det allmännas tjänst söka att i landets styrelse tillämpa kristna grundsatser.

Låtom oss bekänna

att misstänksamhet, avund och rasstolthet alltfort finnas och utgöra ett hot mot världsfreden;

att ofördragsamhet och orättvisa i vissa länder beröra människorna såväl religiös som borgerlig fribet;

att de kristna i världen icke förmått hindra utbrytande av det italiensk-abessinska kriget.

Låtom oss bedja

att de styrande allestädes måtte inse sin ansvarighet inför Gud;

att folken måtte söka bilägga tvister enbart på sanningens och rättens grundval;

att sociala orättvisor måtte undanrödjas och industriella spörsmål lösas enligt kristliga grundsatser;

att Fridsfurstens herradöme måtte bliva erkänt i alla länder.

Bibeltexter: Ps. 72; Jes. 2: 2—4; Matt. 22: 15—22; Rom. 13: 1—10.

Fredagen den 10 januari.

Hemliv och uppfostran.

Låtom oss tacka

för den glädje, som präglar hemlivet, där Kristus är familjens huvud;

för det inflytande, som föräldrars böner och exempel utövat på ett oräkneligt antal människoliv;

för kristen studerande ungdom, som strävar att vinna sina kamrater för Kristus.

Låtom oss bekänna

att den kristna prägeln över hemlivet står i fara att utplånas och att, såsom en följd därav, det uppväxande släktet lever i okunnighet om de heliga skrifterna och i likgiltighet för Gud;

att mycket, som går under namn av kristlig uppfostran, i verkligheten ej förtjänar att kallas så, och att i många länders uppfostringsanstalter rent världsliga syften bli förhärskande.

Låtom oss bedja

att hemmets altare måtte återuppbyggas;

att föräldrar måtte till fullo förstå sitt ansvar för barnens uppfostran i kristen tro;

att i skolor och universitet bibeln måtte få vara grundvalen för undervisningen;

att alla lärare i söndagsskolan måtte göra det till huvudsyfte för sin undervisning att vinna lärjungarna för Kristus;

att ungdomen i alla länder måtte få höra kallelsen att följa Kristus och att de måtte lyssna till den.

Bibeltexter: 1 Mos. 18: 17—19; 5 Mos. 6: 4—9; Ordspr. 4: 1—9; Luk. 18: 15—17; 2 Tim. 1: 1—5; 3: 14—17.

Lördagen den 11 januari.

Inre mission och judafolkets frälsning.

Låtom oss tacka

för alla som invigt sitt liv till evangelii tjänst i sitt eget land;

för alla hem, som omskapats, därigenom att de mottagit evangelium;

för de många judar, vilka under de sist förflutna åren i Jesus funnit sin Messias.

Låtom oss bekänna

att vår självviskhet och försumlighet skapat sociala missförhållanden;

att judarna lidit och alltjämt lida förföljelse från sådana, som kalla sig kristna;

att alltför litet blivit gjort från den kristna församlingens sida för judarnas frälsning.

Låtom oss bedja

för alla dem, som arbeta för att föra evangelium till hemmen och till arbetsplatserna;

för läkare, sjukskötterskor, diakonissor och alla, som arbeta för att hjälpa de nödställda;

för missionärerna bland judarna, att de måtte bliva utrustade med visdom, tålamod och kärlek i sitt arbete att å Kristi vägnar kalla hans folk;

att den dagen snart måtte komma, då det täckelse, som hänger över judafolkets hjärta, bliver borttaget.

Bibeltexter: Jes. 62; Luk. 14: 15—24; Rom. 11: 1—12; 33—36.

Söndagen den 12 januari.

Särskilda predikningar hållas över ämnet »Kristen enhet». »Att de alla må vara ett — — — för att världen skall tro, att du har sänt mig.» Joh. 17: 21.

De gångna årens erfarenhet har visat, att böneveckan fått vara till rik välsignelse för såväl enskilda bland Guds folk som för Guds riksak i stort. Böneveckans betydelse har legat icke minst däri, att Jesu vänner, tillhörande

olika evangeliska samfund och organisationer, där fått sluta upp med varandra omkring sin Herre och Frälsare och hans rikssak. Han har under dessa stunder låtit sina lärjungar få erfara kraften av sin förbön för dem, »att de alla må vara ett».

Med hänsyn till de svunna årens erfarenhet och med tanke på de stora möjligheter till andlig förnyelse, som ligga i firandet av årets första vecka såsom bönevecka, vill Evangeliska alliansens svenska kommitté rikta en enträgen maning till de olika samfunden i vårt land att särskilt genom hållande av gemensamma möten, alliansmöten, söka göra denna vecka till en verklig bönevecka och så avvinna den de rika möjligheter, den bär i sitt sköte.

Böneveckan infaller visserligen under en tid, då särskilt hemmets högtider och de lokala sammanslutningarnas egna möten hållas, men tro vi det är möjligt att utan undanskjutande av dessa intressen också låta böneveckan få sin givna plats i »nyårsprogrammet».

Med fridshälsning

O. Bernadotte,
Ordförande.

Eskil Andræ. *J. Hurtig.*
Valdus Bengtson. *K. A. Modén.*
J. Byström. *J. Nyrén.*
Nils Dahlberg. *K. A. Wik.*
Karl Fries. *J. E. Lundahl.*

P. E. Fröberg,
Sekreterare.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

De utresande missionärerna framme i Shanghai.

Enligt mottagna underrättelser anlände våra i höst utresande missionärer den 7 nov. till Shanghai. — Må de nu följas av missionsvännernas förböner, då de ingå i arbetsuppgifterna på fältet och på språkskolorna.

Amnen för bön med tacksägelse,

upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön, har utkommit i ny upplaga. Missionärernas adresser återfinnas häri som vanligt och likaså planen för förbön för vårt arbete, enligt vilken man på en vecka erinras om hemarbetet och om vårt arbetsfält.

Dessa upplysningar, vilka ibland kallats »bönelistorna», erhållas på begäran kostnadsfritt från Svenska Missionen i Kina, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Trettondedag Jul

anordnar, v. G., Svenska Missionen i Kina även i år kl. 11 f. m. *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm. Denna missionshögtid blir på samma gång *avskedsmöte* för missionärsparet *Carl och Ethel Blom.* Pastor *Fritz Peterson* har också lovat att tala vid detta möte, och sparbössor för S. M. K. samt offergåvor mottagas tacksamt.

Efter detta möte serveras *kyrkkaffe på K. F. U. M.,* Birger Jarlsgatan 35. Missionsvänner hälsas varmt välkomna till både mötet i Betesdakyrkan och kyrkkaffet på K. F. U. M. På sistnämnda platsen kommer ock tillfälle att beredas till att giva de snart utresande minnesord.

Inackordering på Missionshemmet, Duvbo.

På Svenska Missionens i Kina missionshem i Duvbo mottagas inackorderingar för längre eller kortare tid. Hemmet är beläget i närheten av såväl Sundbyberg som Råsunda. Goda kommunikationer till huvudstaden.

För vidare upplysningar torde reflekterande vända sig till missionär och fru August Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.*

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. i *Betesdakyrkan, Floragatan 8,* börjar v. G. åter *tisdagen den 14 jan. kl. 7 e. m.*

De bönemöten, som bruka anordnas varannan fredag *på S. M. K:s exp.,* påbörjas åter *fredagen den 17 jan. kl. 2 e. m.*

*

En God Fridfull Jul

tillönskas alla läsare av
Missionstidningen Sinims Land.

Hemförlovade ombud.

Under denna höst har två av vår missions äldre ombud fått hembud, nämligen:

Fröken Alma Petersson, Bärsta, Hackvad, och förre Maskinisten J. Svanberg, Karlskrona.

År 1898 står *J. Svanbergs namn* första gången i ombudslistan. Det var med innerlig glädje vi här på exp. togo emot breven, som kommo från honom. Fastän så få av oss kände vår vän personligen var i alla fall vår korrespondens mycket personlig. Det var en ljus glad barnatro, som mötte oss i breven och som följde de gåvor som kommo från och genom honom. Vi ha haft många glädjestunder omkring brev och paket, som kommit till försäljningen för S. M. K. från det Svanbergska hemmet i Karlskrona. Vi tacka Gud för den stora förmånen att ha fått äga en sådan medarbetare i missionen, och vi tacka Gud för att hans tjänare nu inför hans ansikte får tjäna på ett högre sätt.

Fröken *Alma Petersson* har varit S. M. K:s ombud sedan år 1909. Hon älskade missionen, hon bad för den och för missionärerna, och hon ordnade med syföreningar för missionen. Vi ha hört vittnesbörd om huru älskad fröken Petersson var och huru hon saknas.

Inom Svenska Missionen i Kina sakna vi henne också mycket. Det är stora gåvor Gud givit oss såsom mission i och genom sådana vänner, och då Gud tager hem den ene efter den andre blir vår bön den: Giv oss, käre Herre, nya medarbetare, som med samma varma kärlek och brinnande tro vilja gå in på de tomma platserna.

Fröken Petersson har varit med oss vid några årsmöten, och vi minnas med glädje hennes ljusa blida väsen.

Nu är kampen slutad för vår älskade vän, segern är vunnen, den nya dräkten är hon iklädd, och tillsamman med alla som övervunnit får hon stämma in i den nya sången inför Lammets tron.

Lisa Blom.

»Varifrån välsignelse kommer».

Dagens sysslor få lov att sluta tidigt. Mor Lena i Oppegården gör sig i ordning att fara till syföreningen, gummeföreningen, som den gemenligen kallas. Mor Lena tar fram strumpstickningen, klär sig fin i den nya bruna klädningen och knyter omsorgsfullt silkeschaletten om huvudet. Far ryktar av Brunte ett slag, lägger på bästa seldonen och drar ut fjädervagnen. Så kliver Mor Lena upp men ropar i detsamma: »Åh, jag glömde förningen. Mia, ta hit smörklämpen och gräddeflaskan», och så bär det i väg. På vägen köra de om Mor Stina, Mor Ingrid och Maja-Lena i Svängen, som har lite skröpliga ben. Johan håller in hästen. »Vill I åka? Här är plats i vagnen.» Och Maja Lena äntrar upp i baksätet under många tacksägelser. Och så fortsättes färden.

Utmed vägen träffas många bekanta, och nickningar och hälsningar utbytas. Till sist samlas alla i Humlegården, målet för färden. På trappan står Mor Brita med sitt soliga, vänliga: »Kära välkomna!» Allt är så lördagsfint och rent. Gården nykrattad. En ljuvlig kaffedoft slår emot en. I stora rummet är bordet dukat med glänsande gulbruna kringlor och härligt doftande kaffebröd. Nu blir det ett trugande och kaffedrickande. Sakta och varligt går det, men med känsla och övertygelse. »Kommer inte prostegåra?» — »Jo, se prostinna är redan här. Stig in, stig in! Så roligt!»

Kaffedrickandet är över och bordet avdukat, men den vita, rena duken ligger kvar. Det stillnar av med samspråket. Nyss, då någon föreslog att läsa högt, sade Inga Maja: »Kära: En ä' la mänska. En får la lov te prata över först.» Men nu är stämningen inne, och alla vilja lyssna och vara med på vad prostinnan läser. Någon tar upp: »Herre, samla oss nu alla». Så åter en sång: »Här en källa rinner». Så läses ett kapitel ur Bibeln, och då bönen sakta ljuder, är det så stilla och tyst. En stor familj, en samlad barnaskara. Så ljuder åter en sång och arbetet

börjar. Flitiga händer sy och sticka: Varma, sköna plagg att ges bort till behövande eller att säljas för missionens räkning på den stora auktionen. Mor Stina viskar till Maja Lena: »Ä du mö'e fast i ditt linneskåp? Ä du så loss, så du kan flytta ett lakan? För Andersson behöver det till sina barn.» Så flyr tiden under stillhet och samspråk, växlande med högläsning ur någon bok, ur tidningar eller brev från missionärerna.

Stunden är slut och alla vandra åter hem med nytt mod och nya impulser, glada och tacksamma över att ha fått dela med varandra rik välsignelse och att ha fått vara med om var och en i sin mån att befrämja Guds rikssak på jorden.

Det har varit en vilostund till kropp och själ och med glädje i hjärtat tas den dagliga gärningen upp på nytt.

Kanske få vi instämma i ett yttrande av doktor Cheng från Kina, då han varit med om en gumförening i Småland: »Nu förstår jag varifrån välsignelsen kommer.»

M. F.

Utan att veta det — Brobyggare åt Gud

Av *Emma Beskow.*

Utanför en vacker landsortsstad, belägen invid Mälaren, bodde tre för mig mycket kära vänner. Men klena till hälsan voro de alla tre. Och när de ibland behövde besöka den lilla staden, måste de alltid begagna sig av bil.

En sak var emellertid för dem riktigt bekymmersam. Ej så långt från deras hem låg en bro, som de måste fara över var gång de skulle in till staden, och den befann sig i det uslaste skick. Det var, förklarade chaufförerna, rent av livsfarligt att med en tung bil fara över den bron. Gång på gång hade en av de tre vännerna telefonerat till den person, som var skyldig att underhålla vägstycket i fråga, och åter och åter hade han lovat, att bron skulle repareras. Men det hade stannat med löftet. En dag utbrast den av mina vänner, som gjort sig till språkrör för de andra: »Nu tänker jag aldrig mer tala vid herr N. N. Det lönar sig inte. Jag vill i stället lägga saken i *Guds* hand, och ni måste hjälpa mig att bedja *honom* ordna med detta för oss.»

Mina vänner hade den vanan att gå med allt, smått och stort, till Gud i bön. Mångfaldiga gånger, när de i tro gått bönens väg, hade de ock åberopat sig på Jesu löfte till »de två eller tre» samt på hans försäkran: »Vad helst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen.» Så skedde också nu. Och sedan bekymret för bron blivit lagt i Herrens hand, vek den oro som förut fyllt deras hjärtan.

— — —

En dag ville de ta sig en promenad. En av de tre hade sin gamle far på besök, och han ville gärna se sig om i den naturskönа trakten. Till sin överraskning stötte de än här, än där på militär. »Vad skall här bli av?» frågade den gamle gästen. »Jo», blev svaret, »här skall hållas en fältmanöver, och vi äro ute på rekognoscering.» Efter en stund nådde de promenerande bron. Vad få de se? Jo, några pontoniärer i fullt arbete med att riva bron. »Nej, vad skall nu ske?» utbrister en av mina vänner. »Jo», blir svaret, »bron är ju utrutten, och över den skola tunga kanonvagnar föras fram, så en ny måste läggas.» — Mina tre vänner sågo under tystnad på varandra. Gud hade hört, Gud hade sett, han hade åtagit sig deras sak.

Nästa dag gå de åter ut på promenad. Gamle herrn var särskilt intresserad av fältmanövern och »trion» av att se, hur det avancerat med bron. De bege sig direkt till den. Och se, i stället för den gamla, livsfarliga är slagen *en ny, präktig bro!* Men vart hade all militär tagit vägen? Det lilla sällskapet går vidare. Till sist träffa de en löjtnant. Och av honom få de veta, att order kommit, att manövern skulle förläggas till en annan plats. Han ensam var ännu kvar för att övervaka en del saker.

Mina tre vänner voro till en början förstummade. Men ur djupet av deras hjärtan uppsteg ett jublande lov. Gud hade till svar på deras böner skickat pontoniä-

rer att bygga en bro! Och när bron var färdig, togs den icke alls i bruk av dem, för vilkas skull, mänskligt sett, den hade blivit byggd. Den var enkom slagen för tre Jesu vänner, tre svaga, bävande kvinnor. Pontoniärerna hade fått göra änglatjänst, bygga en bro åt Gud och hans heliga. Alla gör han till sina sändebud.

(Ur »Höstblomster».)

Vem har lust besöka Tali?*

»Han leder dem på rätta vägar, för sitt namns skull.»

Tänk, vad det är roligt, att jag denna gång får skriva till Er från Tali! Tali, det är riktigt »hemma» för mig nu, och jag ville också så gärna göra Er allesamman riktigt hemmastadda där. Och så ville jag lägga hela Talidistriktet och oss allesammans här på Edra hjärtan som ett stort böneämne. Säg, vill *Du* bedja för oss? Vill Du kalla ned kraft och välsignelse från höjden? Vill du styrka den svage, hjälpa den trötte, väcka den sovande, och med oss prisa Gud för hans gärningars under? O, jag önskar jag kunde säga det, så Du riktigt kände det, hur väl Din hjälp behövs. Gud välsigne Dig, om Du *vill*. Han ger lönen — efter sitt gudomliga mått.

Men om jag ska kunna presentera Er för Tali och Tali för Er, så få Ni allt lov att komma hit. Ha Ni lust? Då stämma vi möte i Tungkwan — (se kartan). Och om Ni inte redan vet det, så ska jag tala om för Er, att Tungkwan också hör med till Tali-distriktet. I Tungkwan ha vi en församling och ett litet kapell. Där finns en äldste, en evangelist och en bibelkvinna, vilka arbeta dels i Tungkwan, dels i byarna i distriktet. — Från Tungkwan fara vi med »åsne-mobil», d. v. s. en vanlig kineskärra, som aldrig, inte ens i sina såtaste drömmar, kunnat föreställa sig

* Ett brev till en grupp »Kinalänkar», som vi tro kommer att läsas med intresse av vår tidnings läsekrets.

fjädrar eller resårer, och som drages av en eller två mulåsnor. Det är 90 li mellan Tungkwan och Tali (20 li går det på en svensk mil) och hur många mil det blir, hinna Ni nog räkna ut, innan vi komma till Tali, ty mulåsnorna är just inte i skentagen.

Det var i arla morgonstunden vi foro från Tungkwan, så efter ett par timmars omskakning kan det vara lagom frukostdags. Vi stanna på en liten bygata framför en »restaurang». Ägaren-servitören kommer med maten till oss på kärran. Jag är säker om att Ni alla tycka det är väldigt gott med hirsvälling, kokt på rena rama vattnet, d. v. s. »rena» i *den* bemärkelsen, att det inte finns någon mjölk eller sockertillsats. Men Du ska *inte* se på skålens något dunkla färgnyanser och inte på trasan, som gubben håller i handen. Det skulle kunna hända, att Du då bleve mätt så besynnerligt fort! Tänk inte på, att den trasan var disktrasa till Din matskål men dessutom tjänar åtskilliga andra syften, den är dammvippa, handduk, tvättlapp och näsduk — för att nu inte tala om andra saker.

Efter några timmar komma vi till en flod; färjan går ilande fort med strömmen, och snart äro vi vid motsatta stranden. Efter ännu några timmars omristning komma vi till ännu en flod, Lo-floden, den är mindre än den första och har »mador» vid ena stranden, så färjan kommer ej ända in utan får stoppa en bit från land. Du undrar, hur Du ska komma i land? Ja, om Du inte vill vada i gyttjan, så får Du åka »mjölsäck». Du tar en kinesgubbe om halsen och hoppar upp på ryggen på honom, och så bär han dig i land. Det där låter väl enkelt! — Men om Du som jag fått ett par långa ben, så är Du nog rätt glad, när Du känner fast mark under fötterna igen.

Vid det här laget börjar solen dala i väster, och vi borde varit nära Tali, där stadsporten stängs i skymningen. Men, ser Du, medan vi drack vår hirsvälling, så passade körkarlen på att gå in och röka opium, och det tog sin rundliga tid. Det hjälpte inte att säga åt honom, han kunde inte sluta, förrän kroppen fått sitt vanliga kvantum gift. Kan man se något sorgligare, än där han ligger på kangen med opielampan bredvid sig och pipan i mun! Är det en människa eller är det ett djur? Och det sorgligaste av allt är, tycker jag, att han gått 4 år i kristen skola, där han varje dag hört om honom, som är Livets Ljus. Du förstår nog, att vi måste bedja mycket, mycket för dem, som gå och gått igenom församlingens skolor. Frestaren är verksam och *han* förspiller inga tillfällen!

På grund av den opierökningen hinna vi ej fram på dagen, utan vi få ligga över i ett litet värdshus. Tidigt nästa morgon fortsätta vi till Tali, dit vi komma vid 10-tiden.

I stadsporten stå soldater med bössor och sablar samt dylika tillhyggen. Soldaterna äro inte så värst tillmötesgående, men Du säger några goda ord, ger dem traktater och Ditt kinesiska visitkort och då får kärran passera.

Om en stund stannar kärran framför »evangelie-salens» port. Gerda Gustavsson hoppar först av, ja, hon har ju varit med från Tungkwan, så henne känner Du. I ett nu omringas kärran av en hel skara skolpojkar, som med lysande ögon bocka och hälsa: Frid, frid! Du förstår, de här byggnaderna på främre gården hör till goss-skolan och därborta står herr Li, pojkarnas lärare. På andra sidan står herr Uang och herr Ma, som båda undervisa i kvinnoskolan och så herr Liu, evangelisten-portvakten. Så kommer också Ingeborg Acksell — hon är »klockarefar, som får allting bestyra» på det här stället. Du får komma ihåg att be mycket för henne, ty det är mycket och ansvarsfullt arbete, som ligger på hennes skuldror. Så gå vi förbi kapellet in på inre gården, kvinnoskolans och utlänningarnas gård. Där får ingen man visa sig, om han inte ska till lektionsrummen eller har ärende till utlänningarna!

Så fort vi komma in på gården, stämmes det upp en välkomstsång. Det är

kvinno- och flickskolan, som står mitt på gården och hälsar oss välkomna med sång. Längst bort stå de blivande lärarinnorna och bibelkvinnorna, sedan de större flickorna och längst fram det näpna småfolket. Ser Du, hur allvarligt de stirra i sångböckerna, på samma gång som livliga nyfikna blickar dansa runt och beskåda de nykomna? När sången är slut, bockar Du dig mycket högtidligt, och det göra de också, och sedan stråla de som små solar. Du får ett glatt leende, och så troppa de av till sina lektioner. Flickskolan är på en gård bakom, och där bor också deras lärarinna. Men var morgon och afton komma de hela raden över denna gård in i kapellet med bibel samt sångbok under armen. Och när du ser hela skaran sitta därinne, hör sången, och lyssnar till bönerna, då, ja då tackar Du Gud för att Du får vara med om sådant i hednaland. Du låter blicken glida över ansikte efter ansikte; vart ansiktes ägare har sin historia, och ofta är det en lidandets historia. Ser Du t. ex. henne, som sitter där ytterst i kvinnoskolans grupp? Gestalten är böjd och förvriden som på en gammal, gammal gumma, men hon är bara helt ung. Hon blev gift tidigt med en usling till man, som gjorde livet till ett martyrium för både henne och barnen, vilka snart kommo det ena efter det andra. Så fick hon höra om Herren Jesus, de lidandes vän och snart kunde hon jublande utbrista: »*Min* Herre och *min* Gud!» Underligt nog tillät mannen henne att komma hit till kvinnoskolan. Men alltsomoftast, när raseriet faller på, kommer han hit, tar hem henne och så måste hon stanna hemma en tid. Hon bär dock all hans elakhet och alla lidanden med stilla undergivenhet. En dag talade Ingeborg Ackzell under en bibeltimme över ordet: »För dem som älska Gud samverkar allt till det bästa.» — Efter bibelstunden var det bön, och då prisade denna kvinna Gud för att också hennes svårigheter skulle samverka till det bästa, och hon tackade Gud för dem.

Ja, så ha de var och en sin historia, och alla behöva de bäras i förbön. — Somliga av eleverna underhålla sig själva, andra få hjälp. Vissa timmar i veckan äro anslagna till handarbete. Då förfärdiga de små handarbeten, som sedan säljes och på så sätt få de hjälpa till med underhållet.

Så ha vi 3 bibelkvinnor, fru Li, fru Song och fru Liu, som arbeta i staden samt distriktet. Evangelisten-predikanten heter Uang. Äldsten, Huei, är nere i Shekow på bibelskolan, där han går igenom en ettårig kurs. Ja, nu vågar jag inte hålla på längre, den här gången. Men nu ha Ni fått reda på litet om Tali eller Tungchow, som de vanligen säga. Bed för oss alla, att kanalerna måtte vara klara, så att de levande strömmarna kunna flöda igenom och vidare ut till ett torrt land! Bed också, att Herren bevarar vår församling från falska läror — och ställer de kristnas fötter på en klippa — Herren Jesus själv.

Med innerlig hälsning!

Allas Er *Hanna Lundberg.*

Främlingens varning.

Ett rikligt regn hade fallit och hindrat oss från att fortsätta vår resa. Genom detta regn var den hotande hungersnöden avvärjd, men hoppet att hinna fram till den konferens vi planerat var omintetgjord. Vi försökte ta oss fram på en kortare väg, men det var ej lätt att vid bergets fot, där vi måste rasta, finna härberge för oss och våra riddjur. I den stora by, som beboddes av muskiga karlar, vilka nattetid forslade fram kol från gruvorna, var folket ej välvilligt stämda emot de kristna.

Det värdshus vi äntligen funno hade sällan några gäster och vi hade väl aldrig bäddat med våra nötta sängkläder på en smutsigare och mögligare »kang» än denna, den enda som fanns i byn. Belysningen var så sparsam, att vi fingo avstå från all läsning tillsammans. Sedan vår medhjälpare Kao hade fodrat hästarna i rummet intill, bådo vi gemensamt på kinesiska och kröpo ned i våra bäddar och insomnade.

Men jag väcktes emellertid snart genom att någon vidrörde min sängkläderspåse, som jag lagt under huvudet som huvudgärd. »Pastor» hörde jag någon viska med främmande röst, »ligg alldeles stilla. Jag har kommit för att meddela eder, att ett rövarband har just gett sig av i förväg och inväntar eder vid ett träd i närheten av ett tempel 15 li (7 km.) härifrån. Res för all del ej iväg. De ha planlagt allt mycket noggrant. Eder räddning hänger på, om ni kan undgå att komma i deras väg.»

Jag tackade den okände mannen. Han upprepade än en gång sin varning med mycket låg röst men mycket allvarligt och gick så stilla och tyst sin väg. Vi voro färdiga att ge oss i väg redan kl. 4 följande morgon, men efter sedan vi bedit och hållit en liten rådplägning, beslöto vi att styra vår kosa åt annat håll. Kao beslöt emellertid att fortsätta till fots. »Varen ej ängsliga för mig», sade han. »Jag är som hemma bland dessa berg, och hoppas med Guds hjälp hinna fram till staden före mörkret. Ni åter är ett byte som ej så lätt slipper undan.» Vi skildes så åt.

*

Rövarna rusade fram emot Kao, just som han kom till omnämnda platsen. »Mitt liv är det enda jag ber att få behålla», sade Kao till dem. »Mina tillhörigheter får ni gärna ta.» — »Öppna säcken», befallde rövarna. »Gärna», svarade Kao. »Här är ett stycke vitt bomullstyg på 50 fot, som jag köpt åt min hustru.» Men vitt är sorgens färg i Kina. »Den färgen duger ej», skrek rövarna. »Skynda dig härifrån. Men var äro de utländska djävlarna». »De komma inte i dag, gott folk.»

— — —

Så slutade detta äventyr. Men ända till denna dag ha vi ej kunnat finna ut, vem den nattlige besökaren var eller orsaken till att han kom. Han liksom många andra okända vänner bland Kinas folk skall helt visst ej gå miste om sin lön.

(Övers. fr. engelskan av E. F.)

Guds ingripande.

En gammal sjöman, en irländare, berättade för en sjömanspastor i London följande om en märklig tilldragelse ute på havet.

En dag gingo två vackra fartyg ut från Liverpool. Ombord på det ena var irländaren matros. Båda skeppen skulle ut på långresa. Ett stycke följdes de åt — så skildes de ute på det vida havet.

En morgon sändes matrosen till väders för att utföra något arbete. Om en stund hörde man honom ropa: »Land i läl» »Dumbom», röt styrmannen åt honom, »här är ju inget land! Laga att du kommer ned igen så fort som möjligt!» Han lydde, men nedkommen på däck mumlade han för sig själv: »Där var likväl land!» Styrmannen satte kikaren till ögat, och mycket riktigt — där borta vid horisonten syntes något, som väl kunde taga sig ut som ett skär eller dylikt, om något sådant funnits i grannskapet. Man lät fartyget vika av åt läsidan, för att undersöka, vad det var. Vad fick man se? Jo, vraket av systerskeppet. Det var nära att sjunka, och man kom just lagom att hinna rädda besättningen.

Men nu gjorde man den upptäckten, att fartygets kurs under natten ändrats, eljest hade man aldrig kommit de nödställda så nära, att de kunnat upptäckas.

Besättningen kallades akterut till förhör, och det befanns, att kursen ändrats, medan en tysk matros haft vakttjänst vid rodret.

»Har du ändrat kursen?» frågade kaptenen.

»Ja, det skedde på kaptenens befallning!»

»Någon sådan har jag aldrig givit.»

»Jo, kaptenen kom upp i kajuttrappan. Jag såg er tydligt. Ni var utan rock, och Ni sade endast: 'Fall ett och ett halvt streck!'»

»Jag trodde säkert, att det var kaptenen och lydde genast.»

Vem hade givit befallningen?

Det visste ingen, men meningen med den förstodo alla. Den syftade att rädda en skara nödställda från döden.

(Fritt från engelskan.)

Insänd litteratur.

TILLKOMME DITT RIKE. Årsbok utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm. 30:de årgången. Pris häft. kr. 1: 25, kart. 2: —.

Årsboken innehåller även i år ett helt galleri av högst intressanta och för missionen intresseväckande bilder från Indien, Kina och Afrika med värdefulla bidrag av missionärer och infödda. *E. F.*

NÄR OCH FJÄRRAN. Utgiven av Kvinnliga Missions Arbetare, Brunnsgatan 3, Stockholm. Pris 1 krona.

Även detta år är När och Fjärrans jultidning synnerligen vacker och innehållet är mycket värdefullt. Den rekommenderas därför på det varmaste. *M. L.*

SOLUPPGÅNGEN. Illustrerad missionskalender. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 2: —.

Innehåller en hel del olika artiklar med omväxlande innehåll samt många vackra illustrationer och rekommenderas varmt. *M. L.*

FÖR VARJE DAG. Betraktelser över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1936. H. Halls Boktryckeri-Aktiebolag, Jönköping. Pris 2: — kr.

En stor del av dessa betraktelser äro även i år skrivna av svenska medarbetare från olika samfund; de övriga äro översättningar och bearbetningar av det tyska originalet. På inskjutna blad lämnas meddelanden om såväl Brödraförsamlingen som annan kristlig verksamhet.

Betraktelserna äro fästade på ett bakstycke av kartong, som prydes av en vacker tavla »Helgmålsringning». Det hela tjänar alltså såsom väggalmanacka och är en prydnad för sin plats. Må många under det kommande året få välsignelse och uppbyggelse genom almanackans budskap. M. L.

VAD GUD HAR GJORT. Av *Herman Becker.* Svenska Alliansmissionens Bokförlag, Jönköping. 93 sid. Ill. Pris 1: — kr.

Såsom M. Geraldine Taylor säger i förordet är denna lilla bok ett överbevisande vittnesbörd om att kärlek, bön och tro i den levande Gudens kraft ännu i dag verka undergörande. *M. L.*

BYGG PÅ KLIPPAN. Av *Johannes Daasvand.* Svenska Alliansmissionens Bokförlag, Jönköping. 93 sid. Pris kr. 1: 50.

En liten bok tillägnad »unga troende och sökande» med syfte att hjälpa fram till ett fullt förlitande på Kristi fullbordade verk och att söka visa vägen till ett lyckligt, segrande liv i förening med Kristus. Väl värd en stor spridning. *M. L.*

PÅ FÄRDEVÄGAR I ÖSTAFRIKA. Av *J. Ivarson.* Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Bokförlag, Stockholm. Ill. 188 sid. Pris Häftad 2: 75, klotb. 4: —.

En intressant reseskildring med intryck från vildmarken, interiörer av infödingarnas liv, seder och bruk, och bilder, som visa en missionärs växlande och krävande uppgift samt huru en Herrens plantering växer upp i ödemarken. Synnerligen läsvärd och intresseväckande. *E. F.*

BLAND ABESSINIENS GALLAER. Av *Martin Nordfeldt.* Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Bokförlag, Stockholm. Ill. 170 sid. Pris Häft. Kr. 2: 75, klotb. 4: —.

En gripande och levande skildring av detta folks liv med dess hedniska sedvänjor och vidskepelse, dess kamp mot ondskans andemakter, dess djupa andliga nöd men ock med underbara vittnesbörd om Guds makt att frälsa och rädda. *E. F.*

MÄSTAREN BYGGER. Av *Gunnar Dahlquist.* Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm. Ill. 356 sid. Pris Häft. Kr. 4: 75, klotb. 6: —.

En ingående och omfattande framställning av Svenska Kyrkans yttre mission under tioårsperioden 1924—1934. För trons stärkande, för väckelse till förnyad ansvarskänsla, för kärlekens tändande har denna bok sin stora uppgift och rekommenderas varmt. *E. F.*

BLAND HERDAR OCH RYTTARE I MONGOLIET. Av *Magnus Björklund.* Svenska Mongolmissionens Förlag, Brunnsgatan 3, Stockholm. 196 sid. Ill. Pris Häft. Kr. 2: —, klotb. 3: 25.

Författaren har här med djup känsla för mongolernas strävsamma liv givit oss en frisk och livfull skildring av steppens folk och av de tjusande öde vidderna. Utan att i egentlig mening vara en missionsbok ger dock denna bok fina glimtar av mongolernas själsliv, som hos oss ej kan annat än tjäna till att väcka kärlek och ansvar gent emot detta folk. *E. F.*

Prenumerationsanmälan.

Under fyratio år har MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND efter den nåd Gud givit sökt förmedla förbindelsen mellan missionsfältet i Kina och hemlandet; med år 1936 börjar tidningens 41:a årgång. För all uppmuntran, som i det förflutna kommit oss till del, äro vi mycket tacksamma, och vi bedja, att vi och vår tidning även under kommande dagar må få vara föremål för missionsvännernas kärleksfulla bistånd och förbön.

Missionstidningen Sinims Land utkommer v. G. även under år 1936 med 20 nummer enligt samma plan som under föregående år. Vi hoppas alltså att kunna införa uppbyggelseartiklar, meddelanden från fältet och från hemarbetet samt för ungdom särskilt avsedda artiklar m. m. Vi våga, på grund av mottagna vittnesbörd därom, tro, att vår tidning fått vara till välsignelse för läsekretsen, och vår uppriktiga önskan är, att den genom Guds nåd alltfort skall få förmedla välsignelse, mana till förbön och stärka intresset för Herrens verk särskilt på det fält, som blivit anförtrott åt Svenska Missionen i Kina.

Med tanke på årsskiftet ville vi nu till alla våra vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp i och för tidningens spridning. Innerligt hoppas vi, att alla det gångna årets prenumeranter så fort som möjligt förnya prenumerationen. Och synnerligen tacksamma äro vi även för nya prenumeranter. Såsom missionsorganisation äro vi i hög grad beroende av vår tidning då det gäller att sprida kunskap om arbetets utveckling och förhållandena i övrigt på fältet och att härigenom väcka samt stärka intresse och mana till förbön. Våra personliga krafter, som kunna ägna sig åt denna uppgift, äro ju så få. Därför rikta vi till våra prenumerantsamlare vårt allra varmaste tack och önska att Herren må giva många nåd och kraft till att tjäna i denna uppgift.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: »Missionstidningen Sinims Land» angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Gåvan. — Jul. — Herrens martyrskara. — Inbjudan till bönevecka. — Från Red. och Exp. — Hemförlovade ombud. — Varifrån välsignelse kommer. — Brobyggare åt Gud. — Vem har lust besöka Tali? — Främlingens varning. — Guds ingripande. — Ins. litt.

Stockholm 1935. Svenska Tryckeriaktiebolaget.
35407